

SANDRA GRAY

Supusă ca o dulce pradă

Experiența dezastruoasă din noaptea nunții grefată pe marea forță de seducție pe care și-o descoperă Annie, după ce devine femeie, va face să izbucnească din adîncul ființei sale dorința mistuitoare a dragostei împlinite.

Dar cum să creadă în promisiunile mincinoase ale bărbaților? Toți îi cerșesc trupul, iar ea este înclinată să se îndure de ei, resemnată că o vor dezamăgi. Cu sufletul rănit, dar nesupus Annie nu vrea să se lase învinsă, crezînd cu încăpățînare în forța clocotitoare a dorinței.

"Hainele cădeau în jurul ei. Unul cîte unul, acele lucruri prețioase, care îi făceau corpul mai tulburător, se îngrămădeau pe covor mototolite ca niște zdrențe, rupte la întîmplare. Nici măcar nu încerca să se apere. Un instinct mai tare decît orice o făcea să se supună în fața dorinței acestui nou stăpîn."

TANDREȚE

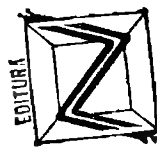

ISBN 973-[illegible]127-04-5

SANDRA GRAY

SUPUSĂ CA O DULCE PRADĂ

Traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

1995

I

— ANNIE BRÉCOURT, AȘ vrea să știu ce faci ? strigă Bianchi, supraveghetoarea, lovind cu palma în catedră.

Fata își ridică fața mică și albă de la pupitrul peste care stătea aplecată cu încăpățânare de douăzeci de minute.

— Nimic... nimic..., domnișoară ! zise ea cu o stinghereală care ar fi fost suficientă să o facă să fie bănuită de toate micile crime care pot avea loc într-o clasă de liceu.

Bianchi se apropie de ea.

— Ei bine, ce ! făcu Simone Mayeras, lăsându-și baltă teorema. Își termină traducerea la latină. De asta se află aici, domnișoară, nu ?

— Taci, o rugă cu severitate Bianchi, o să văd.

Supraveghetoarea luă într-adevăr cartea deschisă și citi :

— *Da mi basia mille, deinde centum...* E adevărat, anunță ea cu un ton doctoral, e latinește...

Și, deoarece câteva eleve pufneau în râs, adăugă cu demnitate :

— Toate ar trebui să faceți ca Annie Brécourt, și să lucrați în loc să râdeți !

— Amen !... strigă Simone. Și asta e tot pe latinește, domnișoară !

— Linişte !

Deşi fără grabă, capetele fetelor se aplecară cu docilitate spre caiete. Era ultima zi de şcoală înaintea vacanţei de Paşti. Şi Annie putu să citească în continuare liniştită.

„Dă-mi o mie de sărutări, şi apoi o sută
Şi încă o mie iar...“

Se strădui să citească fără să ridice ochii, rareori cu o privire rapidă spre dicţionar, căci Annie Brécourt era, după cum ştia tot liceul, cea mai bună latinistă a anului. Acum îşi întrebuinţa cu promptitudine cunoştinţele.

Vechile cuvinte înflăcărate, acele poeme pline de melancolia dragostei şi a dorinţei îi treceau fără încetare prin faţa ochilor, îi aduceau în suflet aceeaşi nouă încântare de care tresăltau, mângâiate, tinerele femei de altădată ce le auziseră luându-şi zborul de pe buzele vii ale poetului.

Era eternul cântec, cântecul de leagăn al sufletului şi al trupului fiinţelor omeneşti, îndemnul patetic ce vine de la toate lucrurile trecătoare şi frumoase, spre a-i face pe tineri să culeagă zilele ca pe nişte fructe, să iubească viaţa.

Şi, de fiecare dată, pentru cel care îl ascultă e un miracol fără precedent, nebănuind că s-a întâmplat şi altora înaintea lui, mereu şi mereu de la începutul lumilor !

Peste clasă se aşternuse tăcerea. Iar lui Annie poetul şiret îi şoptea :

„Ce soartă te aşteaptă ? Şi pentru cine
Frumoasă tu vei fi ? Cui vei da sărutările,
A cui pradă vei fi ?“

Annie își ridică fruntea. Din piept îi ieși un geamăt ușor, aproape imperceptibil. Apoi, o secundă, ochii ei gravi, vitroși parcă, se plimbară peste zidurile albe fără să le vadă. Pe urmă privirea ei evadă pe fereastră.

Afară strălucea cerul unei primăveri algeriene. În curte, palmierii înalți aruncau în jur o umbră firavă. Se auzea ciripit de păsări, un susur de fântână și, din când în când, melopeea veselă ce se strecura afară dintr-o clasă închisă.

Dincolo de acele ziduri era arșița, rumoarea orașului și, uneori, venind dinspre port, țipătul disperat al unei sirene gonind pe mare. Toate acestea întrerupte de ritmul mai apropiat și mai familiar al străzii : strigătul unui arab care vindea ceva dintr-un coș, un plânset de copil și pianul asmatic care începuse să suspine faimoasa frază din *Lakmé :*

„Totul palpită..."

Muzica searbădă a acelor coarde descurajate îngreuna și mai mult angoasa fără motiv a tinerei Annie. Oare nu pentru ea murmura cântecul rănit ?... nu pentru ea înflorise acea dimineață care nu semăna cu nici o altă dimineață a vieții ?

Cu capul dat pe spate, tăcută în clasa zgomotoasă, i se părea că asistă la propria ei trezire, ivindu-se ca prințesa din povești dintr-o lume tenebroasă.

De ce mai degrabă azi decât în altă zi ? Nu știa. Dar avea să trăiască ! Era ceasul așteptat, momentul fericirii. Toate promisiunile vor fi făcute și îndeplinite. Și nu exista nici o limită...

Fiica unui director din Conducerea Generală, însărcinat cu teritoriile din sud, Annie Brécourt, foarte tânără, drăguță, beneficiara unei educații rafinate, obișnuită să trăiască într-un mediu elegant,

ale cărui covoare nu consimţeau să se lase călcate decât de persoane importante, sau cel puţin „originale", în fine, Annie ar fi putut să fie foarte mulţumită de situaţia ei mondenă.

Sigur, era aproape o ocupaţie suficientă aceea de a-şi ajuta mama să primească invitaţii, să pună frişcă în nenumăratele ceşti cu ceai oferite acestora ; să frecventeze cu asiduitate concertele, balurile, conferinţele, în sfârşit toate manifestările unde Geneviève Brécourt îşi expunea frumuseţea aproape celebră.

Dar pentru Annie nu era destul. O nevoie vagă de altceva, dublată de o înclinaţie înnăscută, o făcuse să întreprindă studii ceva mai serioase, al căror deznodământ era aşteptat la viitoarea sesiune de bacalaureat la Academia din Alger.

Poate, imaginându-şi că dă dovadă de o oarecare originalitate pentru lumea ei, suferea pur şi simplu în această privinţă influenţa Simonei Mayéras, prietena ei nedespărţită.

— Să acţionezi ; să fii tu însăţi ; să nu te complici inutil ! spunea această Simone cu o siguranţă imperturbabilă.

Annie adoptase această deviză ; sau aşa credea.

De aceea hotărâse o dată pentru totdeauna că va avea un viitor plin de o activitate extraordinară. Arte, ştiinţă, filozofie, indiferent ce, dar numele ei va fi ca un far într-o zi !

Şi totuşi poemul antic îşi derula incantaţia, făcând să fremete în jurul ei, insistentă şi insidioasă neliniştea dragostei.

„Pentru cine frumoasă tu vei fi ?
A cui pradă vei fi ? Ce buze..."

— Ei bine, gata cu visele, mironosiţo ? zise brusc Simone Mayéras, închizându-şi caietul.

Annie ridică spre Simone ochii mari, încă tulburi şi nehotărâţi.

Simone Mayéras, fiica celebrului pictor orientalist, forma, bineînţeles, un contrast desăvârşit cu Annie : altfel n-ar fi fost atât de bune prietene.

Uscată ca un greiere, brună ca lămâia de septembrie, cu corpul de pisică sălbatică şi părul greu cu bucle aspre, aşa cum au unii îngeri al lui Gozzoli ; cu frumoşii ei ochi roşcaţi şi gura cu buze cărnoase şi dinţi strălucitori, Simone avea în mod vag aerul unei negrese, amuzantă, dar fără să fie frumoasă.

Hotărâtă, deja înzestrată cu o autoritate virilă, era foarte tare la matematică, de neînvins la fizică, dispreţuia tot ce nu aparţinea acestor ştiinţe exacte şi aprecia destul de puţin aptitudinile şi caracterul prietenei sale Annie.

În schimb, ea se bucura în ochii acesteia de un prestigiu de netăgăduit.

— Încă cinci minute..., suspină Annie cu ochii la pendulă.

— Gata, am terminat ! declară Simone, aranjându-şi cărţile.

Deodată se întrerupse şi întrebă cu tonul ei totdeauna brusc :

— Chiar, vii miercuri să joci tenis la mine ?

— Dacă vrei...

— Pot conta pe tine ? Îţi dă voie mama ta ?

— Da, răspunse fără convingere Annie. Cine mai vine ?

— Maria Altoviti, Eachel Attis, Suzy şi câţiva băieţi care vin mai ales să lucreze. Micul Alphéran

își va aduce fratele, cel de la Școala de Mine. Își petrece aici vacanța, adăugă ea cu mândrie.

— A !... făcu Annie indiferentă.

— E un tip tare. În fond, nici nu știu de ce-ți spun ; asta nu te interesează. La revedere, zise ea foarte repede, auzind sunetul clopoțelului. Pe miercuri, și vacanță plăcută !

— Vacanță plăcută, răspunse blând Annie.

II

LA SOSIREA LOR LA ALger, domnul şi doamna Brécourt aleseseră, pe strada Fontaines, o vilă în stil maur cu ziduri fermecătoare, acoperită cu trandafiri albi şi de culoarea şofranului, care se ivea ca dintr-un sipet în mijlocul unei grădini încărcate de vegetaţie, suspendată peste o râpă umbroasă.

Tinerei Annie îi plăcea mai ales terasa, potrivită visărilor şi întinsă spre mare. Dar aici era tare cald în dimineaţa aceea ! Fata se sculă alene şi trecu în micul salon răcoros, abia luminat de fereastra cu grilaj, unde mama ei îngrămădise pernele de piele, covoarele, obiectele de sidef şi aramă cizelată, aşezate pe măsuţe joase — în fine tot ce adusese domnul Brécourt din turneele de inspecţie în sud. Salonaşul era încăperea preferată a doamnei Brécourt. Stăpâna casei stătea întinsă pe divan, cu un roman deschis în faţă, dar ocupându-se mai mult cu pilitul unghiilor.

— Mamă, pot să mă duc să joc tenis la Simone ? o rugă Annie.

Doamna Brécourt îşi încruntă sprâncenele.

— Să ştii că nu vei putea lua maşina. Am două probe şi trebuie să fac şi nişte cumpărături. Diseară avem invitaţi. Nu-ţi aminteşti ?

— Nu, răspunse Annie.

— Dumnezeule, Annie...

— Mamă, dacă n-am maşină voi lua tramvaiul, şi gata !

— Bine, dacă vrei tu.

Se străduia de câtăva vreme să rărească relaţiile dintre cele două prietene. Fiică şi soţie de funcţionar guvernamental, Geneviève Brécourt rămăsese, în ciuda a ceea ce ea numea „exilul“, o mică burgheză aşezată, foarte fină, dar cu un temperament meschin şi o inimă puţin cam rece. Nu era cu adevărat superioară mediului ei decât prin gustul distins, foarte deosebit şi foarte artistic şi, ca să spunem aşa, infailibil.

În plus, satisfăcută de un soţ pe care îl conducea după voia ei, de o fiică pe care o considera înzestrată cu toate calităţile, în fine, de întreaga familie şi, mai ales, de ea însăşi ; mândră de o situaţie în care graţia şi abilitatea ei nu erau privite ca puţin lucru, doamna Brécourt dispreţuia, în fond, mediul în care trăiau Simone şi tatăl ei.

Pictorul Mayéras o avusese pe Simone la Oran, de la o tânără care îi servise ca model. Trăise cu ea o viaţă lipsită de griji, fericit că picta bine şi că pur şi simplu o iubea pe femeia aceea care curăţa puţin atelierul, pregătea supa şi venea apoi să pozeze „Şeherezade“ sau „Femei în harem“.

O dusese greu la început. Apoi prosperitatea venise o dată cu voga. Şi tocmai acela fusese momentul ales de mama Simonei să se îmbolnăvească şi să moară.

Dar mai înainte ca ea să moară, Georges Mayéras se căsătorise cu femeia iubită. Apoi, când se pomeni singur în atelierul tăcut, înţelese golul irepa-

rabil lăsat acolo de femeia care îl părăsise pentru totdeauna.

Imediat își luase pânzele, catrafusele, fiica. Se stabilise la Alger, în acea vilă luminoasă, situată între splendida grădină Essai și incomparabila mare.

Simone devenise la liceu prietena tinerei Annie, și cele două familii, atât de deosebite, se legaseră prin forța împrejurărilor. Totuși, cu toate că se declarase foarte miloasă față de copiii fără mamă, totdeuna doamna Brécourt o tolerase pe mica ființă cu grații de negresă și un limbaj nu prea șlefuit.

Cu timpul, chiar începuse să-și facă griji pentru aparența de desconsiderare — „căci, la urma urmelor, Simone nu e decât un copil din flori“ — ce putea să se răsfrângă asupra fiicei sale.

Annie aproape că știa toate astea sau le bănuia. De aceea se miră văzându-și mama cedând atât de ușor.

„Ce-o fi având ?“ își zise ea, încercând să se dumirească.

Privi cu atenție fața mamei sale aplecate asupra mâinilor frumoase cu unghii lucitoare. ascuțite ca niște gheare.

„E ciudat...“, gândi fata.

Ochii doamnei Brécourt se îndreptară spre ea:

— Nu te obosești prea tare, Annie ? Mi se pare că lucrezi mult, tocmai acum.

— Trebuie neapărat, mamă ! Știi, dacă vreau să-mi iau examenul în iulie...

Doamna Brécourt dădu îngăduitoare din umeri. În fond, era mândră de ceea ce numea „capriciul“ fetei sale. Dar considera că o lua prea în serios. Annie avea de toate din plin — slavă Domnului ! — ca să nu aibă nevoie de această nouă atracție.

— Mi se pare că ești palidă în dimineața asta.

Annie zâmbi imperceptibil cu pleoapele lăsate.

— Ba nu, mamă, te asigur că nu. Te nelinişteşti degeaba.

Şi, cum mama ei o trase spre divan cu un elan de tandreţe, fata abia se lăsă sărutată şi se eschivă în grabă. Orice pornire de expansivitate o şoca, ca un lucru deplasat, şi se simţea cuprinsă, fără să ştie de ce, de o jenă neliniştită şi aproape iritată.

Doamna Brécourt reîncepuse deja să-şi pilească unghiile. Prin fereastra deschisă, marea reverberaţie a soarelui solicita ochii.

O umbră violetă domnea în viroage. Dar pe drum totul strălucea în arşiţa soarelui. O lumină mov, de prea mult albastru, înviora conturul lucrurilor. Şi, acolo sus, îmbrăţişată de curba voluptuoasă a ţărmului, dincolo de port, dincolo de casele albe de la Ain-Taya şi Matifu, marea, brăzdată de valuri, de soare şi spumă, marea scânteia divină.

Annie scoase un suspin uşor, puţin răguşit şi reţinut.

— Annie, zise deodată doamna Brécourt, ce rochie îţi pui diseară ?

— Pe care vrei, mamă. E un dineu mare ?

— Un micuţ dineu de post. Dar ţin să fii bine îmbrăcată. Vine doamna de Harlem...

— Codoaşa aia bătrână ?

— Annie ! strigă doamna Brécourt. Ce expresie ! Această Simone...

— Simone n-are nici un amestec aici, mamă. Anul ăsta am văzut cel puţin patru căsătorii mijlocite de bătrâna Harlem. Şi asta e doar ce ştiu eu !

— Eşti stupidă... Haide, spuneam doamna de Harlem... ataşatul Angliei, amiralul Tresnel şi soţia lui...

— A ! făcu Annie. Așadar, numai vedete ! Li se cuvine cel puțin rochia mea de culoarea safirului.

— Da, așa cred... zise doamna Brécourt după ce se gândi o clipă. În sfârșit, continuă ea cu neglijență, îl vom avea și pe domnul Coriolis.

— Morarul ! exclamă Annie uimită.

— Te rog, o dată pentru totdeauna, să te exprimi cum se cuvine. Domnul Coriolis are niște mori mecanice, este adevărat. Dar ele nu sunt decât o parte din afacerile lui ! afirmă ea cu un ton important.

Apoi adăugă, recunoscând micul automobil care oprea la intrare :

— Iată-l pe tatăl tău...

Urmă un moment de tăcere.

— Bună ziua, dragul meu, zise ea, după câteva clipe, cu fruntea întinsă spre domnul Brécourt care tocmai intra.

Domnul Brécourt era un bărbat încă tânăr, cu o înfățișare simplă și atletică. Persoana lui degaja o sobrietate desăvârșită. În rest, mediocru în toate.

Ca și soția lui, considera șic să numească Algeria „un exil“ și, cu toate că ținea mult la ea, nu înțelegea întotdeauna acea țară frumoasă, spumegând de ardoare, de forțe noi, care ar fi spart cu bucurie vechiul cadru timid în care o închidea metropola, și care, de altfel, se agita uneori îndeajuns ca să îngrijoreze administrația și să-i facă pe funcționari, la un păhărel, să vorbească între ei pe un ton grav de „separatism“ și de „autonomie“.

Dar acum domnul Brécourt avea alte griji. După ce își sărută soția și fiica, înaltul funcționar se arătă foarte preocupat de recepția din seara aceea.

— S-ar zice că e prima dacă când dăm un dineu, constată Annie.

— Micuța asta e insuportabilă !

— Tată, să-ți povestesc mai bine ultima gafă făcută de Bianchi. Închipuiește-ți, alaltăieri, la ora de studiu, o elevă citea... versuri din Catul. Și atunci...

Deodată începu să flecărească veselă și fără griji. Era într-adevăr fermecătoare, puțin îmbujorată de însuflețire, cu un surâs dulce și copilăresc pe buzele umede. Privirea părinților se îndrepta spre ea cu o bucurie vizibilă.

— Annie. du-te să-ți aranjezi părul pentru dejun, o rugă doamna Brécourt.

— Mă duc, mamă !

Și ieși râzând încă de tot ce povestise.

— Vezi, Geneviève, aveam dreptate când îți spuneam, zise domnul Brécourt la o privire a soției sale, imediat ce Annie părăsi salonul. E prea copil. Las-o să-și treacă bacalaureatul liniștită, de vreme ce vrea să-l ia. Vom vorbi despre „asta" peste câteva luni.

— Exact așa mă gândeam și eu, consimți doamna Brécourt. Nu e nici o grabă... Hai la masă, dragul meu, adăugă ea, văzând-o pe cameristă venind să-i anunțe că masa era servită.

III

PARTIDA ERA ÎN TOI când Annie ajunse în grădină, unde mamele, așezate sub o magnolie, stăteau la taifas, bând oranjadă și flecărind cu mândrie despre progenitura fiecăreia.

Annie salută, împărți în jur câteva zâmbete și, sigură de ea, lăsă acele priviri cercetătoare să-i aprecieze grația.

— Ce drăguță te-ai făcut, Annie, de când nu te-am mai văzut ! suspină stăpânul casei.

Doamnele schimbară un aer ofensat, fără leac. Ochiul lui de pictor se dilata, cu o încântare vizibilă, în fața acelui corp care irupea de prospețime și noutate.

Rochia albă accentua paloarea pielii parcă sidefată, tenul delicat, inelele grele ale părului cu reflexe de bronz și aur pe alocuri și, mai ales, ochii întunecați, sfâșietori, prea dulci.

Annie se îndreptă spre prietenele ei. Erau acolo Marie Altoviti, o brunetă puțin cam păroasă, dar arătând superb cu panglica ei mare de culoare verde ; Rachel Attis, deja greoaie, fără grație, în ciuda feței frumoase, și Suzy Langrenier, ciudată cu ochii ei prea palizi, de parcă ar fi fost mirați că aparțin unei fețe cu un ten atât de închis.

În jurul lor erau câţiva liceeni — camarazi de-ai Simonei. Cei mai mulţi dintre ei aveau pentru Annie o admiraţie disperată. Ea însă îi dispreţuia cu totul. De aceea, după ce îi salută cu un bună ziua adresat tuturor, se îndreptă, cu acea nonşalanţă care constituia farmecul ei cel mai mare, spre atelier unde, dezinvoltă, se refugiase Simone.

Cu largi deschideri spre mare, micul pavilion avea covoare moi, divane, mobile de abanos încrustate cu sidef, arme emfatice de altădată, totul damaschinat cu aur.

Vernisajul „algerianiştilor" având loc peste două zile, în atelier nu mai erau decât puţine pânze. Dar, deodată, pe un şevalet, Annie îşi recunoscu casa şi grădina, în jurul cărora pictorul desfăşurase toată arta lui somptuoasă, rafinată şi barbară.

Sub magia penelului, straturile de flori deveniseră mai violete, aleile mai profunde, iar în grădina edenică, unde totul era numai o revărsare, casa se înălţa preschimbată într-o locuinţă de feerie, parfumată şi secretă ca o pagină din „O mie şi una de nopţi", cu adevărat făcută să o primească pe sultana adorată din basmele arabe.

Din spatele perdelei mari de culoare purpurie, trasă în mijlocul sălii, apăru capul Simonei.

— Îţi place ? întrebă ea cu mândrie.

Bineînţeles, pictorul Mayéras nu avea admiratoare mai ferventă decât fiica sa. Încă de mică îl iubise cu o predilecţie vădită. Puţin mai târziu, când se gândise la căsătorie, ca fiinţele de patru ani care se respectă, el fusese ales ca soţ „pentru când va fi mare". Apoi, când îi muri mama, iubirea ei se revărsase numai asupra lui.

Sigur, nu i se impusese deloc. Ea îl evaluase uimitor de repede. Se obişnuise cu el. Îl iubea mult. Era în fond camarada lui cea mai bună.

— Lucrai ? întrebă Annie. Te deranjez ?

— Deloc, făcu Simone, trăgând-o după ea. Îţi prezint pe Raoul Alphéran... Prietena mea, Annie Brécourt... Ştii, te-a mai văzut. Imediat i-ai plăcut la nebunie. Dar să nu mi-l şterpeleşti — e prea tare la matematică, n-ai ce face cu el. Nu-i aşa ? sporovăi ea, întorcându-se spre tânăr.

Annie zări mai întâi mâna fină şi brună care o lovi uşor, cu familiaritate, peste umăr pe Simone. Apoi văzu silueta lungă, nervoasă şi robustă, şi faţa lipsită de frumuseţe, dominată de păr şi de ochii mari splendizi fixaţi sub fruntea încăpăţânată.

Annie făcu aceste constatări cu o privire indiferentă limpede, însoţită de un zâmbet indecis.

Din grădină se auzeau voci monotone :

— *Go... Play... Ready...*

Foarte aproape, în spatele zidului, jos, o voce ascuţită de arab începu un cântec, apoi tăcu.

— Nu te duci să joci ? o întrebă Simone.

Annie făcu un gest vag.

— Pe noi nu trebuie să contezi..., continuă domnişoara Mayéras. Eu sunt sătulă. Iar el face mutra asta acră din cauza colegei noastre Rachel.

— De ce ? făcu Annie fără să se gândească.

Simone săltă agasată din umeri.

— Ei ! ştii bine...

— Pentru că e evreică ? întrebă Annie, întorcându-se spre tânăr. Cât eşti de algerian !

— Zău !

— Totul o dovedeşte, îi răspunse ea, accentuându-şi zâmbetul. Până şi prejudecăţile.

— Dumnezeule ! strigă Simone cu o spaimă comică. Taci, nefericito !

Tânărul veni mai aproape.

— Iar dumneata, întrebă el, dumneata ești franțuzoaică, născută în Franța, și deci ești convinsă că asta e o superioritate enormă, nu-i așa ? Ești convinsă că algerienii sunt acei sidi ignoranți și neglijabili, tocmai buni să vă văcsuiască pantofiorii !

— O ! nu... zise cu blândețe Annie.

Dar, cuprins de înflăcărare, el se aplecă mai mult spre ea.

— În fine, nu c-aș vrea s-o apăr pe Rachel, dar ce-ai cu ea?

— Nimic. E ceva organic. E ceva aproape instinctiv, dacă vrei. Numai față de ei...

Annie râse ușor.

— Există ființe a căror prezență provoacă o indispoziție insuportabilă. Și altele — continuă Raoul mai blând, privind în ochii ei — pe care e suficient să le vezi ca să fie o încântare pentru ochii noștri și chiar pentru inimă... De ce ? adăugă el visător.

— Hai, mulțumește-i ! făcu Simone cu vocea puțin răgușită.

Annie roși. Rozul se potrivea fermecător cu tenul ei palid și cu rochia.

— Știu, reluă el cu înflăcărare, știu tot ce e nedrept și excesiv... Dar suntem o rasă puternică. Pasiunile, dragostea ca și ura noastră trebuie să fie nemăsurate. De altfel, pentru a ne cultiva câmpurile pline de miasme a trebuit să uităm multe din rafinamentele și moliciunile voastre. Acest efort ne-a adus un sânge nou. Suntem mândri de asta, domnișoară.

„Şi de ce-mi spune mie toate astea?" se întrebă Annie.

Dar privi acea faţă brună şi energică, bântuită parcă de eroism.

Atunci simţi că tânărul din faţa ei era fiul frumoşilor aventurieri care iubiseră această ţară, clădind-o cu viaţa lor pasionată şi răbdătoare, cu aviditatea şi febra lor. I se păru că pământul acela de sub picioarele ei era fierbinte, cutremurat de eforturi, tumultuos ca o tocitoare în care se sfărâmă ciorchini noi şi ameţitori.

Deodată, dori să fie şi ea cuprinsă de acea înflăcărare. Ochii ei întâlniră sub pleoapele tivite cu umbră privirea lui frumoasă, în care ardea un foc plin de siguranţă şi îndrăzneală, şi care părea că îi spune : „Vino cu noi..."

„Ce gene lungi are", îşi zise Annie.

Şi tresări, aproape dezagreabil, de parcă o mână furişată îi atingea pe neaşteptate trupul.

Departe se auzeau strigătele monotone :

— *Go... Play... Ready...*

Din când în când, în spatele zidului, vocea ascuţită reîncepea, rătăcitoare şi încăpăţânată, cântecul care nu se mai sfârşea. Departe, dincolo de Belcourt, spre port, o sirenă scoase un strigăt sfâşietor, un adio disperat adresat frumoasei cetăţi pe care trebuia s-o părăsească, culcată pe pragul valurilor, strălucitoare şi melancolică, rămânând pentru totdeauna în suflet, ca fiinţele iubite prea mult

— Nu vii să joci, Annie ? întrebă Suzy de afară.

O undă de agasare trecu peste faţa fetei. Se ridică totuşi şi ieşi.

În grădină doamnele stăteau mai departe la taifas, iar jucătoarele, obosite, se aşezaseră pe o bancă.

Domnul Mayéras părea că se plictiseşte în mod politicos.

— Annie, o rugă el, ştii, când vei fi mai puţin ocupată, va trebui să-mi dai voie să te pictez.

Simone, venită să servească ceaiul, ridică sprâncenele de mirare deasupra ceștii pe care o umplea. Annie zâmbi. Doamnele începură să-l asalteze cu complimente pe domnul Mayéras, în speranţa că vor obţine și ele un portret care să facă din fata lor o vedetă la viitorul Salon. Tinerii flecăreau.

— Pleci imediat după vacanţă ? îl întrebă Annie pe Raoul Alphéran care se aşezase lângă ea.

— Da, zise el, privind-o în ochi. Trebuie neapărat.

Apoi mărturisi cu glas scăzut, pe un ton mai tăios, după o clipă de tăcere.

— Dacă ai şti ce rău îmi face acest gând acum. O adevărată suferinţă !

— O ! nu, nu... nu trebuie ! exclamă Annie într-un elan.

Apoi se opri, înspăimântată de ceea ce zisese.

— De ce ? Ce importanță are asta pentru dumneata ? întrebă el foarte domol, cu un ton nesincer.

— Nu ştiu... mărturisi ea, simţindu-şi inima cuprinsă de suferinţă. Am multă simpatie pentru dumneata !

Atunci, vrând parcă să-i întărească acest sentiment, începu să-i vorbească despre el. Îşi povesti copilăria petrecută în acel ţinut îndepărtat al Oraniei, acolo, aproape de Maroc. Îi vorbi de familia bogată în copii, despre arabii vicleni, despre jocul căluţilor nărăvași cabraţi între genunchi.

În sfârşit, ajunse la mama lui, pe care moartea o luase, lăsând casa ca o rană nevindecată ; şi tatăl, un om aspru devenit şi mai dur din pricina durerii.

Toate aceste lucruri îi păreau tinerei Annie de o importanţă extraordinară.

— Nu se va consola niciodată ! încheie tânărul.

Apoi adăugă mai încet, cu o bucurie plină de căldură, ca o promisiune :

— La noi nu se iubeşte decât o dată...

Iar pupilele lui mari, îndreptate spre ea, mai spuneau ceva ce gura nu voia să rostească.

Atunci, sub privirea aceea dogoritoare, Annie se simţi devenind deodată slabă, palidă de tot, gata să-şi piardă cunoştinţa acolo, ca o muribundă, din pricina răului prea suav, prea acut, şi care încet, inexorabil, îi sfâşia pieptul.

Îşi îndreptă privirea spre zare, de parcă ar fi vrut să ceară ajutor. Dar nu întâlni, fixaţi asupra ei, decât ochii negri, plini de gânduri, ai Simonei. Şi privirea îndepărtată, întrebătoare şi gravă a domnului Mayéras care o observa cu atenţie.

IV

ANNIE, PREGĂTITĂ DE plecare, intră în cabinetul de toaletă unde mama ei, în fața oglinzii, își aranja frumusețea complicată.

— Ei bine, mamă, zise Annie, legănându-se într-un fotoliu, cum îl găsești ?

— Pe cine ? o întrebă fără grabă doamna Brécourt.

— Pe morarul dumitale ?

— Annie... făcu cu severitate doamna Brécourt.

— În sfârșit, Rafael al dumitale...

— Annie...

— Nu-l cheamă așa ?

— Se mai numește și domnul Coriolis, pentru o tânără bine crescută

— Ei bine, mamă, te întreb cum îl găsești pe domnul Rafael Coriolis ?

— Dar tu ?

— Puțin cam gras poate, chiar pentru milioanele lui...

— Dumnezeule ! făcu doamna Brécourt vexată, de parcă reproșul i s-ar fi adresat ei. Poate crezi că ai spirit ?

— O ! știi, nu mai mult decât am, mărturisi Annie, deja confuză. În fine, un spirit mic de tot.

— Tu ai spus-o, aprobă mama ei, mulţumită de această supunere promptă. Cât despre domnul Coriolis, să ştii că trece drept un bărbat tare frumos, asta e tot.

— Dacă vrei... admise Annie.

Apoi, considerând incidentul închis, se uită la micul ceas de la mână.

— Nu crezi, mamă, că vom sosi cam târziu la acest vernisaj ?

— Ai dreptate, recunoscu doamna Brécourt... Cu atât mai mult cu cât am acolo o întâlnire cu domnul Coriolis. Vrea să-mi audă părerea despre tablourile pe care intenţionează să le cumpere.

Annie nu răspunse. Doamna Brécourt, în faţa oglinzii înalte, constată că rochia era perfectă : somptuoasă, de culoarea deschisă a alunei, pusă în valoare de aur, favorabilă frumuseţii ei.

În sfârşit, cercetă cu privirea şi toaleta fiicei sale.

Niciodată Annie nu fusese mai frumoasă. Purta o rochie bleu, împodobită simplu cu dantele de un ocru distins. Iar haina de postav alb, îngreunată de blană, făcea din ea un lucru deosebit în acel decor ingenios.

— E bine ! declară doamna Brécourt mulţumită.

Expoziţia algerianiştilor avea loc, ca în fiecare an, în marele hol de la Excelsior.

Câţiva pictori din grup — Mayéras mai ales —, ajunşi la notorietate în metropolă, făceau din acest vernisaj un adevărat eveniment monden. De aceea

holul era deja plin când cele două femei își făcură apariția.

Doar fraza lui Flaubert, atât de des citată, fără însă să se fi uzat, putea să definească acele mulțimi algeriene.

„Se aflau acolo oameni de toate națiile..."

Și, de fapt, holul banal părea că devenise răspântia unde se întâlneau toate rasele, mai ales cele care veneau peste marea latină din adâncul Orientului obscur. Palori algeriene, arabi sau evrei, kabili blonzi printre levantini, greci, maltezi, câțiva englezi care își aduseseră la iernat durerile de stomac, alsacieni, spanioli din Valencia, italieni din Tunis și Trapani. Mai erau și femei splendide, cu ochii plini de foc, guri fardate, frumoase și moi, făcute pentru toate sărutările ; cu toalete de un gust îndrăzneț, iar altele prea strălucitoare, supraîncărcate de bijuterii grele ca niște mobile. Dar toate, chiar și cele mai puțin frumoase, duceau cu ele, în mirosul corpului lor călduros, ceva mai tulburător, de o feminitate mult mai misterioasă decât cea a femeilor din alte țări.

Încă de la intrare, doamna Brécourt a fost înconjurată din toate părțile.

Annie profită pentru a se îndepărta cu șiretenie.

Aproape imediat se lovi de domnul Mayéras.

Pictorul își privea pânzele de departe, fără orgoliu.

— Sunt frumoase ! îi spuse Annie.

Spunea adevărul. Acele pânze naive și brutale exercitau o atracție atât de violentă, încât o simțea și publicul. Asta nu însemna că același public, extaziat azi, nu-l lăsase altădată pe Mayéras să moară de foame.

— E doar un detaliu ! afirmă pictorul.

Amintirea tinereții plină de lipsuri nu-i displăcea nici acum. Încă mai regreta atelierul mic, al cărui singur lux era toată lumina Africii pe pereții goi, acolo, în fundul unei străduțe franceze pline de soare, de umbre sălbatice și de strigăte.

Îi vorbea despre aceste lucruri tinerei Annie care era uimită și ușor amuzată.

Îi povesti mai întâi despre măcelăria părintească, o măcelărie a săracilor, neînsemnată, plină de sânge, cu bucățile de carne flască și muște așezate peste tot. Apoi, după ce fusese izgonit — el cu extravaganța lui de a mâzgăli totul —, vlăjgan bun la nimic, povesti despre frumoasele dimineți înfometate, cu copilul mic în leagăn și mama spălând niște sărmane boarfe cu gesturile milenare ale prințeselor homerice.

Mai târziu, venind succesul, orbitor și aproape brusc, Mayéras ar fi putut să aibă, ca și alții, o locuință mare la Paris, să dea recepții profitabile... Dar fantezia lui nu ceda în fața acestor lucruri.

Dacă se gândea bine, Annie ajungea la concluzia că îi plăcea acest bărbat ciudat, atât de diferit de propriul ei tată și care îi vorbea totdeauna cu o încântare vizibilă și aproape supusă.

Fără vreo intimitate aparentă, o înțelegere minunată și secretă părea că îi unește. El îi încredința vise, proiecte, suferințe uneori ; multe lucruri pe care nu le spunea nici măcar Simonei.

Annie îl asculta. Și el se credea înțeles, pentru că ochii ei erau atât de adânci.

Poate că ar fi fost surprins dacă ar fi știut că ea îl privea cu indulgență și puțin dispreț. Dar nu știa. Stătea în fața ei, ținându-și pălăria cu vârful degetelor, jenat, înghesuit, puțin ridicol.

Mayéras îşi păstrase silueta lungă de pictoraş înfometat, care îl făcea în ciuda unor fire de păr cărunte pe la tâmple, uimitor de tânăr, puţin deşelat, ca prietenii liceeni ai fiicei sale. Dar din stângăcia întregii persoane se detaşau ochii mari, de un albastru candid, trişti, aproape copilăreşti, şi gura plină de forţă şi senzualitate.

O privi pe fată îndelung, cu acel aer încântat pe care nu-l avea decât pentru ea, apoi îi sărută mâna cu gravitate, ca unei doamne.

— Annie, făcu doamna Brécourt ivindu-se în spatele lor, de ce te îndepărtezi ? Iată-l pe domnul Coriolis.

Domnul Coriolis reuşi să iasă din mulţime. Cu toate că averea îi dădea o siguranţă imperturbabilă, ceva la el părea totdeauna stingher cu hainele lui prea bine croite.

Căci, înalt, robust, cu mâini mari, pe deget cu un diamant enorm, probabil că fusese foarte frumos în prima tinereţe, dar de o frumuseţe făcută pentru zdrenţele strălucitoare din porturile latine.

De altfel, în ciuda erorilor în materie de bijuterii şi cosmetice, se simţea că el — cu tenul său bronzat, părul scurt de un negru bătând în albastru şi ochii şireţi — putea încă să exercite un soi de seducţie brutală fără nimic delicat, dar de netăgădit.

Se înclină cu mare atenţie în faţa doamnelor şi strânse mâna pictorului.

Cei doi bărbaţi se cunoşteau bine. Căci, după ce făcuse o avere enormă, Coriolis avusese gustul, nu totdeauna fericit, dar încăpăţânat, să o înnobileze prin achiziţii pe care le credea artistice, şi care uneori erau.

Această dorință stabilise relații destul de frecvente între carnetul lui de cecuri și Mayéras. Cu atât mai mult cu cât acesta, datorită fanteziei și neglijenței lui, mai avea încă momente de jenă financiară foarte acută, din care Coriolis îl salva fie prin avansuri, fie prin achiziții amabile. Cu toate acestea pictorul îl disprețuia din toată inima.

— Admirați operele maestrului ? o întrebă Coriolis pe Annie.

— Nu, maestrul tocmai o salută pe domnișoara Annie, îl întrerupse pictorul.

Doamna Brécourt lăudă pânzele expuse. O făcu cu tactul ei sigur, cu instinctul ei infailibil. Numai că toate aceste vorbe nu descrețiră deloc fruntea pictorului.

— Un mare progres, într-adevăr, un mare progres, dragul meu, zise Coriolis cu importanță. Astfel această pânză...

Și arătă cu degetul casa domnișoarei Brécourt.

— Această pânză nu e de vânzare, făcu Mayéras tăios.

Drept răspuns Coriolis zâmbi și scoase carnetul de cecuri.

— Am spus că n-o vând ! repetă pictorul.

— Ascultă, făcu Coriolis sigur de el, te vei mai gândi !

Insistența o jigni pe Annie.

— O ! zise ea cu o nuanță puțin perfidă în glas, mai curând ar trebui să-i cereți să vă picteze vila dumneavoastră, domnule Coriolis. Păi un om ca dumneavoastă n-ar trebui să accepte decât lucruri făcute pe comandă !

Coriolis își puse la loc carnetul de cecuri și se înclină, simțind poate ironia.

— Domnişoara Annie are dreptate, zise el.

Mayéras făcu un gest vag.

— Ba da, ba da, contez pe dumneata. Vei face asta în schimbul câtorva mici servicii pe care deja ţi le-am făcut, zise neglijent Coriolis.

Mayéras roşi, lovit parcă în plină figură.

— Ştiu, zise doamna Brécourt, că domnul Coriolis este pentru dumneavoastră un amator foarte instruit. Vă felicit pentru asta.

Pictorul tăcu. Ce putea să le răspundă acestor oameni care, repetând câteva articole din ziare, îl considerau, în fond, un producător de distracţii satisfăcut sau care trebuia să fie satisfăcut când îl plăteai bine.

— Ce ziceţi de aceasta ? continuă doamna Brécourt, arătând o pânză.

Şi vorbi cu un ton convins despre „volume", despre „valori", fără să-şi piardă nimic din eleganţă. Hotărât lucru, era perfectă.

Coriolis îi întări aprecierile şi, fără să catadicsească să remarce reaua voinţă a pictorului, alese patru pânze, arătând printr-un gest că era mai presus de chestiunile băneşti. Apoi, întorcându-se spre doamna Brécourt, ceru şi obţinu permisiunea să ofere un ceai mamei şi fiicei.

Doamna Brécourt, înainte de a se îndepărta, avu totuşi grijă, cu amabilitatea ei atât de desăvârşită, să-l invite pe pictor la dineul fixat peste două zile.

„Nu ţi-ar oferi un pahar cu apă fără să nu ia un aer de Mecena !" îşi zise pictorul.

Dar acceptă... Apoi, după ce salută doamnele şi strânse mâna lui Coriolis cu o repulsie pe care nu reuşea să şi-o domine, îl privi, îndepărtându-se, trecând prin mulţime. Acele trei siluete lăsau în el o nelinişte ce nu voia să se precizeze.

„Mica mea Annie ! își zise el în gând cu o blândețe ciudată. Mica mea Annie !“

Urmări disperat cu privirea silueta aceea prețioasă de lângă Coriolis.

„Cine știe ce pune la cale frumoasa Geneviève ?... Dar nu, nu, sunt nebun ! Nu se gândesc la asta !... Haide, nu se poate !... E un copil !

Atunci se născu în el o ușurare confuză. Picături de sudoare i se prelingeau pe frunte. Se șterse cu un gest larg. Apoi îi primi vesel pe fiica sa și pe Raoul Alphéran, care se apropiau unul lângă altul.

. . . .

— Dumnezeule, Annie, spunea în aceeași clipă doamna Brécourt cu un aer necăjit, ești palidă de tot ! Te obosește căldura ?

Apoi, întorcându-se spre Coriolis :

— Lucrează prea mult ! enunță ea cu un ton important. Aceste examene devin din ce în ce mai dificile.

— Cu siguranță, cu siguranță ! aprobă Coriolis care nu fusese niciodată în viața lui la școală.

V

DOAMNA BRÉCOURT DĂdea în acel an, cel puţin o dată pe săptămână, în afara recepţiilor de joi, un dineu foarte râvnit.

Era ceea ce Simone Mayéras numea, zâmbind ironic, „Muzeul relaţiilor“. Adevărul era că toate celebrităţile coloniei veneau să graviteze mai mult sau mai puţin pe acest firmament.

În seara aceea asistenţa era deosebit de strălucită : un romancier parizian ; un ministru în vilegiatură ; maestrul Lazare Bernhardt, specialistul marilor divorţuri algeriene ; baroana de Harlem ; şi, în plus, un număr respectabil de milioane care, sub înfăţişarea lui Coriolis şi a altora doi-trei, ornau în mod neglijent masa.

Mayéras venise fără fiica sa.

„Au fost nevoiţi să mă invite ca să fiu al paisprezecelea, în locul Simonei !“ constată Raoul Alphéran cu o ironie amară.

Masa era pe sfârşite. Raoul nu-şi descleştase dinţii, ofensat că se simţea neglijabil în acea adunare de oameni importanţi. Se gândea cu o nervozitate neliniştită la seara pierdută şi la plecarea lui, a doua zi, la bordul vasului *Timgad*.

Nu venise decât pentru Annie. Dar aşa se întâmpla mereu. Annie era atât de înconjurată de in-

vitaţi, atât de apărată, încât pentru a-i vorbi cinci minute trebuia să schimbi mii de fraze insipide cu inşi neinteresanţi, să suporţi mii de corvezi şi, în fine, să îngemănezi, ca în parabolă, prudenţa unui şarpe cu blândeţea unei porumbiţe.

Nu mai putea.

Sigur, doamna Brécourt îi arătase un fel de consideraţie — studiile politehnice, cum se ştie, străluceau ca nişte faruri pentru cei din familiile burgheze. Dar avea în acea amabilitate neglijentă ceva care îi demonstra că putea fi primit fără pericol : el nu exista pentru Annie !

Numai că, bineînţeles, asta n-ar fi putut să satisfacă un bărbat copleşit de ameţitoarea responsabilitate de a avea o femeie. Sau cel puţin de a trebui să o aibă într-o zi. Era totuna.

Şi această Annie ! ah ! mereu fermecătoare ! Foarte frumoasă, puţin cam ciudată în rochia ei verde-albăstruie, purtând drept bijuterie un colier pe care şi-l pusese în joacă : unul din acele coliere de iasomie pe care le poartă femeile maure sau evreicele, podoabe făcute să înmiresmeze o seară şi apoi să moară.

Invitaţii trecuseră în salon. Ajutată de prietena ei Suzy, Annie servea cafeaua maură în nişte ceşti mici şi preţioase, cu gesturi febrile de pisică tânără. Uneori răspundea la fraze care o tachinau sau o flatau şi zâmbea. Iar el pleca mâine ! Ar fi trebuit să se ocupe numai de el, dacă exista o dreptate !

„Ce caut eu aici ?“ îşi zise tânărul.

O repezi pe Suzy, spuse o impertinenţă romancierului. Avea o poftă dementă să întoarcă totul cu susul în jos ; detesta florile, oamenii zâmbitori, toată acea atmosferă. Una, mai ales, masca ce tre-

buia să fie pusă aici peste pasiuni. Visa cu înverșunare la o singurătate liberă, la ținutul lui pierdut.

Acolo, câmpiile se ondulau sub o tălăzuire de soare, iar pământul, plantele și animalele puternice gâfâiau fără constrângere, gâtuite de seve irezistibile. Totul era viu, totul era adevărat, totul strălucea în înflăcărare, într-o tresăltare de veselie, într-un vârtej de cântece...

Acolo, pe calul lui cabrat, ar fi răpit-o pe Annie, cu un gest brutal, dintr-o pornire de violență și bucurie, și i-ar fi înăbușit strigătul cu o mușcătură.

Căci și pe ea o ura acum ! Ar fi vrut s-o smulgă de acolo, să-i sfâșie rochia, să-i vatăme carnea goală, ca să-i arate că în ciuda tuturor complicațiilor nu era decât o pradă pentru dorința lui, și atâta tot...

Dar întâlni de departe privirea ei atât de sfâșietoare, atât de blândă... Și i se păru, cu florile pe care le purta, mai palidă ca de obicei.

„Asta pentru că plec mâine !" își zise el satisfăcut.

Nimeni nu se ocupa de persoana lui. Suzy, rugată de Annie, se așezase la pian, și pianul suspina un cântec melodios. Afară noaptea era vastă, adâncă, catifelată ca o aripă.

Raoul părăsi salonul și făcu câțiva pași pe terasă.

„O să vină !" își zise el.

Da, era sigur că ea veni. Și totuși când îi auzi pasul ușor, inima îi tresări ca la un șoc.

— Să nu rămânem aici ! o rugă el.

Docilă, ea îl trase spre o bancă din fundul grădinii. Se așezară.

Totul era ireal, himeric și fad ca în romanțe. Seara mirosea a iasomie, a trandafiri și portocală. Un copil plângea cu amărăciune în casele de jos, iar

pe malul râpei două voci răguşite suspinau în noapte ceva de neînţeles.

...Nu-şi spuneau nimic. Abia dacă se atingeau. Totuşi, o fericire sfâşietoare le zdrobea piepturile şi îi făcea să-şi piardă puterile.

— Mâine, la ora asta, vei fi plecat... suspină Annie.

— Da, zise el.

Dar priveau venind destinul cu un orgoliu nestăpânit.

Sigur, încă nu putea să-i ofere în mod demn dragostea lui. Ce importanța avea ? S-ar fi dus să caute până departe toată bogăţia, toată strălucirea de care avea nevoie ca să o poată pretinde pe această femeie. Nimic nu l-ar fi făcut să dea înapoi. Ar fi ştiut să cucerească pentru ea toată mândria lumii.

Ea, în acest timp, aşteptându-l, n-ar fi făcut nimic altceva : trebuia să aibă răbdare pentru că era femeie.

Se apropie de ea. Ghicea prin rochia-i uşoară prospeţimea acelui trup scăldat de noapte ; respira parfumul lui, al colierului, al întregii ei suflări. Şi îi întâlni faţa chinuită de nelinişte.

Tânărul se înfioră. Ah ! ştia el bine că îl iubea, că ar fi fost destul să spună „vino !“ Ştia şi avea sentimentul că e bun, că o cruţă, că proteja acea slăbiciune ignorantă pe care i-o încredinţa. Şi se pierdea într-o adoraţie mai mare decât ameţeala şi dorinţa lui.

În depărtare, totul se domolea. Dintr-un porumbar apropiat, o pasăre se tânguia încet, ca de o rană. În casă, pianul tăcuse. Apoi se auzi un jet de apă scurgându-se şovăielnic. Briza trecu usoară. insinuantă.

— Cred că acum ar trebui să ne întoarcem, murmură tânărul.

Ea se ridică. Raoul o reținu o secundă foarte aproape de el. O prinse de mâini, de parcă ar fi vrut să pună stăpânire pe ea, și o privi de aproape de tot, de foarte aproape, la licărirea difuză a nopții.

Briza trecuse deja, jetul de apă șiroia în depărtare, nesigur și nostalgic. Totul amuțea. Totul părea prea mare, prea vast, imposibil de suportat pentru o inimă prea grea... O chemă simplu, cu o voce profundă :

Annie...

Ea înclină fruntea. Asta fu tot. Erau singuri și se credeau siguri de ei și de destin.

Reveniră încet spre casă. Invitații conversau. Doamna Brécourt îi zâmbea lui Coriolis. Suzy, încă la pian, privea în gol cu un aer indiferent. Numai Georges Mayéras îi observa.

Nu-și spuneau nimic, nu se atingeau. Totuși, cu o claritate vădită, precisă, de parcă i-ar fi văzut îmbrățișați, Mayéras își zise :

„Îl iubește..."

Privi spre grădina vag luminată infinitul cerului de noapte și simți tot ce era promis în acea seară magică ființelor tinere care primeau în carnea lor fierbinte și zbuciumată dragostea crudă și dulce.

„Se iubesc... Asta trebuie să fie... O știam... O știam..."

Își roti o secundă privirea în jurul lui, de parcă ar fi căutat ceva care să-l apere împotriva durerii nemaipomenite. Nimic. Cei doi tineri se despărțiseră. Annie flecărea lângă Suzy, cu fața ei palidă și ipocrită, cu pleoapele pe jumătate închise peste ochii uimiți.

„Gata, s-a sfârșit... S-a sfârșit..." își zise el, de

parcă urma să moară.

Un oftat îi umplu pieptul, unul din acele oftaturi sfâşietoare şi lungi, asemănătoare cu suspinul unui animal sugrumat.

Atunci, în colţul salonului, lângă doamna Brécourt, întâlni faţa lui Coriolis. Îi văzu privirea aşezându-se pe Annie, liniştită, cu o complezenţă definitivă şi îngheţată, de proprietar.

VI

ATUNCI ÎL CUPRINSE O poftă nebună să fugă, o poftă dementă. Abia dacă o salută pe doamna Brécourt, ieși fără să privească pe nimeni și doar în prag se opri să respire. Toate strigătele vieții, toate durerile și poftele oamenilor se răspândeau în depărtare într-un gâfâit vag de mângâiere, de sărut.

Ai fi zis că toate dorințele erau permise în seara aceea, că toate visele de plictis și desfrâu se roteau în aer și mângâiau venele obosite. Pământul părea redevenit simplu ca în primele timpuri ale lumii, parfumat și ușor ca un basm oriental. Iar pe mare, între cețuri, o lună bolnavă se ridica printre suflări blânde, pline de vrajă înșelătoare.

George Mayéras făcu câțiva pași de parcă ar fi vrut să fugă. Fu gata să se lovească în întuneric de două ființe îmbrățișate. Și vocea femeii gemea :

— *Quérido... quérido mio...*

Această tânguire puțin răgușită îi amintea de notele joase și sparte pe care le avea uneori vocea tinerei Annie...

Merse mai repede. Își sprijini fruntea la întâmplare de un zid, căutând puțină răcoare.

Un miros amar și sănătos de cimbru, de merișor și trandafir veni spre el din adâncul unei grădini

abandonate ; în umbră, se zărea o vilă. Lucea blând misterioasă şi albă sub razele de lună, şi dinspre bazinul dintre frunze venea cântecul unui animal calm şi mulţumit.

Mayéras îşi aminti că dorise să picteze această vilă pe vremuri. Îşi imagina curtea pustie, ierburile înalte, papucul uitat pe marginea de faianţă albastră şi, în bazinul rotund, între papiruşi şi nuferi albi, un trup de femeie cu reflexele grădinii nebune pe carnea lui palidă — Annie...

O porni din nou. O sudoare înţepătoare îi acoperea corpul, şi mâinile îi tremurau. Ce ? Ce avea ? Tocmai descoperise că Annie...

Dar nu ştia că e făcută pentru dragoste, ca toate femeile ? Da, o ştia. Atunci, ce-l privea pe el asta ? De ce simţea în faţa unui lucru atât de simplu suferinţa aceasta monstruoasă ? De ce ? De ce ?

De multe ori se întreba fără să vrea, fără să poată să răspundă la această întrebare ! Şi acum angoasa se rostogolea peste inima lui. zdrobitoare în faţa mărturisirii care nu mai putea fi retrasă.

Haide, haide, nu ştia că o iubea ? Că o iubea de multă vreme de ani de zile ? La ce bun să încerce să ascundă în adâncul lui acest lucru lamentabil ? O iubea !

Era prietena fetei lui, aproape o copilă, o mică fiinţă preţioasă în acel mediu atât de mulţumit de sine. O iubea inaccesibilă şi promisă altuia, o iubea ca pe o răscumpărare, răsplata acelei vieţi în care nu avea nimic pentru că nu o avea pe ea. O iubea !

Îşi repeta asta într-o febră crescândă, cu o furie care semăna cu o veselie ; o cânta cu plăcerea îngrozitoare de a-şi face rău, de a-şi face mai rău. O iubea. Nu-şi amintea o zi în care să nu se fi gândit la ea cu o dorinţă ascunsă sub cuvinte. Mii de amin-

ţiri pe care le crezuse nevinovate îi invadau sufletul ieşind la iveală cu o claritate implacabilă.

Prima dată... Era aşa de mult de atunci ! Se întâmplase în casa lui de vară de la Tipaza. Doamna Brécourt, mai modestă decât acum, o ducea pe Annie acolo destul de des pe vremea aceea. În acea zi era extraordinar de cald. Micuţele se scăldau, supraveghiate de doamna Thomson, guvernanta. El servea *puros*, în curte, împreună cu doamna Brécourt şi doamna Altoviti, pe atunci în toată strălucirea frumuseţii lor.

O revedea şi acum pe Annie, graţia şi gestul cu care se ridica deasupra valurilor, râsul lung, limpede, insidios...

Cele două femei se aplecaseră zâmbitoare. De unde stătea, pictorul le urmărise cu privirea sânii încordaţi sub rochii, învăluit de graţia şi de parfumul lor. În picioare, printre valuri, Annie îşi dăduse puţin capul pe spate, proaspătă şi umedă, mereu zâmbind. Atunci, în clipa aceea, gândul remarcă puţin uimit că trupul unei fetiţe putea fi aproape mai voluptos, mai evocator în promisiunile lui nesigure decât corpul femeilor deja împlinite pentru plăcere.

Făcuse această remarcă spontan, fără să se gândească prea bine, ca ceva instinctiv, la care nu era solicitat decât artistul. Apoi se strecurase în el o tulburare trecătoare, o nelinişte în acea umbră secretă, unde privirea nu îndrăzneşte să coboare, şi unde mârâie în libertate toate instinctele primordiale. O alungase.

Dar o dorise din ziua aceea, o voise, adăpostită în această dragoste josnică. Crescuse ca o suferinţă pe care o porţi ani de zile. Şi acum...

Acum dorinţa îl ardea pe neaşteptate, îl forţa, în ciuda durerii şi ruşinii, să evoce acel corp, să-i im-

pună legile sălbatice şi simple pe care le ai când eşti gol... Şi încerca deja să-şi închipuie, cu o aviditate dementă, ce faţă ar putea avea, răsturnată pe spate şi gemând de plăcerea pe care i-ar fi provocat-o.

Atunci simţi o spaimă, o ameţeală în care sufletul se prăbuşea ca într-un puţ. Se gândi că numai o singură fiinţă putea să-l salveze : Simone, copilul lui, Simone.

Porni mai departe. Traversă Mustafa şi Belcourt. Străzile erau încă luminoase, încărcate de febră sau reculese în tăcere. Ici şi colo, un cântec de acordeon sau de chitară se strecura de după obloanele trase... Un parfum de anason stăruia la uşile cafenelelor, între zidurile împestriţate cu afişe înflăcărate... Asta te ducea cu gândul la ţinuturi îndepărtate, de peste mări şi ţări, la mari porturi cu ape agitate, încărcate de nave, de bogăţia de mărfuri, şi la toate fructele ce se oferă poftelor oamenilor. Apoi trecu un tramvai cu un geamăt melancolic de fiare, îndreptându-se spre periferii lipsite de mistere...

Toate aceste lucruri îi strigau lui Mayéras că trebuia să trăiască, că încă mai era timp, deşi totul era van, în afară de uitarea pe care ţi-o dă, ca un balsam liniştitor, un trup iubit.

O găsi pe Simone lucrând la masă. Fata îi întinse fruntea fără să scoată o vorbă. Rămase lângă ea un moment, privind-o cu o dragoste tristă întipărită în adâncul ochilor lui disperaţi. Dar tăcu.

Ce putea să-i spună ? Ce cuvinte erau cu putinţă de rostit între ei în seara asta ? Ea era fiica lui. De aceea îi părea miraculos de pură, scutită pentru totdeauna de murdăriile cărnii abjecte. Ca şi cum ar

fi ghicit că poate purta şi ea, în inima ei omenească, o rană tulbure — ea era fiica lui...

Astfel îşi închise şi mai mult în suflet durerea pe care nu o putuse mărturisi. Ieşi. Regăsi grădina plină de vise, plină de murmur... Departe, lampa Simonei strălucea printre crengi. Totul amuţise; cântecele şi zgomotele îşi dăduseră obştescul sfârşit. Se ghicea doar acea tânguire prăvălitoare a mării — ostenită, îndepărtată, răguşită —, care visa indiferentă şi trecea prin pumnalul ei dulce toate febrele omeneşti.

VII

A DOUA ZI, ÎN ZORI, Georges Mayéras părăsea Algerul fără să înștiințeze pe nimeni. Dar nu provoca îngrijorare nimănui. Pictorul era deseori bântuit de chemarea sudului. Lăsa atunci câteva cecuri și două-trei cuvinte pentru Simone sau pentru guvernantă. Apoi pleca — uitând de cele mai multe ori să spună unde —, nu scria, iar într-o bună zi se întorcea așa cum plecase. Simone intra în casă și îl găsea în fața șevaletului. Aducea pentru ea zeci de lucruri cu mireasmă uleioasă și puternică, bomboane, bijuterii ciudate, cizelate de o mână răbdătoare ; și pentru el însuși un „model" cu trup frumos, de care se descotorosea mai mult sau mai puțin repede, după diferite neînțelegeri, și de care copila nu se prea neliniștea.

Dar, de data asta, Simone avu de așteptat multă vreme cadourile tatălui său. Mayéras scrisese o dată sau de două ori și nu se mai întorcea.

Simone nu-și făcea probleme. Și ea lucra ! Lucra cu pasiune, cu încăpățânarea celor ce au un scop pe care nu vor să-l spună. Întrerupsese tenisul și vizitele. Abia ieșită de la cursuri, se închidea în micul ei atelier și nu se mai întâlnea decât cu Annie.

Dar vremea trecea. Sosi timpul examenelor. Simone îl trecu pe al ei în mod strălucit ; Annie nu în-

tâmpină greutăţi, cu atât mai mult cu cât doi-trei examinatori doreau să fie pe placul guvernanţilor.

Bucuria doamnei Brécourt în faţa succesului fiicei sale a fost un lucru emoţionant — consacră evenimentului mai multe zile !

Apoi veni vremea plecărilor în vacanţă, sezor care juca un rol foarte important în colonie. Doamna Brécourt şi Annie obişnuiau să facă în fiecare an o cură la Bourboule, unde venea şi domnul Brécourt ceva mai târziu.

Aşa că amândouă se îmbarcară fără să o mai revadă pe Simone. Fiica lui Mayéras, prea algeriană, nu îndeajuns de snoabă, nu considera obligatorie traversarea anuală a Mediteranei, mulţumindu-se cu vila ei de la Tipaza.

Domnul Coriolis, de câteva săptămâni deja, plecase cu mare pompă la Vichy, înaintea sejururilor obişnuite la Deauville şi la Biarritz.

VIII

DOMNUL BRÉCOURT SE afla de câteva zile la Paris, împreună cu familia lui. Acest funcționar model mergea deseori, înainte de a se reîntoarce, să respire cu devotament aerul ministerului său, așa cum fac unii credincioși cu cel de la Mecca.

Septembrie se terminase trist, puțin cețos, făcând mai frumoși copacii atinși de maladia toamnei. Totul era splendid.

Annie trăia într-un fel de încântare, gândindu-se numai la clipa prezentă, care era plăcută, și la viitorul ce avea să fie și mai plăcut. Se credea sigură de ea și de inima ei, într-o plenitudine ce era deja uitare. Și își cânta sieși, destinul ei, un nesfârșit imn de bucurie.

Își petrecea timpul la cumpărături, la ceaiuri mondene, uneori mergea în vizite oficiale și seara la teatru.

Într-o dimineață domnul Coriolis își trimise cartea de vizită. După câteva zile își făcu o scurtă apariție la doamna Brécourt. Iar doamna Brécourt a fost în ziua aceea mai agitată ca de obicei.

Altă dată, într-o seară senină și călduță, Coriolis veni în noul lui automobil Delage să-i ia pe toți trei să cineze la Bois. Annie, nu fără satisfacție, își făcu

intrarea în grădina celebrului restaurant. Înregistră cu tot atâta plăcere zelul comisionarilor la vederea acelui automobil superb și nuanța de considerație sub aerul de grandoare afișat de șeful chelnerilor în fața comenzii importante.

Doamna Brécourt zâmbea. În schimb, se vedea bine că domnul Brécourt nu se gândea la nimic, sau suporta fără bucurie această corvoadă.

Annie era fermecătoare, ca totdeauna, și aceasta era și părerea celor care cinau în vecinătatea lor și care nu se dădeau în lături să o constate.

Bău două degete de șampanie. Optimismul de la sfârșitul meselor o legăna molcom. Simțea un fel de siguranță definitivă în fața bogăției acelui om.

— Ei bine, ți-a plăcut ? întrebă doamna Brécourt a doua zi.

— Cum să nu, răspunse Annie. Bineînțeles.

— Toate astea nu te fac să uiți Algeria ? continuă mama ei.

— O, nu ! Prefer totuși Algerul.

— Așadar, reluă cu vioiciune doamna Brécourt, tu n-ai dori să ne întoarcem în Franța ? Ți-ai trăi bucuroasă viața acolo ?

Și pentru că Annie o privea mirată, adăugă :

— Nu vrei să știi de ce ți-am pus această întrebare ?

— Mamă... făcu Annie, pălind.

— Draga mea... încercă domnul Brécourt.

Dar privirea soției îl făcu să tacă. O iubise totdeauna. O lăsa de multă vreme să conducă întreaga lor viață.

— Vino, stai jos, zise doamna Brécourt, trăgându-și fiica lângă ea. Orice ar crede tatăl tău, a sosit timpul... Ai destulă minte... Nu mai ești o fetiță...

Annie nu mai asculta vorbele mamei sale : auzea doar frânturi, fragmente dificil de priceput. Privirea vagă, mereu sfâşietoare, parcurgea salonaşul de un lux banal, înregistra mătasea puţin destrămată a canapelei şi, pe masă, două flori care păreau atât de obosite şi gata să moară.

— Annie, zise brusc doamna Brécourt, domnul Coriolis îţi cere mâna.

Ştia că asta îi va spune. Tresări totuşi, deschise ochii ei mari cu disperare şi nu întâlni decât privirea tatălui.

Poate că numai el o înţelegea. Şi chiar îl cuprinsese o milă infinită în faţa acelei fiinţe mici, crispată de angoasă, simţindu-se lovit în carnea lui de tată, la acea limită unde afecţiunea e atât de apropiată de dragoste. Sufletul lui de bărbat se emoţiona : ar fi vrut ca fiinţa aceea atât de tânără şi plină de teamă să fie cruţată de toate tristeţile, de toate ravagiile vieţii.

Dar cu ce putea s-o ajute ? Deja nu mai simţea decât amărăciunea dragostei lui neputincioase care o sacrifica pe ea, aşa de vrednică de milă, fără apărare, pasiunii lui nezdruncinate şi mărturisite pentru această superbă Geneviève.

— Ei bine, ce zici de asta ? insistă, doamna Brécourt, întoarsă spre Annie.

— Eu ? Oh !... mamă... mamă...

Ar fi vrut ca mama ei să-i înţeleagă disperarea şi să-i ia de pe inimă greutatea necunoscută care o înăbuşea ; ar fi vrut ceva imposibil şi nemaipomenit de puternic care să-i uşureze în mod miraculos şi dintr-o dată întreaga angoasă. Dar nu se întâmpla nimic. Şi spaima ei era inutilă. Iar totul îi părea ireal şi aproape fără importanţă.

— Nu vreau ! strigă ea ca cineva care se îneacă.

— Geneviève... riscă din nou domnul Brécourt.

Dar doamna Brécourt se mulţumi să zâmbească cu un aer indulgent.

— Nu vreau... repetă mai încet Annie.

La ce bun ? Nu ştia că se va căsători cu el, că trebuia să-l ia pe acest bărbat, că aşa va fi ? Nu ştia că totdeauna sfârşea prin a se supune voinţei liniştite a destinului pe care nu era capabilă să şi-l conducă cu autoritate ? Pentru că mama ei zicea aşa...

Totuşi, se gândea la celălalt pe care îl iubea ; la celălalt care, fără un gest, fără o vorbă, îi dezvăluise tot infinitul dragostei. O aştepta. Avea încredere în ea. Ar fi făcut totul ca s-o cucerească, ea era pentru el toată speranţa, tot sensul vieţii. O ştia. Era sigură de asta ; sigură şi că era deja trădat.

În clipa aceea înţelese pentru prima dată, într-o străfulgerare de groază, tot ce sălăşluia în adâncul fiinţei ei, toată iremediabila ei slăbiciune şi cedarea josnică în faţa oricărei forţe, de oriunde ar fi venit, şi mirosul ei de trădare. Înţelese cât era de nebuneşte, cât era de zadarnic să-şi încredinţeze inima mâinilor ei slabe.

Sigur, nu era rea, nici perversă, nici perfidă — ci mai rău decât toate. Tot ce era lucid în ea se răsucea şi striga ca sub loviturile unui bici. Izbucni în hohote lungi, dezordonate, neputincioase.

Plângea pentru el ; pentru el şi pentru ea, pentru toate visele ei înflăcărate, vise de dragoste frumoasă şi de viitor fără ocolişuri. Plângea în hohote mari, înecată de amărăciune, de milă şi dezgust.

...Dar totul se petrecea întotdeauna departe de ea, la marginile sufletului, şi era atât de improbabil şi neprimejdios, şi agreabil în fond, ca o comedie reală.

Doamna Brécourt zâmbea discret — această primă emoţie de fată tânără dovedea, la urma urmelor, puritatea perfectă a fiicei sale, educaţia excelentă pe care o primise.

— Haide, zise ea, sărutând cu un gest foarte tandru părul fetei. Nu plânge aşa, scumpa mea... în fond nu e nici o grabă... Ştii, nu ne obligăm la nimic !...

„Nu e nici o grabă... Nu ne obligăm la nimic..." îşi repeta Annie consolată.

Până atunci se va întâmpla ceva ! Şi mai întâi de toate îl va revedea pe Raoul. Îşi zicea că el îi va hotărî soarta. El va fi cel care va lupta pentru ea, dacă va trebui să lupte. Şi, în fond, nu ăsta era rolul lui ?

Atunci, o uşurare radioasă puse stăpânire pe ea. Nu era nici o grabă... avea timp. Trebuia mai întâi să-l revadă pe Raoul.

...Când îl revăzu, trusoul, toaletele şi micul automobil pe care Coriolis i-l făcea cadou, toate erau alese şi comandate. Iar pe deget avea un diamant enorm.

Şi doamna Brécourt îşi zicea satisfăcută :

„În fond, n-aş fi crezut să meargă atât de uşor!"

IX

RAOUL ALPHÉRAN AFLĂ fericita veste chiar de la Simone.

Erau amândoi în atelier, pe divanul încărcat de covoare, înconjurați de acea mireasmă vagă de ulei de trandafir pe care o au lucrurile din sud.

Era bine. Primele ciclame își aplecau cu sfială cupele. Ici și colo luceau, toropitoare, reflexele verzi-albăstrui ale oglinzilor prețioase sau vreo sclipire aurită la colțul unei rame. În curând se făcea seară. Arabul din spatele zidului începea acea romanță a „sultanei Moulay" pe care nu reușea s-o ducă niciodată până la capăt.

Tinerii ascultară câteva clipe cântecul care în curând amuți. Simone rupse prima tăcerea.

— Și ce faci după examen ?

— Ar fi prea lung să-ți explic, zise Raoul cu un gest vag.

— A ! făcu ea. Oricum sper că te vei acoperi de lauri.

— Și eu sper.

Tânărul, sosit la Alger în ajun, se pregătea într-adevăr să plece pentru ultimul an la Școala de Mine. În vacanță, soarele apăsător al Africii îl bronzase și mai mult, dând trăsăturilor lui un aer mai sălbatic, visător și războinic totodată, iar corpului

îi conferise supleţea luptătorilor din *goum* * sau a oamenilor din triburile printre care trăise la întâmplare, pentru a-şi face legături în Maroc, presimţind deja din ce parte va veni viitorul când va termina şcoala.

Recunoştea că se expusese la unele primejdii, dar nu-şi amintea decât bucuria.

Simone îi ascultase vorbele cu pasiune, cerându-i mereu noi „întâmplări". Amândoi erau însufleţiţi de aceeaşi dragoste orgolioasă şi triumfătoare pentru ţara unde se născuseră. Oare el îşi va da seama de asta într-o zi ? Putea el să ghicească oare că numai ea îl putea înţelege şi urma pe drumul pe care dorea să pornească în viitor ?

„Cine ştie ? îi şoptea speranţa. Poate că da ! Mai ales acum..."

Dar Raoul se întrerupse pentru a cere veşti despre domnul Mayéras.

Ea îi răspunse pe scurt, privind în gol, cu o cută de amărăciune necunoscută până atunci la marginea buzelor.

Jenat, tânărul căută un alt subiect de conversaţie. Dar Simone i-o luă înainte :

— Ştii că am să-ţi dau o veste ?

— Da ? făcu el.

— Din cauza lui ezitam, continuă Simone, privind spre portretul tatălui ei. Fiind şi eu aici, era totuşi un cămin, nu-i aşa ? Dar pentru el era atât de inutil ! Aşa că m-am hotărât. Anul acesta voi pleca la Paris să urmez cursurile de la Sorbona, dragul meu... Ei, ce zici de asta ? făcu ea cu un mic râs răguşit.

*** *Goum* — în Algeria, contingent înarmat dat de un trib şi care, condus de ofiţeri francezi, făcea serviciul de cercetaşi (N.T.)**

Raoul se uită cu atenţie la ea. Nu i se întâmpla prea des. Simone era pentru el o bună camaradă, căreia nu-i simţea niciodată lipsa, la care ţinea mult şi pe care o întâlnea cu plăcere. Deşi tare dificilă, el făcea caz de inteligenţa ei aproape demnă de cea a unui băiat şi pe care o aprecia. Dar o deplângea, părându-i-se dezminţită de sex.

În seara aceea, fără să ştie de ce, o privi însă cu mai multă atenţie. Cât se schimbase ! Expresia de pe faţa ei dispăruse şi în locul ei apăruse un reflex insidios. Constată că are aerul unei femei şi o dispreţui.

— Nu-ţi displace hotărârea mea ? îl întrebă ea cu un ton blând, aproape umil.

Ce-l privea pe el asta ? Acum începea să facă pe cocheta ?

— Dimpotrivă, te felicit ! zise el ceremonios.

Dar îi aruncă o privire feroce.

— Ne vom vedea mai des, adăugă ea încet.

— Cum să nu..., aprobă el.

Atunci ea începu să facă proiecte. Avea un întreg program : certificate de licenţă, poate titlul de agregat ; şi frumoasele zile de la Paris, bogate şi pline, când fiecare oră urma să treacă încărcată de muncă şi de o bucurie superioară.

— Da, da, aproba mereu Raoul cu gândul în altă parte.

În faţa lor, într-o ramă mare, ca un palat de vis de toată splendoarea, „Casa lui Annie" se ridica din adâncul aleilor asuprite de soarele primăverii.

Acum Raoul nu se mai gândea decât la ea. Asculta vocea Simonei ca pe un murmur îndepărtat şi ar fi vrut s-o întrerupă cu brutalitate, să-şi strige, în sfârşit, toată bucuria...

...Căci în ajun trecuse prin faţa acelei case. De dimineaţă, ferestrele deschise îl înştiinţară că stăpânii erau aşteptaţi. Atunci culesese de lângă zid un trandafir ars de soare şi i se păru că o dată cu acea floare, cu acel parfum, toată dragostea îi revenea în suflet.

La drept vorbind, absenţa teribilă, distrugătoare, îi amorţise puţin pasiunea în ultimele luni. Rămăsese promisiunea vagă, cântecul îngânat de inima lui pe o melodie pe jumătate uitată.

Dar fuseseră de ajuns casa redeschisă şi acel parfum, ca să rămână acolo şovăitor, fără să ştie ce dorinţă înflăcărată se abătea asupra lui.

Departe, în aerul limpede, bătuse domol un orologiu. Apoi un strigăt patetic urcase dinspre port, stăruise o clipă în văzduh, deasupra colinei, după care murise.

Atunci Raoul se hotărâse să plece încet-încet, coborând strada în pantă.

Dar seara se întorsese. Imediat inima începuse să-i bată mai tare. Ferestrele erau luminate şi, foarte aproape, în spatele geamului, sub atingerea unor mâini cunoscute, pianul murmura melodia suspinată, voluptuoasă şi înfrântă a Şeherezadei.

Tulburarea de care fusese cuprins îl făcuse să creadă că dragostea lui era ceva imens.

Despre asta ar fi vrut să vorbească azi. Despre asta şi despre fetiţa palidă pentru care era din nou convins că va mişca lumea din loc.

În cele din urmă Simone renunţase. Se aşternu o tăcere în care numele iubitei lui, Annie, palpită între ei ca o prezenţă reală. Simone îl pronunţă prima.

— Apropo, ştii că Annie Brécourt se mărită ?

Fata lui Mayéras îl privi cu puţină cruzime şi cu o mare curiozitate. El avu forţa să primească lovitura fără să tresară. Preţ de câteva secunde nu spuse nimic, nu clipi, de parcă tot corpul i se afla într-un echilibru primejdios.

În cele din urmă întrebă cu o voce slabă :

— Cu cine ?

— Mai întrebi ! Păi, cu Coriolis ! Un bărbat foarte bogat !

Spusese asta cu un râs scurt şi cu acea expresie de ranchiună pe care o capătă vocea femeilor când vorbesc de prietena intimă. Apoi declară că nu ştia amănunte ; şi vorbiră de altceva.

Raoul întârzia, speriat de ceea ce va trebui să simtă imediat ce va fi singur. În cele din urmă se hotărî să plece. Făcu câţiva paşi în grădina Essai, pustie la ora aceea. Îşi încleştă dinţii să nu strige. Se opri în faţa micului bazin care colcăia de viaţă acvatică, dar nu-l văzu. O porni din nou, se opri iar. Se gândea la ea. Şi dragostea lui se transforma, devenind, din visul nonşalant avut de câteva luni, într-o pasiune înfrigurată şi totală, un amestec incredibil de abnegaţie şi durere. Strânse pumnii.

O căsătorie din interes ! Făcea ea asta ? Annie !

Orgoliul lui se revolta.

— N-o va avea !

Sări înainte, de parcă ar fi vrut să pună mâna pe ceva. Dar revăzu vila insolentă şi liniştită, atitudinea doamnei Brécourt, aşa de amabilă din prea mult dispreţ...

Îşi reluă mersul la întâmplare şi se pomeni, fără să ştie cum, în camera lui de hotel, banală şi tristă. Se întinse pe pat. Tâmplele i se zbăteau. Febra îi ardea mâinile. Gândurile înnebunite îi loveau craniul ca nişte lovituri. Ce să facă ? Ce-ar fi putut să

facă el în fața acestui Coriolis și a armei redutabile pe care o manevra : banii !

Banii lui ! Nimeni nu știa exact cum își câștigase banii. Originile averii sale vor rămâne obscure, și poate că așa era cel mai bine. La drept vorbind, lucrurile astea, care altădată nu i-ar fi speriat sufletul algerian, îi păreau acum ceva monstruos.

Și această doamnă Brécourt, atât de disprețuitoare ! Ah ! Ah ! Nu rezista mult în fața bănetului !

Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Simțea că îi ura pe toți acești oameni, pe Annie și pe toată lumea.

Bani ! Dar și el avea bani. Și el va exploata ceva. Va stoarce aur din tot ce îi va sta la îndemână. O va înăbuși în aur pe această Annie, dacă asta voia.

Febra creștea, șoptindu-i lucruri incoerente, ce nu mai semănau cu nimic.

Apoi se ridică dintr-un salt. Trebuia să meargă acolo și s-o ducă oriunde, s-o ducă cu orice preț, să le-o ia.

Se înfioră. S-o ia, și pe urmă ?

Un moment se gândi să se întoarcă la Témouchent și să-și implore tatăl.

Dar nu știa că pentru fii nu mai era nimic de așteptat acolo ?

Acel om, care nu trebuia să iubească decât o singură dată, se îndrăgostise orbește de o spaniolă din Cadix, o fată frumoasă cu ochii de foc, care la început servise ca bucătăreasă și care acum conducea după voia ei întreaga fermă, cu o și mai mare străşnicie de când era însărcinată și conta mult pe faptul că va fi luată în căsătorie.

Spaniola îl ura pe Raoul. El încercase să-i deschidă ochii tatălui asupra acestui copil, căruia i se cunoșteau cel puțin doi autori.

Aşa că Raoul se simţea tare singur. Fraţii lui, răspândiţi în cele patru colţuri ale Algeriei sau Marocului, aveau destul de furcă cu problemele lor. Mama îi murise, lăsând lumea goală, crudă şi ostilă pentru el. Iar Annie...

I se părea că lucrurile în care crezuse, toată dragostea şi toată mândria lumii nu erau decât lucruri corupte ce se năruiau sub un val de mocirlă în care se scufunda şi propriul lui suflet.

Era un nimeni. Nu avea nimic. Sentimentul neputinţei tremura în el, nimicindu-i tot orgoliul. Era un nimeni, nu putea să facă nimic.

Nu putea, mai ales, s-o apere pe Annie de căsătoria cu acest om. Ce să dea în schimb ? Căci totdeauna trebuie să dai ceva ! Toate femeile îi apăreau ca acei idoli ai cultelor primitive, făcuţi pentru a fi îmbuibaţi cu daruri, îndopaţi cu sudoarea şi sângele oamenilor... Ce puternic şi bogat trebuia să fii pentru a avea acces la ele ! El niciodată, niciodată nu o va avea pe Annie ! Nici o femeie nu-l va iubi niciodată numai pentru el ! Se spulbera tot visul, toată speranţa lui. Totul îl părăsea.

Atunci izbucni în hohote nesfârşite. Plângea cu lacrimile sufocate ale adolescenţei, lacrimi care poartă cu ele atâta deznădejde — dar o şi răpun. Somnul îl prinse aşa, cu pumnii strânşi şi sufletul copleşit de amărăciune. Lumea, în visul lui, îi părea o noapte otrăvită, unde mişunau bucurii infame, unde larve respingătoare se hrăneau cu tot ce era mai frumos pe lume — o noapte fără speranţă, în adâncul căreia rânjea un viţel de aur cu două capete alăturate — al lui Coriolis şi al doamnei Brécourt.

În acest timp, zorii palizi se iveau deasupra portului şi oraşului. Iar el încă dormea, cuprins de somnul irezistibil care leagănă toate durerile.

După câteva zile făcu o vizită sobră doamnei Brécourt. Nici măcar nu o văzu pe Annie. Și când se pomeni din nou singur, pe trotuarul plin de soare, înțelese că se sfârșise, că totul era fără leac. Niciodată, niciodată nu va mai întâlni acea fericire divină pe care o cunoscuse într-o seară când credea că e stăpânul unei prăzi încântătoare. Niciodată.

Peste univers cobora un val de cenușă și de amărăciune.

— Adio..., strigă el cu o voce disperată.

Forma albă a tinereții lui, care crezuse totul posibil, dispărea în depărtare, la cotitura drumurilor ferile, lăsându-l singur în fața vieții adevărate, amară ca un fruct stricat. Săltă cu putere din umeri, ca cineva care își potrivește desaga fără să știe unde se duce...

A fost un moment cumplit. Apoi a trecut, așa cum trece fericirea, așa cum trec toate lucrurile de pe pământ.

A doua zi la amiază tânărul se îmbarca. Luase un loc pe punte, pentru a-și savura mai bine umilința, pentru a se tortura fără milă. Dar între acei emigranți și soldați care plecau spre destine umile, spre orașe îndepărtate și triste, el se gândea la tot luxul pe care îl va avea, când se va întoarce triumfător, pentru a-i arăta doamnei Brécourt și frumoasei Annie ce pierduseră o dată pentru totdeauna!

Vaporul se clinti încet. Un soare nou strălucea pe un cer superb. Palmierul Amiralității era aproape nemișcat. Totul părea trist și suav, abia sculat după o boală grea — dar deja plin de speranță.

X

ANNIE SE CĂSĂTORI CU Rafael Coriolis la sfârşitul lui octombrie. Nunta a fost aşa cum se cuvenea : cea mai somptuoasă, cum nu se mai văzuse de multă vreme.

Tot Algerul alergă la biserca Agha, în faţa căreia, în mulţimea compactă, o grămadă de gură cască aşteptă ore în şir cortegiul, oferind detalii cu o amabilitate inepuizabilă despre splendorile darului de nuntă pe care, bineînţeles, nu-l văzuseră.

Sosind ora, în nava sfântului lăcaş nu au mai fost decât murmure discrete, flori albe, lumânări şi bunul preot care celebra, o dată cu meritele acestei uniri creştine, virtuţile celor doi soţi.

În sacristie se înghesui atât de multă lume, încât Annie fu gata să leşine. Din fericire, soţul ei şi eroismul monden o susţinură cu vigoare.

Doamna Brécourt, plină de diamante, era mai frumoasă ca niciodată, având şi orgoliul mai satisfăcut. Se bucura ca de un succes personal de această atmosferă de invidie care fremăta delicat în jurul voalului miresei.

Poate că îşi imagina comentariile şoptite. Dar ce importanţă aveau umbrele imperceptibile ale tablou-

lui, șușotelile perfide de gelozie și chiar unele absențe, ca cea a Simonei de exemplu.

Căci Simone Mayéras nu voise să-și întârzie plecarea cu câteva ore, așa cum Annie, proasta, avusese slabiciunea să-i ceară !

Dar toate astea, în fond, nu stricau nimic. Doamna Brécourt radia de splendoarea reușitei sale. Orgoliul matern și chiar dragostea erau copleșite de o bucurie realmente curată.

Iar când în acordurile orgii, printre luminile, florile, bijuteriile și mătăsurile cortegiului, mireasa traversă biserica și merse, salutând ușor, spre acea spărtură plină de soare pe care o forma afară strada orbitoare și albastră, plină de oameni ce se înghesuiau, când le apăru tuturor așa cum era — absolut fermecatoare sub voaluri, cu acel aer virginal și dulce pe care trebuia să-l aibă — bucuria doamnei Brécourt deveni de-a dreptul înăbușitoare.

Dejunul, de un lux nemaipomenit, a fost servit pentru o asistență aleasă. Guvernatorul binevoise să fie martorul miresei ; parlamentarii din trei departamente se grăbiseră să fie și ei prezenți. Iar în afară de lumea oficială și câteva prietene căsătorite, doritoare de a-și încerca și ele norocul, toți cei care puteau, în frica septentrională, să garanteze pentru cel puțin o pereche de milioane, veneau și ei în mare ținută. Guvernatorul se străduia să fie spiritual. Parlamentarii se întreceau pe sine în volubilitate. Domnișoarele se pudrau între două bluesuri. Toată lumea râdea. Orchestra cânta melodii suave sau se dezlănțuia pe neașteptate în mod sălbatic.

„Gata, îşi zise deodată Annie, s-a sfârşit, sunt măritată..."

Şi cum soţul ei venea spre ea, în spatele palmierilor unde se refugiase, îl lăsă s-o învăluiască într-o splendidă haină de hermină, care trebuia s-o ferească de răcoarea ipotetică a serii. Apoi înclină capul. Şi îl urmă.

XI

IN MICUL SALON, ACOLO unde intrară mai întâi, peste tot erau flori — cam multe flori.

„O capelă !“ îşi zise Annie.

Şi o poftă nervoasă de a râde zgomotos de ea însăşi o sperie preţ de câteva clipe...

„Bine că mama nu e aici !“ remarcă ea din obişnuinţă, cu un rest de teamă de fetiţă cuminte. Dar, gândindu-se mai bine, se simţi liberă, ciudat de liberă, devenită, precum dorea atât de mult în copilărie, „o doamnă“. I se părea că legăturile strânse care o uniseră cu mama ei cădeau, tăiate dintr-o lovitură, lăsându-i sufletul uşor, indiferent. Avu un sentiment minunat de uşurare, ca o actriţă care intră în scenă după un trac nebun.

Dădu haina cameristei, care alergase în întâmpinarea ei, şi se instală într-o berjeră confortabilă, de parcă acolo ar fi fost totdeauna la ea acasă.

Pe masă o aşteptau prăjituri glasate.

Ca să facă ceva, ceru de băut cu tonul ei copilăresc. Şi, în vreme ce el se străduia s-o servească, ea îl urmări cu o privire plină de curiozitate pe cel necunoscut, căruia îi aparţinea. Niciodată nu-l văzuse atât de aproape. Înregistră, cu o minuţiozitate de inventar, toate particularităţile feţei şi mâinilor. Dar

nu vru să-şi mărturisească ce impresie de forţă şi supleţe îi inspirau.

„Un parvenit !“ concluzionă ea cu dispreţ.

Şi simţi cum îi sporeşte dezinvoltura. Numai că se aşteptase să-l vadă tulburat până în adâncul fiinţei în faţa acestui lucru nemaipomenit : Annie Brécourt îi fusese dată de nevastă ! Dar dimpotrivă, acest om era de un calm !... Începu să-şi savureze băutura răcoritoare, aşa cum făcea altădată pentru a-i tulbura pe liceenii îndrăgostiţi de ea : închizând pe jumătate ochii, cu un aer de pisică mângâiată. Dar aici nu era în salonul doamnei Brécourt, nici pe un teren liniştit de tenis, oferindu-se în principiu tuturor privirilor, dar solid apărată de barierele mondene. Nu-şi redeschise bine ochii, că se şi pomeni răsturnată pe divan, având deasupra ei acea faţă, puţin cam aspră, care o privea de foarte aproape.

Se simţi cuprinsă de groază. Era într-adevăr fără scăpare, mică de tot şi abandonată, pierdută în acea casă, unde nimic nu o putea salva.

Hainele cădeau în jurul ei. Unul câte unul, acele lucruri preţioase, care îi făceau corpul mai tulburător, cădeau pe covor, mototolite ca nişte zdrenţe, rupte la întâmplare. Nici măcar nu încerca să se apere. Un instinct mai tare decât orice o făcea să se supună în faţa dorinţei acestui nou stăpân. Gestul automat al umerilor şi al braţelor consimţea la această despuiere. Iar când, din timp în timp, o sărutare îi strivea gura, deschidea buzele şi o primea cu ochii închişi, cu aceeaşi plăcere cu care ar fi luat o doctorie.

Apoi totul se petrecu foarte repede. Bărbatul o examină o clipă, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu i-a furat nimeni acel corp gol şi încântător, încă atât de copilăresc, cu sânii mici şi tari şi curba delicată a braţelor. Cu un aer indulgent, Coriolis îşi

plimbă pe ea mâna groasă, pe care lucea diamantul. Apoi o răsturnă de tot şi o posedă aşa cum avea dreptul.

Ea închise ochii îngrozită, păli şi scoase acel geamăt lung şi slab ca o tânguire de mic animal gâtuit.

— Scumpo... zise el, în sfârşit calm, de parcă i-ar fi decernat un brevet.

Buzele lui mângâiară cu o încetineală studiată mica faţă albă ca varul.

Ea nu răspunse. Accepta o dată pentru totdeauna cuvântul şi sărutul. Bărbatul o lipi de el şi îi făcu politeţea unei muşcături uşoare deasupra sânului. După care, foarte sigur că şi-a îndeplinit toată datoria, se interesă cu îngâmfare :

— Eşti fericită ?

Ea se înfioră, ultragiată ca o patriciană romană, căreia, după ce o violase, un străin neruşinat i-ar fi pus această întrebare. Dar nu răspunse. Atunci el se aplecă puţin mai mult spre ea.

Fără îndoială că nu avusese o plăcere prea grozavă de la acel trup încă neîmplinit. Se putea compara cu mângâierile îndemânatice şi complicate cu care era obişnuit şi pe care amanta lui cea mai recentă — încă nu pe de-antregul explorată — nu i le precupeţea ? Numai că tremurul nevestei lui îl flata: îl atribuia altei cauze.

Ea avea un zâmbet ambiguu, foarte blând. Poate că ar fi fost puţin speriat dacă ar fi ştiut ce dormea sub acea frunte îngustă, ce şiretenie, ce laşitate, dar şi ce minciună şi perfidie mocneau în adâncul acelei fiinţe necunoscute, alături de care trebuia să trăiască de aici înainte.

Dar nu se gândea la asta. Răsturnat pe divan în aerul sufocant al serii, având lângă el acel corp pe

care îl mângâia atât de ușor briza nocturnă, Coriolis se lăsa copleșit de amintiri.

Simțurile i se potoleau, nu o mai cereau pe amanta absentă, se înclinau în fața altei bucurii : vanitatea, triumful de a poseda azi, el, aventurierul, tot ce-și luase după dorință ; tot ce-i acordase dreptul și puterea să posede și să disprețuiască plătind. Și din când în când, zâmbea satisfăcut.

Annie ațipise. Toate lucrurile din jurul lui și marele parc de sub ferestre căpătaseră un aer misterios, aproape înfricoșător, acel chip adevărat pe care nu-l au decât noaptea când oamenii dorm.

În acel moent se simțea ajuns, în sfârșit, în punctul lui culminant. Așa cum înainte de à muri omul își rememorează drumul parcurs, tot așa și el, care totdeauna în viață mersese cu asprime, forțând-o cu brutalitate, înarmat cu toate dorințele și pasiunile, se întorcea acum, deodată, cu gândul înapoi, în timp și își slăbea până la destindere efortul, odihnindu-se un moment cu acea bucurie omenească de a fi depășit prin tenacitate și viclenie toate speranțele.

Și chemă la această sărbătoare, din îndepărtarea anilor, tinerețea plină de lipsuri. Iar ea venea spre el ca o prietenă familiară — și asta se întâmpla în seara liniștită, în adâncul casei crăpând de lux, lângă femeia adormită, supusă ca o pradă — ca să poarte amândoi un dialog ciudat, amar și vesel totodată, privindu-se în ochi fără rușine, așa cum fac triumfătorii.

XII

ÎNCEPUTURILE LUI RAFEL Coriolis, cu toate că nu ar fi avut de ce să șocheze ideile algerienilor, care, în fond, mai văzuseră și altele, nu erau lipsite de pitoresc.

Din ce insulă ? — din Malta, din Sicilia sau din Grecia — debarcase într-o zi la Marsilia, el și familia lui, nu mai știa. Dar și-l amintea foarte bine pe tatăl său, un om vioi, bine făcut, iute la mânie, flecar, cum nu se poate mai dibaci de îndată ce era vorba să nu facă nimic și să pună mâna pe câțiva bani ce trebuiau să hrănească liota cu pâine proastă și roșii crude, dar furnizându-i viața care îi plăcea: o mână de tutun și, în micile cafenele din port, între dou trăncăneli, un *anisao* gros.

Mama era acea femeie placidă, cu sânii flasci, care probabil că fusese totuși foarte frumoasă și care, aducând pe lume un copil la fiecare zece luni, năștea în câteva ore, apoi, a doua zi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, își pieptăna din nou părul în pragul casei. Micuții se nășteau unii după alții, creșteau dacă puteau, iar dacă Dumnezeu voia să-i piardă, ea le spăla hăinuța și se duceau luați pe nesimțite așa cum le este hărăzit sărmanilor, ceilalți copii continuând să ceară pâine cu strigăte mari și vorace.

Mama își ștergea o lacrimă ; apoi începea iar treaba, mereu ocupată să apere ardeii în ulei sau cartofii dulci pe care o mână agilă de copil insuportabil venea să-i sustragă până și din prăjeala fierbinte. Hoțul o lua la goană urmat de ceata flămândă a fraților, iar zgomotul bătăliei sălbatice se prelungea în depărtare până sub platani.

Toate aceste ființe trăiau într-o cameră mică, plină de fum, trosnind de curpeni și mirosind a usturoi și murdărie. Cum rareori era pâine pentru toți, micuții erau nevoiți să se descurce cât mai repede. Abia știau să meargă, că nevoia îi și împingea să mediteze la această problemă gravă : cum să-și astâmpere foamea— și s-o rezolve fuguța...

Învățau de timpuriu să vândă ziare, să lustruiască pantofi, să facă orice comision. Cartierele de jos ale orașului, cafenelele vechiului port, cu înjurăturile, cu ritmul pianului mecanic, cu tinerii prea fardați și prostituatele boite, cu priviri halucinante, toate astea nu mai aveau de foarte devreme secrete pentru ei.

Sigur, Coriolis văzuse lucruri foarte ciudate în copilăria lui. Trecuse pe lângă toate mârșăviile, văzuse cum se desfășurau jocurile de noroc, cum se practica jocul dragostei, cum se folosea cuțitul.

Dar instinctul lui se revolta împotriva acestor lucruri. În vreme ce frații lui acceptau mizeria, se organizau în cadrul ei și chiar se complăceau, el nu voia. Uneori pleca cu nasul în vânt, cu mâinile în buzunarele sparte, parcurgea cartierele frumoase ale orașului, alegându-le din instinct pe cele mai bogate. Oamenii mergeau pe jos, urcau în trăsuri. Treceau femei în foșnet de mătăsuri și reflexe de pietre prețioase, care râdeau de el sau îl îndepărtau cu dezgust. Dar o voce mică a lui, vagabond înfometat, îi

arăta acele lucruri, i le promitea, i le dădea în întregime pentru mai târziu.

Părăsi de timpuriu casa părintească. Nimeni nu-l căută : era o gură mai puțin de hrănit. Se pomeni într-o dimineață singur pe cheiurile Marsiliei, având în buzunar 100 de *sous* în monede de bilon, câștigați bănuț cu bănuț și ascunși sub canalul de scurgere, după o cărămidă prost fixată, bani dobândiți cu vicleșuguri de sălbatic și pentru care tremurase teribil zi și noapte.

Încercă diferite meserii care, toate, îl învățară viclenia și cutezanța și, de asemenea, rapiditatea când era cazul să-ți iei boarfele și să te faci nevăzut în viteză. printre grămezile de butoiașe sau de portocale, la apariția unui reprezentant al autorităților.

Îl atrăsese Algeria. Fratele lui mai mare, Salvator, mus la bordul vasului *Nelly*, pe care îl întâlnea uneori pe cheiuri și care avea acolo o „cunoștință" generoasă, lăuda tot timpul Algeria ca pe o țară unde curgea laptele și mierea.

Rafael ceru părerea unor marinari entuziaști, care întăriră și mai mult spusele fratelui său, afirmând că acolo se putea câștiga, dacă voiai, aur cu grămada. Numai că starea lor nu le confirma spusele. Dar mărturiseau că ei fuseseră prea proști. Iar Rafael nu se îndoia de sine.

Se strecură pe un cargou, ajută la încărcarea oilor, se ascunse în buncăre, riscă să piară sufocat sub cărbuni, dar peste trei zile se afla la Alger, pe *Pontonul Navlositorilor*.

Capitalul i se dublase : poseda o bancnotă de zece franci și o pereche de încălțări de rezervă, prea mari, dar aproape noi, oferite de o patroană de bar, al cărui soț tocmai murise. Îi purta cu mândrie, spânzurați de umăr.

Acestea erau bunurile cu care debarcase. Începuturile au fost lipsite de glorie. Dar deveni un băiat de șaisprezece ani splendid, cu o carne aurie, cu ochii șireți și corpul suplu, felin și puternic, făcut pentru toate pasiunile și toate mângâierile. Deja femeile se sfârșeau de dorință după el. Băiatul le „ucidea“ cu mângâieri, dar le și manevra cu ușurință. Le domina cu toată tinerețea lui violentă, cu râsul plin de cruzime.

Între timp, transporta saci și vegeta, în fond, un mod de viață destul de obscur, când, deodată, norocul își întoarse fața spre el. Se afla pe chei, mereu foarte ocupată să vândă portocale, limonadă, pești fripți și câteva prăjituri acre, o malteză, ai cărei ochi înnebuneau pe toți muncitorii din port.

Era frumoasă — puțin cam coaptă, apetisantă, cu păr negru și cârlionțat, ochi mari și buze asemănătoare coralului fals cu care era împodobită.

Rafael o cunsocuse însoțindu-l într-o seară până la ușă pe amantul ei, cu care se împrietenise de douătrei zile, una dintre acele prietenii bruște, născută la tejgheaua barurilor, ciocnind în cinstea morții, în cinstea vieții. Malteza, ca femeie care cunoștea obiceiurile, îi primi pe cei doi bărbați cu un lichior gros de anason.

Și, fără să știe de ce, Rafael veni a doua zi la ea să-și aleagă dejunul. Atunci văzu că femeia pălise și că mâinile îi tremurau în timp ce căuta pentru el peștii cei mai frumoși de pe tarabă.

„E îndrăgostită !“ își zise el.

Opt zile mai târziu termina cucerirea frumoasei Angelina, bătându-l zdravăn pe amantul care protestase. Chelfăneala se dovedi foarte salutară, pentru că gelosul își luă tălpășița și chiar în seara aceea Ra-

fael se văzu investit cu poziția, locul și prerogativele celuilalt.

Și dacă nopțile Angelinei au fost de atunci pe cât și le dorise de agitate, zilele nu erau cu nimic mai prejos, fiind absorbită de o muncă neîncetată de la care Rafael nu ar fi admis să absenteze nici un minut.

După un timp, clientela fiind suficientă, Rafael închiriase o dugheană în care îngrămădise espadrilele, vinul slab, coșurile și garguletele, * conservele și alcoolurile tari în sticle colorate — în fine, miile de obiecte de tot felul, indispensabile muncitorilor din port. Primele beneficii realizate astfel îi permiseră să riște o afacere cu saci goi. În acest fel debută el în comerțul cu făină.

Dar, între timp, înțelesese foarte repede că, abia știind să citească și să socotească încetișor pe degete, nu era destul pentru un negustor de importanța lui. Părăsi descărcatul și, în timp ce căuta în port sute de tranzacții, totdeauna posibile îndemânării lui, reuși să se instruiască singur.

Era un spectacol ciudat să-l vezi pe acest băiat frumos, de temut când era vorba de dragoste, ca și de bani, aplecat peste o carte de școală, cu care trăgea mare nădejde să plece la cucerirea lumii.

Stătea în acea cameră joasă de deasupra dughenei care mirosea a gudron, umezeală și trafic, printre mobile — culmea luxului pentru el — cumpărate din economiile Angelinei : patul cu o plapumă enormă de puf, două scaune de pai și pe comodă, între flori de hârtie, icoana unei Madone albastre.

Jos se auzeau strigătele oamenilor serviți de Angelina în băcănia-bar. Hohote de râs și frânturi de

---

* Gargulete — vase poroase în care se răcește apa prin evaporare (N.T.)

fraze ajungeau până la el printre grinzi : agitaţia zadarnică a celor care nu aveau alt orizont decât să încarce marfă, să facă mereu aceleaşi călătorii pe punţile aceloraşi vapoare, care transportă veşnic spre mări îndepărtate încărcătura lor de speranţă şi mizerie.

Îi simţea pe acei oameni atât de diferiţi de el. Se ştia deja stăpânul lor, aşa cum avea să fie mai târziu stăpânul altora mai puternici. Atunci ţâşnea în el ceva care semăna cu visul. Şi în faţa acestui vis, a acestui viitor, inima lui se topea aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată pentru o femeie.

Primele noţiuni de bancă le primi de la un bătrân cămătar de naţionalitate îndoielnică, totuşi destul de şiret ca să fie evreu. Angelina îi spunea *unchiul*.

Nu putea garanta că era unchiul ei, dar se interesase mult de începuturile micuţei, când era în toată prospeţimea ei şi când, pentru un *duro*, gusta oricine din carnea aceea strălucitoare.

Sigur, unchiul nu ar fi mers atât de departe încât să-i ajute cu punga pe Angelina şi pe prietenul ei. Dar sfaturile lui erau preţioase, şi nu era zgârcit cu ele, fermecat de acest băiat, căruia îi prezisese imediat că va ajunge departe.

De aceea seara, când nu se mai auzeau decât vagi acorduri de mandolină şi ţipete în casele dubioase din cartierele Marinei şi Kasbah-ului, stăteau acolo amândoi la taifas, în faţa paharului de bere, fără să le pese de cei câţiva marinari beţi care sforăiau pe bănci.

Rafael asculta mult. Era inteligent; o inteligenţă rapidă, sigură de sine, servită de acea teribilă şi necruţătoare logică a afacerilor, pe care o avea cu pri-

sosință, și de un instrument sigur, flerul, acea viclenie de animal a fiarei îndrăznețe care vrea prada cea mai mare.

Iar ea nu întârziase să vină. Barul-băcănie fu vândut, și Rafael Coriolis își instală într-o bună zi pe bulevard un birou confortabil. Negocia tot ce se putea vinde, specula cu succes, în fine, își îmbunătăți reputația cu o rapiditate uimitoare. Se șușotea că împrumuta bani cu dobânzi prea mari, că multe dintre afecerile lui cam încălcau Codul și, în fine, că în urma unei drame misterioase dobândise prima lui moară, achiziționată în schimbul unei bucăți de pâine, după sinuciderea fostului proprietar. Coriolis atribui sinuciderea morarului — ruinat definitiv — unui ghinion la joc și trădării unei femei. Apoi continuă. După câteva luni totul fusese uitat.

În această vreme, viața Angelinei se derulă în două faze. Ajutorul ei fusese foarte prețios. Oare nu din ziua în care o avusese pe ea simțise asupra lui acel suflu impalpabil : șansa ? De aceea avea pentru ea o dragoste alcătuită, în fond, din toate superstițiile natale și, poate, din vaga amintire a trupului ei cu care îl copleșise atât de multă vreme.

Totuși, își dădu seama că nu mai putea să trăiască cu această femeie. Angelina rămânea ceea ce era : încă superbă cu ochii ei luminoși, dinții sclipitori și carnea moleșită de atâtea sărutări. Sigur, seara o găsea încă irezistibilă la lumina lămpilor, când îi cânta acele cântece italiene, a căror înflăcărare și melancolie exaltau așa de bine în el o senzualitate facilă. Dar aceeași Angelina devenea ridicolă ziua, printre femeile elegante, cu calabalâcul de rochii lungi, șaluri somptuoase, mărgean demodat și coliere apăsătoare, ca niște lanțuri ținând de domeniile lucrărilor publice. Rafael încercase mai întâi să

aducă rochii de la Paris. Îmbrăcate, aceste toalete îi confereau în mod deplorabil o ţinută de proxenetă, ieşită direct dintr-un loc rău famat.

Coriolis nu zăbovea niciodată prea multă vreme asupra unei probleme. Când a fost vorba de viitorul Angelinei, totul se rezolvase în mai puţin de opt zile.

Găsi nu departe de moschee, foarte aproape de port, unde trăise ea, casa potrivită pentru îndepărtarea vechii lui amante.

Parterul era închiriat unui brutar sicilian, ce reuşea foarte bine acele pâinici cu anason care îi plăceau ei atât de mult. Brutarul avea un număr suficient de plozi ca să scoale în picioare întreaga stradă şi o nevastă cu părul uleios, cu o voce solidă, cu gesturi violente — o nevastă cumsecade, de altfel, şi bună mamă, care nu se dădea în lături să-şi zvânte în bătaie cârdul de copii, dar care n-ar fi tolerat ca vreunul să fie atins de o mână străină.

Mai aveau un cumnat, marinar încercat, care venea acasă de două ori pe săptămână şi adora absintul.

Toate aceste fiinţe formau un ansamblu ciudat, duminica seara, când marinarul sosea deja beat sau când o problemă de familie diviza brusc punctele de vedere.

Primul etaj al acestei case a fost rezervat în întregime Angelinei. Certurile şi împăcările cu bucătăreasa au fost suficiente pentru a-i ocupa timpul.

Foarte respectată în cartier, pentru că putea să trăiască cum îi plăcea şi să nu facă nimic, Angelina nu se plictisea, cu toate că vizitele lui Rafael se răreau. Dacă venea rar, o făcea pentru un motiv fără replică — „afacerile lui“. Dar când sosea, cu dulciurile care îi plăceau ei cel mai mult şi mereu cu câte

o bijuterie, era atent, vesel, povestindu-i tot felul de întâmplări, într-un limbaj cu cuvinte din toate limbile, care o făceau să-şi lase capul pe spate, să dea din mâini şi să râdă cu lacrimi. Redevenea atunci Rafael de altădată, băiatul frumos care tulbura atât de mult trupul femeilor. Îl iubea mereu, ochii ei mari şi negri străluceau de admiraţie pentru el, de dorinţă, de indulgenţă. Dar aceste sărbători deveniră din ce în ce şi mai rare. Şi Angelina simţea apăsarea femeilor fără copii şi enervarea trândăvelii.

Acest gol fusese umplut când marinarul, într-un moment de strâmtoare, îi vânduse maimuţica şi o papagaliţă din insule, vietăţi pe care le adusese de la Havre.

Viaţa Angelinei se reînnoi deodată, şi asta o făcu să accepte fără prea mult regret mutarea pe care Rafael i-o impusese într-o zi.

Coriolis îi alesese pe pantele de la El Biar o vilă mică şi însorită, într-un colţ încântător unde creşteau, amestecaţi, aloe, portocali, trandafiri.

De acolo se vedeau casele sărmane şi viermuitoare de jos, terasele supraîncărcate de femei gălăgioase cu plozi în braţe.

Angelina îşi câştigă şi aici foarte repede consideraţia vecinilor. Trăi la început ca o rentieră bogată. Apoi fondul de lene şi lâncezeală, obişnuit la femeile din rasa ei, o cuprinse iar. Se îngrăşa, nu mai ieşea din capoatele ei cu păsări şi crengi, târându-şi de dimineaţa şi până seara picioarele în nişte pantofi vechi ; faţa pudrată şi-o spăla rar şi umbla cu părul în dezordine printre pieptenii din care atârnau strassuri. Nu ieşea niciodată. Nu avea altă ocupaţie decât să flecărească, în faţa ceştilor cu cafea tare, cu servitoarea şi portăresele vecine ; să-şi dea în cărţi şi — în timp ce certa maimuţa care cu-

răța permanenta coajă de pe fructe — să zdrăngăne la mandolină, încercând să o învețe pe papagalița recalcitrantă o romanță din care pasărea nu voia în ruptul capului să rețină mai mult de primul vers.

Angelina le certa când pe una, când pe cealaltă.

— Da, mamă! răspundea papagalița pentru amândouă.

Şi astfel treceau zilele, neclintite, monotone și goale, precum cerul mare și albastru ce se întindea deasupra vilei în mireasma pătrunzătoare a grădinii încinse. Singurele evenimente erau vizita bucătăresei, gătită de sărbătoare, sau cea pe care i-o făcea Soledad, fiica servitoarei, o tânără frumoasă cu ochi rotunzi, uluită de splendorile pe care domnișoara Angelina le scotea uneori din cufăr în timp ce vorbea de frumusețea ei de odinioară și de timpul care fuge.

În acest cadru familiar își anunță într-o zi Rafael apropiata căsătorie.

Se schimbase mult Rafael. Acum era unul dintre cei mai mari nababi ai coloniei. Dar, o dată cu banii, simţise o nevoie nouă, aceea de a curăța cu orice preț vechile tare. Cheltuia regește. Își construise o vilă în stil maur în cartierul Mustafa, o clădire mare, cu un parc imens, cu sere lungi în care erau cultivate orhidee arare, cu o fântână arteziană în bazinul persan, cu saloane umbroase, mozaicuri și, în vastele încăperi, mobile plătite foarte scump.

Era destul de inteligent să înțeleagă că e fastul unui parvenit, puțin cam insolent. Dar nu îi era suficient.

Cu multă tenacitate reuși să forțeze ușa câtorva saloane și într-o zi fu prezentat doamnei de Harlem.

În vremea aceea lumea oficială lâncezea. Se succedaseră mai mulți guvernatori celibatari sau co-

pleşiţi de copii. Doamna Brécourt era aproape singura în stare să preia torţa lăsată să se stingă. Recepţiile ei, mai mult rafinate decât fastuoase, treceau pe bună dreptate drept cele mai elegante. Asta a fost destul pentru ca Rafael Coriolos să dorească să fie admis acolo.

Atunci doamna de Harlem interveni și îl prezentă. Bătrâna doamnă, inteligentă și sceptică, peţitoare pe deasupra, era foarte bucuroasă de acest recrut plin de aur, care i se abandona cu mâinile și picioarele legate, devenind sub egida ei o cauză de intrigi şi gelozie — ceea ce amuza tare mult bătrâneţea ei curioasă şi flecară.

Căci multe mame făceau deja ochi dulci acestui bărbat atât de bogat și multe domnișoare visau la el.

Coriolis nu se gândise niciodată prea mult la căsătorie. O avea pe Angelina şi, de puţină vreme, la marginea cartierului Bab-el-Oued, o amantă care îi plăcea.

Cât priveşte acele tinere, aspirante din naştere la căsătorii avantajoase, ele îl deranjau ; nu le întâlnise decât de departe, nu le posedase niciodată şi, în fond, nu-l interesau deloc. Totuși se lăsă convins cu uşurinţă. Înţelese repede că, spre a-și încorona fastul, acum îi trebuia o fată și elegantă, cu gusturi fine, cu relaţii importante și făcând parte dintr-o familie fără reproş. Se gândi, fără să o fi văzut, la Annie Brécourt.

De la prima întâlnire, doamna Brécourt făcuse o puternică impresie asupra lui. Imediat simțise nevoia să se lase ghidat de tactul ei perfect. S-au înţeles destul de repede. Dacă ar fi fost liberă, poate că s-ar fi însurat chiar cu ea.

De altfel, când a văzut-o pe Annie a rămas dezamăgit. O consideră încântătoare şi fără importan-

ță ; în fine, exact cum trebuia să fie reprezentanta perfectă a luxului său și să nu-i stingherească viața amoroasă pe care nu avea de gând s-o întrerupă, străduindu-se mult s-o păstreze secretă și să le ducă de nas după voia lui pe cele trei femei care nu se cunoșteau.

Din ziua aceea se hotărâse căsătoria lui cu Annie. Și, a doua zi, Coriolis se duse la Angelina.

Se așeză lângă ea la măsuța pe care vegeta un araucaria * trist. Luă în mâinile lui mâinile pline de inele care osteniseră atât de mult lângă el în viață și, cu răceală, grav, îi împărtăși proiectul lui. Ea îl ascultă la început fără să scoată o vorbă, în fața ceștii cu cafea care se răcea, în timp ce papagalița și maimuța se băteau făcând mare tămbălău.

Când înțelese, simți ceva cumplit. Se scutură de parcă voia să-și smulgă colierele de aur și mărgean, își izbi cu putere pieptul, făcându-și sânii să sară ca niște capre, urlă. Părea un ciclon, un cutremur de pământ, un val seismic. Își pronunță blestemul. Promise că îi va scoate ochii cu unghiile viitoarei soții și că va face scandal la biserică în ziua nunții. Papagalița scotea strigăte stridente de parcă o încuraja :

— Da, mama ! Da, mama !

Rafael nici nu clipi, așteptând să se potolească. In curând, Angelina se nărui pe masă la poalele pomișorului, plângând și implorând.

Îl iubise întotdeauna, totdeauna îi fusese fidelă. Ce spera mai mult ? Dragostea tuturor femeilor nu era la fel ? Ce avea să-i reproșeze ?

El îi răspunse că nu avea nimic să-i reproșeze, că va rămâne tovarășa inimii lui, că nu o va părăsi

---

* Araucaria — conifer din zona tropicală (N.T.)

niciodată. Nu o iubea decât pe ea. Nu ştia asta ? Hai, să fie bună şi devotată !

Vorbi îndelung pe acest ton, apoi, când socoti că s-a calmat, alergă la Bab-el-Oued să-i facă şi Suzannei aceeaşi surpriză.

Acolo a fost cu mult mai uşor. S-au înţeles cu jumătăţi de vorbe. Suzanne se linişti când află că rolul ei pe lângă domnul şi stăpânul, care o plătea cu atâta largheţe, nu va înceta. Îşi reluă chiar foarte repede zâmbetul când el îi înfăţişă viaţa pe care înţelegea s-o ducă : cealaltă nu va fi decât o soţie oficială, iar adevărata lui sărbătoare va fi totdeauna aici.

După ce o lămuri bine, glumi, făcură amândoi haz de viitoarea lui căsătorie, apoi o trase spre el. Femeia nu se apără...

La toate acestea se gândea Rafael Coriolis în seara căsătoriei cu Annie.

XIII

DOMNUL ȘI DOAMNA Coriolis reveniră în sfârșit din călătoria de nuntă.

Trecând prin Tunis, vizitaseră Italia, acea parte clasică a tinerilor căsătoriți, căci Rafael, somptuos, dar mereu practic, intenționase să inspecteze acolo câteva afaceri pe care le avea și, la nevoie, să încheie altele. Călătoria trebuia să dureze trei săptămâni. După trei luni, Coriolis a fost nevoit să facă un efort serios pentru a se reîntoarce.

Din primele zile, după cină, se regăsiră în micul salon unde intraseră la început, chiar în seara căsătoriei lor. Coriolis se întinsese pe divan. O privi pe Annie care degusta o băutură răcoritoare cu acel aer de pisică lacomă și mângâiată pe care il avea — exact ca în seara aceea.

Nu era prea abil ca să o poată analiza el însuși. Dar similitudinea gestului și decorului provocă în el un șoc bizar. Se ridică și o examină pe Annie de departe, cu o intensitate ciudată.

Tânăra femeie lăsase paharul jos și se apucase să scrie o scrisoare. Îi vedea mâna mică încărcată de giuvaieruri, unghiile netede, curba gâtului și acea atât de tulburătoare a cefei, care se pierdea ușor sub mătase. Își simțea inima cuprinsă de o emoție neștiută.

„Dar dacă asta e dragostea ?“ se întrebă el deodată.

„Eu ! Haida-de !“

Imediat dădu însă neîncrezător din umeri.

Numai că era stăpânit de emoţia speriată şi încântată a unui adolescent.

— Annie... suspină el.

Ea întoarse capul şi zâmbi. Îşi păstrase zâmbetul puţin copilăros, paloarea şi ochii frumoşi, adânci ca o apă nocturnă. Totuşi avusese femei mai frumoase, după plac, şi fără să caute prea mult ; creaturi precum Angelina în primăvara ei, sau aşa cum era Suzanne. Dar cât de departe îi păreau acum toate astea !

„Nu seamănă cu nimeni alta !“ îşi zise el plin de orgoliu.

Ce lucru nedefinit te tulbura la ea ca o continuă atinge uşoară, punându-ţi în sânge fierbinţeli ciudate şi nostalgii nemaiîncercate ? Ce putea să aibă acea faţă schimbătoare şi ce era în acel corp de putuseră să-l reţină pe el trei luni întregi cu o fervoare atât de încăpăţânată ?

Aruncă nervos ţigara pe care ea îi dăduse voie s-o fumeze şi o chemă din nou, mai stăruitor, cu numele pe care învăţase să-l iubească atât de mult acum.

Apoi îşi întinse fruntea. de data asta foarte palidă, în aşteptarea sărutului.

Ea se ridică docilă şi se lăsă să alunece lângă el. Bărbatul o trase mai aproape, îi răsturnă puţin faţa şi îi deschise buzele cu brutalitate.

Ea cedă. Totdeauna ceda. Se întinse pe jumătate goală între pernele divanului şi închise ochii.

Ce gândea în acel moment ? La ce visa ? Nu ştia... Coriolis credea că era destul să-i strângă în braţe trupul care i se abandona.

— La ce te gândeşti ? o întrebă totuşi el.

— La tine...

Era răspunsul inevitabil. Iar el se arăta satisfăcut.

— Mă iubeşti ?

Ea făcu „da“ din pleoape. Dar el nu-i văzu zâmbetul uşor, puţin perfid...

Aceasta era întrebarea pe care o pusese totdeauna — când binevoia —, ca triumfător. De ce nu ar fi triumfat şi de data asta ? Trebuia să fie adevărat, pentru că aşa spunea, pentru că atâtea altele înaintea ei spuseseră la fel !

Atunci trase la pieptul său acel corp răsturnat. Mângâierile lui deveniră mai exigente, mai tiranice. Ea îl respingea uşor şi râdea.

— Ce ai ? Ce ai ?

El nu o mai asculta. Brusc, mâinile deveniră mai violente şi reuşiră să constrângă acea supleţe care se sustrăgea într-un râs continuu şi puţin gâfâit, iritant ca o trădare.

Apoi recăzu lângă ea. Un val de tristeţe se rostogoli în sufletul lui, fără să ştie de ce.

Nu simţise niciodată decât încredere în el însuşi şi certitudinea că e cel mai puternic. Şi iată că dintr-o dată, în seara asta, sentimentul tuturor suferinţelor trăite de-a lungul cheiurilor pline de oameni, unde se dusese singur, de timpuriu, să lupte cu viaţa ; şi singurătatea din totdeauna, şi ariditatea tuturor destinelor, toate neliniştile nenorocite care cuprind în unele zile, cu amărăciune şi, parcă, fără motiv sufletul oamenilor, toate astea îl asaltau pe el.

Era ceva negru, fără fund, poate acea tânguire înjunghietoare și patetică a sufletului captiv, cu toate deznădejdile, cu toate visele intacte în adâncul cărnii nemulțumite.

I se păru deodată că pentru a se apăra nu o avea decât pe ea, pe Annie, în lumea goală.

Atunci se lipi de ea cu înfrigurare. O ținu lângă el, ca de atâtea alte ori, și își sprijini fruntea de pieptul cu sânii mici, așa de dulci buzelor. Își plimbă degetele pe corpul palid, urmărind pe pielea catifelată, mereu atât de rece, rețeaua complicată a venelor. Își amintea chipul pe care îl avea când făcea dragoste cu ea și geamătul de agonie care era, împreună cu parfumul, un fel de lovitură de bici dată dorinței. Și totuși tristețea persista și devenea mai dureroasă, plângând cu vocea tristă a abandonaților.

Ei ! desigur, nu ignora nimic din acel trup : toate gesturile, toate trăsăturile, toate nuanțele acelei cărni divine. Găsise destul de repede la ea complezența dorită. Niciodată nu părea uimită de dragostea pe care i-o impunea el și pe care o învățase în ungherele cârciumilor de pe cheiuri, în înlănțuiri scurte și brutale...

Dar ce știa el despre ea, dacă nu toate complezențele ? Poate că nici nu schimbaseră douăzeci de cuvinte despre ei de când se căsătoriseră. Căsătoria lor părea că e doar o reprezentație de gală, dar, în intimitate, îmbrățișarea obscenă părea aidoma celor care se petreceau în casele de plăcere, unde prețul e dinainte tocmit și plătit.

Toate aceste gânduri cădeau asupra lui picătură cu picătură în seara aceasta, făcându-l să tremure. Fusese de ajuns pentru asta să o revadă, la fel

şi atât de diferită, în acelaşi decor unde apăruse acum câteva săptămâni, peste măsură de senină şi neînsemnată ! Ce adusese în viaţa lui în aceste trei luni de putuse să-l tulbure, dintr-o dată, în aşa măsură ?

Ea era totuşi nevasta lui ! Iar o femeie nu fusese niciodată pentru el decât un obiect bun de cucerit prin îndrăzneală sau cu ajutorul banilor care simplifică totul.

Amantele lui : pe unele le torturase, pe altele le plătise ; şi fusese totdeauna de o gelozie feroce, atâta timp cât fantezia nu i se potolise — la fel de feroce în indiferenţă după aceea. Dar, niciodată, chiar în momentele cele mai intense, nu permisese vreuneia dintre ele să-i invadeze viaţa, afacerile, nici măcar gândurile.

Ah, ! sigur, îşi făcuse o altă idee despre această căsătorie şi despre siguranţa lui preafericită, indiferentă şi legitimă. Dar iată că se simţea stăpânit pe ascuns de o forţă nemaiîntâlnită, într-o atmosferă ciudată, unde nu servea la nimic că eşti mânuitor de bani, că înseninezi totul cu bogăţia ta. Ciudat lucru ! Până atunci fusese piratul cumplit, urmaşul acelor barbari care odinioară cutreierau marea pentru a fura femei şi comori. Până atunci fusese aventurierul fără scrupule şi, mândru că era aşa, animalul de pradă, cu poftele lui feroce, cu dorinţa nestăvilită de victorie şi câştig — toată forţa pe care o imprima loviturilor date cu banii în carnea oamenilor dezonoraţi, supuşi, recunoscători. Totul cedase în faţa lui. Nu dăduse niciodată înapoi când fusese vorba despre lucruri ce îi apăruseră ca necesare.

Iar acum se afla în faţa acestei fiinţe fragile, împodobită cu mătase şi bijuterii, cu inima şi ochii uimiţi.

Se apleca mai mult spre ea. Văzu că adormise! Avea un somn de copil, cu gura încă umedă de sărutări.

Ascultă respiraţia calmă şi uşoară care însufleţea acest corp liniştit. Rămase aşa un moment, nemişcat, concentrat înlăuntrul său asupra dorinţei şi neliniştii ce nu-i dădeau pace.

Şi nici măcar nu ştia dacă era vorba de dragoste.

XIV

PENTRU PRIMA DATĂ DE la înapoierea soţilor din călătoria de nuntă, domnul şi doamna Brécourt luaseră dejunul la vilă.

Masa se desfăşurase destul de însufleţit. Dar doamna Brécourt zâmbea, observându-i cu privirea ei pătrunzătoare pe proaspeţii căsătoriţi.

Remarcă amabilitatea şi privirea supusă a lui Coriolis faţă de soţia lui şi atenţia avidă cu care îi urmărea cele mai mici gesturi. Poate că asta o irită puţin, fără să şi-o mărturisească, simţind parcă, de acum înainte, că încetase să mai fie puterea indispensabilă în acel menaj. Dar îşi iubea fiica. Se credea mereu sigură de o influenţă neîmpărţită cu nimeni şi se convinse că accepta această primă schimbare din toată inima.

La sfârşitul mesei îi invită pe cei doi bărbaţi să treacă în fumoar şi rămase singură cu Annie în salonaşul tinerei femei.

— Totul e şic la tine ! remarcă ea, aranjând uşor nişte trandafiri într-o glastră de Murano.

— Foarte drăguţ ! o aprobă Annie, lăsându-se să alunece pe divan.

— Prin urmare, întrebă cu un ton direct doamna Brécourt, eşti fericită ?

— Cum să nu... răspunse Annie încet.

Doamna Brécourt exulta. Asta era opera ei.

Și, de altfel, de ce s-ar fi plâns Annie ? Nu era ea tânăra soție, căreia i se îndeplineau toate dorințele mai ceva ca în vis ?

— Desigur, desigur... aprobă Annie.

Nu-i plăcuseră niciodată aceste expansivități. Se retrăgea în ea, răspundea fără căldură. Privirea ei gânditoare călătorea pe deasupra parcului înmiresmat, unde păunii — copleșiți și ei — țipau, parcă cuprinși de disperare.

Gândurile i se pierdeau acolo, foarte departe, dincolo de marea infinită și de golful liniștit. Cerul era frumos, mov de prea mult albastru. Dulceața vieții curgea în ritmul indolent al minutelor. Totul era luminos, sonor, plăcut.

De ce i se părea că își vede viața derulându-se în fața ochilor într-o succesiune de zile cumplit de goale ?

„Gata, s-a sfârșit, sunt măritată..“ își zise ea, ca în noaptea nunții.

Timp de trei luni avusese surprizele noii sale vieți și acest bărbat de cucerit cu trupul, zâmbetele și rochiile ei, pentru simpla plăcere de a-l vedea supus. Dar mereu va fi așa, mereu ?

Se prăbușea sub greutatea unei plictiseli pe care și-o imagina imposibil de suportat și care totuși i se părea că va dura la nesfârșit.

Prin urmare, asta e dragostea, căsătoria, viața ? Astea erau splendorile promise ?

Își îndreptă din nou spre mama ei privirea ciudat de adâncă, ciudat de îndepărtată și de dureroasă.

Doamna Brécourt începea acum cu o serie de sfaturi infailibile, pretindea ea, pentru a păstra dragostea unui soț. Avea un aer de infirmieră-șefă;

foarte elegantă, care ținea un curs pentru femeile din lumea bună. Nu vedea acel zâmbet vag, sigur de el, care mijea din când în când pe buzele fiicei sale.

— Bine, bine, mamă, am înțeles ! zise în cele din urmă Annie, pierzându-și puțin răbdarea. N-am ajuns încă acolo. Acum spune-mi câte ceva despre prietenele mele. Mi se pare că au trecut ani de zile.

Doamna Brécourt nu se lăsă rugată — agrea trăncăneala.

Așa. Rachel Attis și Maria Altoviti se logodiseră iar Suzy suferea tare rău de ciudă, așa se zicea, din cauza unei căsătorii ratate. Cât despre Simone Mayéras, aceasta era la Paris, în intimitate cu certificatele de licență.

Annie asculta, puțin îmbujorată, de însuflețire, cu ochii mai vioi, de parcă ar fi fost vorba de niște lucruri foarte pasionante.

— Dar domnul Mayéras ? întrebă ea deodată.

Domnul Mayeras zăbovise interminabil la Cabès, la Touggourt, la Bou-Saada. De altfel, adusese tablouri foarte frumoase din aceste călătorii succesive.

— Voi merge să-l văd, zise Annie cu însuflețire. Închipuie-ți că soțul meu dorește tare mult tabloul cu casa dumitale ! Domnul Mayéras nu a vrut niciodată să i-l vândă. Voi încerca să-l conving. Eram așa de buni prieteni ! adăugă ea dintr-o dată gânditoare, vag emoționată fără să știe de ce.

— Așa face o soție iubitoare ! zise doamna Brécourt sărutând-o.

Apoi se ridică de plecare. Avea totdeauna multe vizite de făcut sau de primit.

XV

ANNIE ÎL GĂSI PE PICtor în atelier, acolo unde puține lucruri se schimbaseră. Lucra. La venirea vizitatoarei, Mayéras își ridică spre ea fața bronzată de soarele din sud, pe care trăsăturile erau parcă săpate cu acul de gravat.

Văzându-l, ea simți un șoc dezagreabil, aproape un regret că venise. Totuși, se lăsă condusă pe divan și zâmbi.

— Aș vrea ceai cu multă mentă, ca altădată ! îl rugă ea cu tonul copilăresc de odinioară.

El nu-și ascunse bucuria produsă de această amintire, sună, comandă gustarea, apoi, după ce guvernanta, pe care Annie nu o cunoștea, se retrase, o servi cu solicitudine.

— E bine la dumneata ! făcu Annie, zâmbind foarte relaxată.

Se lăsă puțin între perne, cu o moliciune leneșă, și privi pereții pe care se etalau câteva pânze de o artă ciudată. Se simțea cuprinsă de o stare plăcută în acel decor cunoscut, altădată iubit, împreună cu acel bărbat care se ocupa cu atâta solicitudine de ea și a cărei comportare o credea lipsită de primejdie.

Bău o ceașcă de ceai, cu multă mentă, exact cum îi plăcea.

— Ai venit ! zise el cu o voce înăbușită.

— Da, răspunse ea. Dar Simone a plecat şi probabil că te simţi tare singur.

La început răspunsul lui fu un biet zâmbet, apoi mărturisi că trebuia să se gândească la fericirea Simonei, la viitorul pe care ea şi-l dorea atât de mult. Dar se simţea singur, era adevărat, amar de singur, așa de singur cum nici nu putea să-i spună.

— De altfel, să nu vorbim de asta ! o rugă el. Să vorbim de tine.

Și puse acea întrebare care îi mai fusese deja administrată de vreo treizeci de ori.

— Ești fericită ?

De treizeci de ori Annie răspunsese da, după cum se cuvenea. De data asta se opri, pe faţa ei mică apăru o expresie crispată și plină de neliniște, și toată angoasa lumii i se oglindi în ochi.

— Nu sunt, îngână ea.

Privirea îi rătăcea ici și colo, se agăța de colţul unui tablou, de marginea unei cupe de parcă ar fi căutat ajutor. Apoi reveni către fața îndreptată spre ea. Și zâmbi cu mica strâmbătură puerilă de altădată.

— Nu pentru că aş avea să mă plâng de ceva, mărturisi ea.

O tăcere ciudat de grea se lăsă între ei.

Prin ferestrele atelierului se auzeau toate rumorile simple ale vieții. Dar ce departe erau !

— Soţul tău te iubeşte... nu-i aşa ? întrebă el cu o voce profundă.

Zâmbetul se contură şi mai mult pe marginea buzelor înroşite.

— Dar tu ? întrebă el puţin gâfâit.

Zâmbetul dispăru.

— Să lăsăm asta ! răspunse ea scurt.

El îşi lăsă fruntea în jos. Dar gândul se încăpăţână. Mai tare ca orice, o curiozitate amară şi dezgustătoare se strecurase în el: o dorinţă aproape obscenă de a şti, de a forţa intimitatea acelei fiinţe, de a afla cum, în ce măsură aparţinea altuia, ca să se delecteze şi să se tortureze totodată!

— Înţeleg că te iubeşte...? zise el foarte palid la faţă. Dar tu...

O succesiune de imagini hidoase trecea prin mintea lui ca într-un vârtej. Şi suferea înspăimântător, torturat de dragostea lui şi de dorinţa subită care îi cuprinde sufletul.

Totuşi, la o altă întrebare pe care i-o puse, ea se încruntă, apoi, prea indolentă pentru a se apăra, dădu din umeri.

— De altfel, de vreme ce trebuia...?

Încurajat de aceste cuvinte vagi, peste care trecea o căldură secretă plină de tandreţe, Mayéras se rătăcea deja în meandrele visului său şi, forţând sensul acestor mărturisiri, începu lauda pe care orice bărbat, cu o vanitate naivă, o cântă propriei voluptăţi. Îi spunea că fusese „rău înţeleasă", ea care era făcută în întregime pentru dragoste.

Şi asta însemna deja că mângâierile lui ar fi superioare; că numai el ar ştii să facă să răspundă plăcerii acel corp care îl fascinase. Era deja chemarea orgolioasă şi tristă a cărnii înşelătoare, imnul promisiunilor ei scurte şi mincinoase, lăudăroşenia totdeauna gata pentru plăceri...

Dar ce bătrân îi părea frumoasei Annie acest cântec! Vechi ca dragostea, ca secolele, înscris din totdeauna în adâncul instinctului său de femeie, veche capcană prost camuflată. Şi, pe deasupra, nu erau oare ridicole aceste vorbe în gura unui bărbat pe care îl cunoştea de atâta vreme şi care, la drept

vorbind, nu era pentru ea un bărbat, ci „tatăl Simonei“ ? Îl privi o secundă, ofensată, puţin dezgustată, dar era atât de sigură că nu putea să fie nimic între ei, încât nu se mişcă.

Poate simţea că în jurul tăcerii ei se ascundea o primejdie surdă. Totuşi o inerţie de neînvins o făcea să fie invadată de plictiseală şi în acelaşi timp de o stare de plăcere confuză. Stătea nemişcată, îl lăsa să vorbească, să se ameţească de propriul lui vis. Atunci dorinţa desnădăjduită a acelui bărbat deveni atât de presantă, ca o furtună violentă, încât tremura cu mâinile întinse spre Annie.

— Haide, haide... făcu ea, scuturându-şi rochia aşa cum ai alunga o gâjganie incomodă.

Atunci el căzu în faţa ei, îi înlănţui genunchii cu mâinile şi îşi imprimă pe ei buzele sălbatice care ardeau stofa într-o succesiune de sărutări înfrigurate.

Ah ! să-l asculte doar, şi apoi va pleca dacă asta voia. Dar trebuia să-i spună : o iubea... Multă vreme făcuse totul pentru ca ea să nu ştie. Să se gândească la asta ! Putuse s-o lase să-i fie luată aproape de sub nas de un altul şi să n-o ucidă... Răbdase s-o ştie în braţele acelui bărbat în toate serile, în toate zilele şi să nu moară... Dar azi, de ce venea atât de frumoasă, atât de tentantă ? Ah ! să-i accepte măcar această uşurare a torturii : să-i spună cât de mult o iubea.

Spunea toate astea, toate acele cuvinte banale, pronunţate de sute de ori, uzate de prea multe întrebuinţări, dar lui îi păreau înflăcărate, tumultuoase şi noi, încărcate de febra cumplită care îl răvăşea. Şi, puţin câte puţin, se apropia din nou de ea. Îşi aşeza capul palid pe genunchii ei şi îi vorbea cu ochii închişi, trimiţând spre ea, de foarte aproape, suflarea buzelor : o iubea, o iubea...

Şi, sigur, era sincer, tulburarea lui era cât se poate de sinceră, însoţită de gâfâiala întregului corp întins spre ea şi de dorinţa sălbatică, asemănătoare cu o idee fixă, care voia, chiar dacă lumea ar fi trebuit să piară, să fie satisfăcută. Totuşi, exista în cuvintele lui inconştienta comedie a dragostei, care calculează totul legănând prada, care pândeşte momentul, prevede efectele şi contează pe ele cu un cinism de artist sau de histrion. Ea poate că simţi asta. Făcu un gest, de parcă ar fi vrut să plece, cu o crispare agasată de supărare şi de repulsie vagă. El îl văzu. Atunci ar fi putut să-i aducă haina şi i-ar fi sărutat mâinile, rugând-o să nu mai revină niciodată. Dar acum era prea târziu. Nu mai avea orgoliu, ruşine. Cerşea acel trup aşa cum cerşeşte un sărac o bucată de pâine. Ah ! să fie a lui, nu avea importanţă cum, dar a lui ! Şi o implora cu încăpăţânarea tristă a dragostei adevărate care nu mai cunoaşte nici măcar dezgustul laşităţii şi josniciei sale ; o implora, adresându-i acea tânguire tremurată, neobosită şi copilărească transformată în geamăt. Să fie bună ! Nu-i implora mila. După aceea nu i-ar mai fi cerut nimic. S-ar fi culcat ca un câine la picioarele ei.

Ea se simţea deja cuprinsă de o oboseală supraomenească, care o înclina spre cele mai rele concesii pentru ca, în sfârşit, să-l vadă tăcând. Şi îi lăsa mâinile să cuteze, să caute sub stofă sânii tineri atât de perfecţi, linia suplă a spatelui, ca la pisicile şi tigroaicele tinere, şoldurile şi catifelarea pielii foarte parfumate...

— Annie, dacă ai şti, Annie...

Iar ea se gândea la schilodul care o urmărise odată pe stradă ca să-i dea de pomană. Nenorocitul se târâse în spatele ei prin praf, fără răgaz, fără să-i

pese de oroarea şi dezgustul ei, cu acea mişcare flască şi hidoasă care îi păruse, cu uimire, foarte rapidă. Zadarnic mersese mai departe. Schilodul întindea mereu spre ea cioturile chinuite ale genunchilor şi braţelor ca să o înduioşeze cu orice preţ.

— Priveşte ! Priveşte !

Annie se înfioră. O tăcere lungă se aşternu între ei, încărcată de o mulţime de lucruri confuze, de toate forţele ciudate din sângele omului care îi domină destinul. El o ţinea de încheietura mâinii. Ceaiul se răcea în ceşti şi mirosul de mentă proaspătă stăruia în aer. Afară, după-amiaza se sfârşea cu un gust acid de primăvară... Din grădina apropiată veneau zgomote calme şi mireasma verde a serii. Pe drum scârţâiau tramvaiele. Automobilele treceau cu strigăte sfâşietoare de claxon. Se simţea că toate febrele nocturne aveau să se trezească în sânul cetăţii obosite. Şi departe, ca în atâtea seri la aceeaşi oră, aceeaşi voce rătăcitoare, încăpăţânată, relua cântecul care nu se mai sfârşea.

Annie se înfioră, fără să ştie ce îi sfâşiase dintr-o dată sufletul.

— Sărmanul meu prieten... îngână ea.

Îi mângâie uşor părul, cu mica ei mână compătimitoare, în ochi cu o tristeţe imensă. Atunci el se abandonă acestei mângâieri, cu faţa din ce în ce mai tulburată, lividă ca cea a morţilor. Şi îi spuse vorbe fără şir, în care numele ei revenea ca în litanii. Ea nu mai mişca, liniştită, foarte palidă şi golită de energie, ţintuită parcă acolo de acea pasiune ce emana neobosit spre ea. Dar el încercă o mângâiere care o făcu să devină mai rigidă şi să-l respingă.

— Nu vrei... nu vrei... se bâlbâi el copleşit.

Şi îşi ascunse capul între perne, cu umerii scuturaţi de hohote, lamentabil ca un copil pierdut.

O milă cu adevărat maternă o făcu să se aplece spre acel bărbat, să-i șteargă lacrimile virile pe care i le provocase, să alunece încet spre îngăduințele inevitabile.

Şi el acceptă totul fără rușine.

— Mângâie-mă... implora el, lăsându-și fruntea să alunece între sânii ei, de parcă ar fi vrut să dispară acolo.

Ea nu mai simțea pentru el decât blândețe și dispreț plin de indulgență... Îl lăsă să-i acapareze ochii, gura, corpul întreg. El se abandona bucuriei, uitând de toate, pierdut în beția lui, stârnit în efortul sonor al voluptății, până la strigătul ultim.

Şi era o îmbrățișare hoțească, asemănătoare cu atâtea altele ce se înlănțuiau în acel ceas, în colțurile retrase unde se refugiază dorințele oamenilor, nepăsătoare, în acea frântură de timp, față de toate lucrurile rușinoase sau amenințătoare care se agită în jurul bucuriei lor. Totul era sărman, ridicol, teribil și zadarnic precum dragostea.

XVI

DE ATUNCI, MAYÉRAS a trăit, atât de aproape şi atât de departe de această femeie, o viață încântătoare şi plină de amărăciune.

A avut seri disperate, când sufletul urca din adâncul josniciei spre a se lamenta în agonie, ca apoi să tacă, învins în fața strigătului violent al dorinței. Simți în el, în unele zile, toată deznădejdea sălbatică a vieții : trăia, la un loc, dragostea, remușcările, toată lașitatea şi ardoarea cărnii și groaza că îmbătrânește, dezgustul de el însuși și de voluptatea pe care nu reușea să și-o potolească. Atunci se închidea în atelier, îşi prindea fruntea în mâini și lăsa în jos capul albit. Spre acest biet cap se aplecau obiectele familiare. Pânzele agățate pe pereți încercau să-l apere, îi trimiteau reflexele visului său; îi vorbeau despre munca eliberatoare. Dar avea, afară, sfaturile primite de la ziua plină de foc și florile nevinovate şi strigătul animalelor pe care le ghiceai în iarbă, bete de primăvară. Ah ! se putea lăsa el exclus de la această sărbătoare, putea să uite că era atâta fierbinţeală în vine şi dorința de a trăi încă și de a iubi...

Ce importanţă avea munca ? Ce importanţă ar avea admirația oamenilor când va zace mort sub pământ ? Şi se arunca din nou, mai înfometat, în

această dragoste căruia îi măsura amărăciunea și care, așa de imperfectă, rămânea totuși lucrul cel mai patetic promis destinului său omenesc.

Puțin câte puțin, uită totul. Scrisorile trimise Simonei deveneau încurcate, scurte și rare, și trebuia să lupte să nu le umple cu numele pe care-l iubea. Chiar de pictat, picta mai puțin : își rezervă toată dragostea pentru acea pânză ciudată, pe care o făcuse în câteva ore furibunde și pe care o ascunsese cu grijă în scrinul lui mare.

Era un peisaj ars, pustiit de febră și de sete ca și sufletul lui, un peisaj halucinant, cu flori stranii, leandri corodați ca de o otravă, aloe cu vârfuri ascuțite, și niște mari figuri barbare, țintuite cu spini ca într-o răstignire.

În acest peisaj mai mult visat decât real, umplut de o fantezie nemaipomenită și dementă, izbucnea, ca un strigăt, gol-goluț, corpul pe care îl iubea.

Fața se pierdea printre firele de păr, inutilă, voalată. Dar vârfurile învinețite ale sânilor se ridicau somptuoase ; carnea minunată a pântecelui se întindea ca un scut ; și se simțea, în fine, că numai corpul avea importanță, acel frumos corp răsucit ca un șarpe al desfrâului și durerii, plasat pe ariditatea fondului, ca un fruct ușor, promis setei oamenilor.

Crease această operă ciudată numai pentru bucuria lui. De cum era singur, deschidea scrinul lăcuit și, pe fundul scânteind vag al mobilei secrete, vedea apărând acel trup pe care mâinile lui îl recreaseră : numai asta îi satisfăcea puțin, îi potolea setea. Apoi visa.

Îi devenise necesară ca pâinea sau ca apa. Puțin câte puțin, ca să o poată vedea mai mult, începu să

frecventeze saloanele unde se ducea ea, acceptând intimitatea aerelor totdeauna protectoare ale soţului.

Şi totuşi îl ura de două ori mai mult pe acest Coriolis. Mai întâi nu erau aceeaşi rasă : sufletul lui de artist avusese totdeauna un dispreţ nedrept, exagerat, pentru acest bărbat puţin cam necioplit, cuceritor şi puternic, capabil să culeagă toate lucrurile materiale ale vieţii cu degetele lui groase.

Acum avea pentru el o ură de moarte, sălbatică, cu atât mai nestăvilită, cu cât trebuia să o ascundă cu grijă. Îl ura şi, ca să-şi justifice prezenţa asiduă, trebuia să accepte comenzi, să fixeze preţuri, să primească bani. Trebuia, de asemenea, să se arate agreabil în saloanele lui Annie şi doamnei Brécourt : dădea sfaturi pentru recepţii, uneori făcea comisioane. Ce contau toate astea, toate umilinţele şi ranchiunele pe care le strângea, de vreme ce o vedea sosind la el uneori pentru o oră, şi atunci avea toată încântarea corpului ei uşor, vocea puţin răguşită, supunerea leneşă şi, de asemenea, blândeţea aproape maternă şi tandră, ca un ciub, a braţelor strânse ?

Uneori, ea îi mângâia fruntea, şi lui i se părea, sub acea mângâiere uşoară, că simte cum se topeşte orice febră şi cum se îndepărtează toate dezgusturile.

Atunci se abandona între sânii călduţi ; o lipea cu patimă de el, fără o vorbă. Îi părea admirabil de bună, atotputernică, pentru că putea să închidă fericirea între palme, ca pe o pasăre. Şi apoi simţea din nou acea ameţeală, acea angoasă necunoscută, pe care i se părea că numai mângâierile pot să o potolească pe deplin. Nu ştia că avea aceleaşi gesturi, uneori aceleaşi cuvinte ca şi celălalt, şi că femeia, sub ochii închişi, le recunoştea, când se arătau, cu un surâs de idol indulgent şi plictisit.

Sigur, pentru că era banal și trist, patetic totuși. Mila, obișnuința deja, încă nu știa ce, foarte profundă în trupul ei leneș, supunerea ciudată a femeilor la gestul dragostei, chiar dacă nu-i împărtășesc bucuria, toate aceste lucruri obscure și vagi o făceau să vadă în întregime dorinței lui imperioase.

El voia să fie fericit, atâta tot, când ea era acolo.

Uneori o aștepta după-amieze întregi. Acele zile de martie, când în aer stăruia mirosul de narcisă și violetă, au fost înăbușitoare. Lâncezeala aerului, calmul și parfumurile toropeau frumoasa grădină. Lucrurile păreau că plutesc într-o luminiscență plină de o blândețe puțin confuză, și, cu picioarele moleșite, cu inima nesigură, simțeai în tine nevoia de a fi totuși fericit, un elan general spre lucrurile facile, un optimism universal.

Georges Mayéras o aștepta nerăbdător pe Annie în fața gustării pregătite. Erau niște ore interminabile, dureroase, cu minute când îl sugruma o deznădejde nemărginită. Ea întârzia mereu. S-ar fi zis că cel mai mic pretext — o probă, o vizită, o prietenă care propunea cea mai banală plimbare — era suficient să o îndepărteze de casa unde era atât de așteptată. Pe urmă alerga, încerca să inventeze lucruri importante, complicații fără sfârșit; se încurca, apoi râdea, cerând ceai și bomboane, plângându-se că nu voia s-o înțeleagă.

Dar alteori o întârzia o fantezie subită a soțului ei. Și atunci sosea cu hainele reîmbrăcate în grabă, cu gura rănită, cu tot corpul saturat de mângâierile celuilalt, acel corp pe care uneori se învinețeau mari urme albastre.

El o asculta cu capul răsturnat pe spate, livid, iar fața lui, pe care se întipăreau domol toate ridurile

timpului şi pasiunii, emana calmul unei pietre funerare.

Dar sub acest calm mocnea o furtună formidabilă : tentaţia de a o ucide pe această femeie ca pe un animal răufăcător, pentru că putea, cu corpul ei murdar, să-l mai tenteze încă. O trăgea la el cu sălbăticie, de parcă ar fi vrut s-o ucidă imediat.

— Mă doare ! se văita ea cu un geamăt blând, cu vocea leneșă şi spartă.

El suferea cumplit. Îi spunea că nu putea să fie a acelui bărbat, că trebuia să părăsească totul, să plece cu el. Atunci ea îl privea nemulţumită, uimită în fond, și dădea din umeri.

— La urma urmelor, e soțul meu...

Când insista, Mayéras vedea pe chipul ei drăguț acea crispare, semn al agasării, care îl înspăimânta şi făcea să intre în el frica teribilă că nu va mai veni.

Atunci se supunea în mod laș ; consimțea să împartă acel corp rănit de mângâieri, consimțea toată rușinea și tot dezgustul.

Din această cauză avea o față răvășită, iar în ochi îi ardea parcă un foc straniu. Asta o făcea pe doamna Brécourt să spună în unele seri :

— Mă întreb ce poate să aibă pictorul nostru ?

— Păi... nu știu ! răspundea cu nevinovăţie Annie.

XVII

ÎN VREMEA ASTA, Coriolis, din ce în ce mai îndrăgostit de tânăra lui nevastă, simţi foarte repede dorinţa să-şi lichideze rămăşiţele trecutului, care, inutile, acum îl stinghereau.

La puţină vreme după întoarcerea din Italia, Rafael se duse s-o vadă pe Angelina.

Femeia era pe terasă, printre ghivece cu busuioc, muşcate şi garoafe. Zdrăngănea în surdină la chitară pentru animalele ei preaiubite. Fără să-l vadă pe Coriolis, Angelina se întrerupse s-o bombăne, cu un ton pueril şi important, pe maimuţa care făcea pozne, curăţind de coaje nişte alune, şi pe papagaliţa care dădea semne că se săturase de muzica stăpânei.

Coriolis se opri la marginea terasei, cuprins de o uimire dezastruoasă.

„Cât s-a schimbat !" îşi zise el în faţa acelei femei grase, îndesată în capotul ei cu păsări şi crengi, cu părul încurcat şi picioarele nu prea curate în papucii scâlciaţi.

Îşi aminti de prospeţimea celeilalte. O revăzu cât era de splendidă în dezordinea fermecătoare de femeie tânără şi foarte iubită, când, cu părul despletit în valuri grele, cu sânii mici care înţepau printre

dantele, aştepta baia de dimineață, legănându-și piciorul gol cu acel aer copilăresc şi absent care îi plăcea lui atât de mult. Şi imaginea aceasta luminoasă era suficentă ca să o condamne pe cea din fața sa în inima bărbatului care uita că şi trupul acesteia fusese la fel de seducător cândva, că la vremea aceea însemnase pentru el toată beția lumii !

Dar acel timp trecuse. Inconștientă, Angelina își etala în plin soare capul răvăşit, ale cărui ravagii i le putea măsura dintr-o ochire : părul pe care încercase să-l vopsească şi care atârna bolnav ca o frunză, în pericol să se desprindă la prima adiere de vânt ; gura deschisă, de unde lipseau dinți, şi ridurile mari scobite în carnea moale. Din toată frumusețea de altădată a fetei nu mai supraviețuiau decât ochii rămași într-adevăr magnifici.

— Angelina... îi zise el.

Ea se întoarse, roși ca un copil prins în greșeală şi protestă :

— De ce nu m-ai anunțat ?

Nu se gândise că se va întâmpla atât de curând.

— Am avut o clipă... începu el.

Era aşa cum îl cunoscuse : atât de bun cu ea ; și se înduioşă. El acceptă cu bunăvoință mulțumirile, apoi întrebă :

— Nu ai nevoie de bani ? Am uitat să-ți las cât am fost plecat în călătorie.

Nu, nu avea nevoie ; mai avea aproape o mie de franci.

— Nu cheltuiești mult ! remarcă el. Ştii, Angelina, nu trebuie să te jenezi.

Nu se jena. Mânca bine, își pregătea acele mici mâncăruri care îi plăceau lui atât de mult pe vremuri ; orez spaniol înecat în șofran, iepure cu prune şi tocătură foarte piperată cu un strat de ardei dulce.

Mânca și el astfel de bunătăți la el acasă ? Bărbatul mărturisi că nu. Îl plânse. Ochii ei străluceau și acum la aceste evocări. Coriolis o surprinse înghițind puțină salivă cu un mic zgomot. Lăcomia era tot ce mai rămăsese din senzualitatea de altădată, și nu mai avea curajul să se constrângă.

— Nu-i așa că m-am îngrășat puțin ? întrebă ea.

El nu mai avea de ce să fie galant și îi mărturisi cu un râs brutal :

— Da, ai o talie de butoiaș !

Încercă și ea să râdă, dar râsul i se opri aproape imediat.

— Fiindcă acum nu mai am nevoie să plac.

El nu știa ce să zică. Angelina continuă cu o agitație penibilă :

— Cu toate că e un vecin, știi, micul Pépé, de care ți-am vorbit de câteva ori...

Se întrerupse să tușească. Papagalița care moțăia pe suport deschise un ochi să privească scuipătura trimisă departe.

— Ce ai ? întrebă Coriolis puțin dezgustat.

— Jacquote mi-a dat asta. Cred că e tuse măgărească.

— Trebuie să te îngrijești, Angelina.

— Doctoru' zice că nu e nimic. Trebuie să aștept. O să treacă.

Avea obrajii roșii.

— Oh ! acest Pépé, reluă ea, nu zici că vine să-mi cânte cu mandolina sub fereastră !... Și-mi spune niște lucruri !...

Râdea. Sensibilitatea ei de femeie altădată foarte îndrăgostită și foarte iubită reacționa iar la acele vorbe de dragoste în care nu mai credea.

— Ei bine, Angelina, sper că... făcu el.

— O ! protestă ea imediat. Poţi să fii liniştit. Nu ăsta o să mă facă să-l uit pe Rafael al meu !

Şi se plecă să-l sărute.

— Haide, haide, zise el, respingând-o râzând, sunt un bărbat însurat. Ce dracu, să nu uităm asta !

Ea îl privi fără să spună nimic. Apoi un acces prelungit de tuse îi sfâşie din nou pieptul ; devenea hidoasă. O aşteptă să isprăvească şi se ridică.

— Atunci, dacă n-ai nevoie de bani...

— E adevărat, zise ea fără să răspundă, gânditoare. Acum eşti căsătorit.

Şi de vreme ce pleca, se sculă hotărâtă să-l conducă.

El o urmă. Revăzu în trecere sufrageria îngustă şi araucaria în mijlocul mesei, mai trist ca niciodată, lângă albumul cu fotografii. Din locuinţa aceea emana un miros acru de roşii şi un aer călduţ de animal dezgustător. Grăbi pasul să ajungă iar în grădină.

Era o grădină mică, fără umbră sub acel cer de primăvară. În iarbă creşteau ciclamene şi viole ; printre frunze se zăreau portocale, iar în aer stăruia o mireasmă plăcută de pământ cald şi de soare. Coriolis se gândea la parcul lui, la orhideele de-a dreptul monstruoase din serele sale.

— Deci... eşti fericit ? întrebă Angelina oprindu-se.

El făcu un gest rapid. Oare o privea asta ? Gata să o părăsească acum, Rafael simţea că nu-l mai lega nimic de această femeie trecută şi ramolită. De altfel, ce legătură era între ea şi Angelina de altădată ?

— Foarte fericit, răspunse el scurt.

— Dar dragostea ? insistă ea orgolioasă, sigură de ceea ce fusese.

El o privi cu milă şi dădu din umeri.

— Atunci cu atât mai bine... zise ea nesigură, văzând că el nu răspunde. Știu că fiecare e la rândul lui... E tânără... În sfârșit, sunt mulțumită că te face fericit.

— Ești o femeie bună, Angelina..., răspunse el aproape mișcat. Cât privește banii, o să-ți trimit peste opt zile, e bine ?

Ea făcu da din cap, preocupată. O adiere proaspătă veni dinspre mare, agitându-i capotul și părul rar. Se înfioră. Tare avea aerul unei bătrâne. Se sfârșise. Și tristețea decrepitudinilor iremediabile făcea maiestuoasă acea față foarte palidă în care erau săpate atâtea riduri. Coriolis avu senzația ciudată că o privește pentru ultima dată.

— Mămico ! Mămico ! o chemă papagalița de sus.

— Vezi ce exigentă e ! zise ea mândră că exista cel puțin o ființă pe lume care se preocupa de ea. Zâmbetul îi dădu o secundă puțin din strălucirea de altădată. Apoi înălță capul să răspundă păsării care își pierdea răbdarea.

— Vin, puicuța mea, vin !

Mica creatură striga neîncetat. Fața Angelinei era din nou distrusă, ca un foc care se preface în scrum. Tuși.

— Ei bine, atunci la revedere... făcu ea când se liniști.

Se uită după el cum se îndepărta pe trotuarul unde trandafirii grilajului se scuturau ca o tinerețe. Apoi, brusc, redeschise poarta cu zgomot.

— Rafael ! Rafael ! strigă ea cu deznădejde.

— Ce ? făcu el cu răceală, întorcându-se cu un aer plictisit.

— Rafael, zise ea cu o voce răgușită, nu te va iubi așa de mult ca mine !

Coriolis dădu nepăsător din umeri, sigur de el.

— Adio !

Simţi şi mai bine, părăsind-o pe această ramolită, orgoliul forţei sale intacte, victoria lui de bărbat care putea să fie iubit. Plecă. Merse mai repede, de parcă ar fi vrut să-şi dovedească persistenţa agilităţii. Şi, în timp ce cobora strada plină de lume, luă hotărârea să nu se mai întorcă „acolo sus", spunându-şi asta cu o uşurare definitivă.

„Femeia asta n-o să mă prea stingherească !"

În vremea asta, lângă o fântână, o târfă neruşinată îşi propti mâinile în şolduri să-l privească, iar el se uită la ea fix, cu o privire cinică, din obişnuinţă.

— Frumos bărbat ! făcu ea cu un aer provocator.

El se opri şi îi aruncă brutal o bancnotă albastră. Târfa o prinse din zbor. El râse tare şi trecu mai departe. Totuşi, odată, în portul de la Alicante, o *chica* *, căreia îi aruncase un duro, călcase în picioare banii, acoperindu-l cu injurii, pentru că nu catadicsea s-o lase să-i câştige.

Nu vru să-şi amintească de această întâmplare. Poate că nici nu se gândea la ea. Nu simţea decât o mare mulţumire de sine.

„Dacă m-aş duce s-o vizitez pe Suzanne ? Dar asta, îşi mărturisi el, cum zice Annie, e o altă poveste !"

* *Chica* — executanta unui dans voluptuos, popular în Antile şi în America de Sud (N.T.)

XVIII

O CHEMA SUZANNE, CA în cântecul care fusese marele ei succes la cazinourile din provincie, Suzanne Harburger.

Se dădea drept alsaciană din cauza numelui și fiică, după cum se cuvenea, a unui ofițer.

Oricum ar fi fost, debută într-o seară la Alcazorul din Marsilia, într-o rochie roșie de surah uzată și împodobită cu o mulțime de perle false. În gândul ei, asta ar fi fost prima etapă spre Paris, deoarece își închipui că într-o zi va intra la Opera Comică. Până atunci, viitoarea primadonă a trebuit să accepte, ca să poată trăi, multe compromisuri și turnee în orașe neînsemnate.

Opera Comică se îndepărta. Prinsă în angrenajul vieții, Suzanne se gândea la asta din ce în ce mai puțin, cu excepția serilor când o prindea descurajarea ei, în fața unei cafele cu frișcă, tristă ca și ea. își încredința visele, nu prea împărtășite, vreunui însoțitor. În fine, hazardul o purtă într-o seară pe scena cazinoului din Alger. Domnișoara Bérangère, cântăreață cu vocea, precizau afișele.

O serie de șanse neașteptate îi permisese să-și reînnoiască garderoba. Când apăru cu o capă de catifea fulgurantă, cu rochia încărcată de violete, provocă o ofensivă susținută a binoclurilor.

Hotărât lucru, hazardul o favoriza, întrucât chiar în acea seară, Rafael Coriolis se afla în mica lui lojă cu amanta de atunci, tocmai pe punctul de a-și spune că se săturase de acea legătură. Și calcula în gând valoarea cecului pe care l-ar putea elibera fără să sufere, întrebându-se totodată ce ar fi putut să aleagă din colecția pe care buna lui prietenă, doamna Carmen de Brantome, i-o va prezenta a doua zi.

Femeia în mov, superbă cu coama ei roșcată, dând un răspuns gata pregătit, Coriolis consideră inutilă intervenția doamnei de Brantome și a prietenelor ei. Cum nu-i plăcea să lungească lucrurile, trimise cântăreței chiar în aceeași seară cartea lui de vizită. După câteva zile, capriciul lui Coriolis deveni destul de presant ca să hotărască mobilarea unui apartament luxos și să o instaleze acolo pe Bérangèr Suzanne cu toate onorurile de amantă titulară.

Tinerei femei îi plăcea de el ; ea avusese destule aventuri ca să cunoască din plin tot soiul de mângâieri cu care să-l satisfacă complet.

În plus, Coriolis simțea existând între ei un fel de legătură, de asemănare ce nu se putea mărturisi. Toate amintirile ei echivoce, toată incertitudinea trecutului și până la abilitatea avidă cu care știuse să-i exploateze slăbiciunea pentru ea, îi plăceau în mod nelămurit, flata ce rămăsese în el, sub noul înveliș, din bărbatul de altădată.

La rândul ei, Suzanne, după ce fusese multă vreme hărțuită de soarta potrivnică, avea deodată impresia că întâlnise micul port unde totul era ușor și al cărui calm o mulțumea.

Recunoștință sau abilitate superioară simți în curând pentru acest bărbat, care îi asigura o „poziție avantajoasă“, cum spunea ea, un sentiment destul de hotărât.

Un timp a crezut că îl are în mână. Coriolis venea în fiecare zi, făcea dovada unei pasiuni constante și, în plus, era foarte generos. Asta se petrecea tocmai în momentul când se gândea la căsătorie și o alegea pe acea Annie pe care o considera în fond neînsemnată.

Natural, amanta îi promisese din capul locului tinerei Annie o ură ascunsă, în care interesele dragostei se amestecau cu ranchiunele de femeie coruptă. îndreptată împotriva acestei tinere atât de deosebită de ea din toate punctele de vedere, de ea care ducea o viață mizerabilă și practica o meserie nesigură. Cinismul amantului o liniștise. Îndrăgostită cum era de frumusețea ei, crezându-se sigură de puterea pe care o avea, acceptă târgul propus de el. Dar Coriolis, după ce trăise neașteptata experiență în urma căreia se convinsese că nevasta lui îi plăcea mai mult decât oricare altă femeie, se gândea cu puțină teamă la momentul revederii cu vechea prietenă. Totuși se hotărî...

După ce îl salută pe domnul cu o efuziune discretă, camerista îl pofti să intre.

— Draga mea Suzanne... începu imediat Coriolis.

Dar ea se proțăpi în fața lui rânjind.

— Draga de Suzanne te așteaptă de zece zile. Căci au trecut zece zile de când te-ai întors, și n-o să-mi juri că nu sunt informată. Zece zile fără să ies nicăieri. Poate crezi că e amuzant, ce zici ? Ai făcut bine c-ai venit. Eram sătulă până-n gât ; credeam că până la urmă trebuie să vin după tine !

Fața lui Coriolis se înăspri instantaneu:

„Am mers prea departe !“ își zise ea.

Și, prudentă, continuă cu voce tare :

— Ai venit, ăsta e esențialul, să nu mai vorbim... Ne pupăm ? Cu ce ocazie ? Mă iei drept nevastă-ta ?

continuă ea, încercând să râdă, pentru că el tocmai o atingea uşor, dintr-un rest de obişnuinţă, cu o sărutare neglijentă.

— Ia spune, Suzanne, zise el, privind-o cu răceală, în timp ce se aşeza pe canapea, nu vrei să lăsăm prostiile ?

— Prostii acum ? Cred că atunci când un iubiţel nu şi-a văzut puicuţa de trei luni...

Şi se apropie provocatoare.

— Nu... zise el, prinzând-o de încheietura mâinilor şi privind-o drept în ochi.

— Atunci, făcu ea aplecându-se spre el cu o privire rea, asta e, mă părăseşti ?

— Ascultă...

— Haide, spune-o, mărturiseşte-o ! Ai cel puţin sinceritatea asta, Dumnezeule mare !

Şi ridicându-se, începu să se plimbe de colo până colo prin salonaş, în timp ce curentul stârnit de fuste în jurul ei mătura aerul cu furie.

— M-ai dus de nas înainte de a te căsători, zise ea cu o voce sacadată. Şi eu, ca o gâscă... Rafael, dacă mă părăseşti, strigă ea strângând pumnii, nu ştiu ce fac !

— Ah ! Dumnezeule ! făcu Coriolis cât se poate de liniştit.

— Fiindcă n-ar trebui să mă consideri o oarecare !

— Asta e clar ! exclamă Coriolis hilar.

— Nu ţi-am vorbit niciodată de asta, mi-ar fi fost prea ruşine. Dar tatăl meu a fost pe vremuri căpitan. Nu mai e cazul să-ţi spun dacă era sau nu un ins onorabil şi cum nu se poate mai bine.

— Te cred şi eu ! făcu Coriolis cu aerul unui om care ştie despre ce e vorba.

Apoi aprinse o ţigară fără să se grăbească şi continuă liniştit :

— Fă-ţi idee, amanta mea dinaintea ta era şi mai şi. Al ei era colonel... Am avut două-trei în situaţia asta, aşa că, înţelegi şi tu, până la urmă mă impresionează mai puţin !

— O ! eşti... eşti... se bâlbâi ea sufocată de atâta calm.

— Să lăsăm asta, fata mea, să lăsăm...

— Ce ai să-mi reproşezi la urma urmelor ? întrebă ea, fără să mai insiste, schimbând tonul.

— Nimic.

— Te-am înşelat ? Şi totuşi ştii şi tu că nu mi-ar fi lipsit ocaziile !

— Cum să-ţi mulţumesc, amantă model ?

— Păi, reluă ea din nou furioasă, nu te debarasezi aşa de o femeie care e leşinată după tine, care ţi-e fidelă, care şi-a sacrificat cariera pentru tine !

— Dacă vrei, acum că am relaţii, am să te bag la Operă. Opera Comică, dacă mă gândesc bine, e prea puţin pentru tine.

— Mă doare-n cot ! zise ea. O dată ce te-ai lăsat de cântat... se ştie că...

— Ascultă, făcu Coriolis, aruncându-şi ţigara, destul cu asta. Să ne explicăm ca nişte buni prieteni ce suntem, discret, fără scene şi fără mutre, vrei? Ei bine, micuţo, mă stinghereşti !

— Nevastă-ta... nu-i aşa ? întrebă ea cu amărăciune.

— Da, zise el cu asprime.

— Ştiam. Cu aerele lor de mironosiţe, fetiţele astea din lumea bună sunt mai târfe decât târfele. Asta probabil că are viciul în sânge de te duce de nas ! Şi tu care te lăudai că nici o femeie n-o să te

ţege la gard ! Mă faci să râd ! Dar într-o zi o să mă cauţi, ţi-o spun eu. şi uşa n-o să fie destul de largă, neniculé, ca să-ţi încapă coarnele...

Coriolis o întrerupse cu o palmă zdravănă. Ea se scutură puţin, îşi frecă obrazul stacojiu şi lăsă în jos umerii. Redevenea femeia servilă ; dar îi mai rămăsese privirea sfredelitoare cu care îl măsura.

— Bine, bine, mormăi ea. Atunci ce propui ?

— Ei bine, zise el, mă despart de tine...

— Ai face-o ? spuse ea rugătoare sau dispreţuitoare, el nu putu să-şi dea seama.

— Dar vei avea, bineînţeles, o despăgubire pe care o vom fixa împreună.

— Nu, zise ea.

— Ce ? făcu el uimit.

— Nu. Dacă mă părăseşti, nici o sumă n-ar putea să mă mulţumească.

— Ce înseamnă asta ?

— Că am de gând să te păstrez. M-am săturat să tot bat drumurile şi să schimb amanţii. Tu îmi placi. Când te-ai căsătorit mi-ai promis că mă păstrezi. Rămân. Sau dacă nu, mărturisesc totul.

El tresări.

— Am câteva scrisori. Cele pe care mi le scriai la începutul legăturii noastre. Tu nu mai ştii de tine când vrei o femeie, zise ea cu amărăciune. Se află în ele nişte lucruşoare tari. O să i le duc legitimei tale. O să-i facă plăcere. Poţi să mă baţi, adăugă ea cu calm, văzându-l că ridică din nou mâna.

El lăsă să-i cadă mâna ; nu făcea niciodată ceva inutil.

— Cât vrei pe scrisori ? întrebă Coriolis, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— N-au preţ de vânzare. Plăcerea. —

Coriolis simţi că tremură. O furie nebună îl cuprindea — împotriva ei, împotriva lui. Ce decăzut era pe vremea aceea ! El, care nu scrisese niciodată trei cuvinte unei femei !

Şi-o imagina pe doamna Brécourt citind cu lornionul acele expresii fără perdea. Mai cu seamă şi-o închipuia pe Annie. Biata micuţă era atât de sensibilă ! Ar fi fost capabilă de orice — să plece, să moară !

Annie a lui ! Trebuia acum să piardă ! Dragostea lui nouă şi orgoliul se uneau înspăimântându-l. Făcu greşeala să lase să se vadă această frică.

— De ce-mi faci asta ? întrebă el şovăitor. Ce urmăreşti ? Doar să-mi faci sânge rău ?

Ea jură că nu. N-avea decât s-o facă să nu mai fie îndrăgostită de el, atâta tot. De ce l-ar ceda acelei scorpii ? Pentru că ea nu trecuse prin faţa primarului ? D-aia nu mai putea ! Nu avea gât. coapse, braţe care făceau tot atâta cât ale celeilalte ? Şi, dezgolindu-le, le arătă cu gestul îndrăzneţ de altădată.

El zâmbi. De vreme ce o făcea din dragoste, incorigibila lui vanitate de mascul nu putea să nu-i sugereze oarecare indulgenţă.

O trase la el cu brutalitate. Era adevărat că era frumoasă. Şi apoi, la fel de înflăcărată, nu-i aşa ?

Târfa se abandonă, vorbind deja languros, sigură că îl recucerise.

„Bărbaţii ăştia ! îşi zicea ea cu o amărăciune triumfătoare. De cum le dai un pic drumul, trebuie să faci pe dracu-n patru ca să pui iar mâna pe ei."

Nu bănuia că această îmbrăţişare îl dezlega definitiv de ea şi că dorinţa, uşor satisfăcută, se transforma deja în agasare.

„Are pe vino-ncoace, e adevărat, şmechera ! îşi mărturisi Coriolis privind-o cum se aranja în oglindă. Numai că, îşi zise el îndârjit, pe tine, micuţo, o să te am eu la mână !“

Inainte de plecare strecură cu neglijenţă cameristei o sută de franci.

Şi a doua zi, după ce puse la punct problemele curente, chemă pe unul din funcţionari în biroul lui.

— Uite, Angioli, zise el, sunt mulţumit de tine. La sfârşitul lunii îţi voi mări leafa.

Celălalt, în faţa acestui noroc neaşteptat, se pierdu în mulţumiri. Coriolis acceptă totul cu aerul cumsecade al unui patron fericit că face, prin această bucurie, unirea capitalului cu munca. Apoi, când omul se pregătea să iasă, îl chemă înapoi.

— Apropo, fratele tău e şeful Siguranţei ?

— Da, făcu Angioli surprins.

— Vezi dacă n-ar putea să-mi obţină câteva informaţii confidenţiale despre o anume... stai puţin... Bérangère. Pe numele ei adevărat Suzanne Harburger. Adică de unde vine şi dacă există în trecutul ei vreo mică afacere stingheritoare şi nu prea lămurită. În fine, asta e... Pentru unul din prietenii mei, adăugă el. Şi vom plăti cât trebuie, bineînţeles.

Celălalt spuse că era uşor.

Atunci, mulţumit de el, Coriolis putu să se întoarcă acasă şi să se îmbrace cum se cuvine pentru a-şi însoţi nevasta la o serată organizată la Palatul de Vară. O găsi cântând la pian — nu foarte bine, dar cu multă ardoare şi melancolie — dansul din *Amorul vrăjitor*.

„Ce mult o iubesc !“ îşi zise el.

Își mărturisi că și-ar fi dat jumătate din avere ca ea să nu afle nimic despre acele povești încurcate! O întrerupse și o răsturnă în brațe.

— Ce mult te iubesc ! zise el foarte încet, așezându-și buzele pe locul de unde porneau sânii, acolo unde avea un mic semn.

Ea zâmbi, și mâna dreaptă continuă în surdină cântecul țigănesc.

— Tu ești vrăjitoarea ! îi mai zise el.

Bărbatul ridică fruntea. Annie zări în ochii lui lacrimi de adorație.

XIX

CÂTEVA ZILE MAI TÂRziu, după ce semnă un cec frumușel, Coriolis putu să parcurgă cu o privire neglijentă raportul secret.

Bérangère, alias Suzanne Harburger, care se dădea drept alsaciană, era în realitate o evreică din Constantine. De altfel, nu mințea întru totul, deși dădea dovadă de o anumită fantezie. De exemplu, nu era adevărat că era fiica unui căpitan. Dar fusese la începutul „carierei sale" amanta unui sergent-major. Și tot așa mai departe. Coriolis parcursese cu un zâmbet cumsecade etapele vieții amantei sale.

„Ești în mâna mea ! Eram sigur că-ți voi găsi punctul slab, micuțo !"

Punctul slab era acesta : sergentul-major, neputând să mai întrețină o amantă după care era nebun și care avea totdeauna fantezii ruinătoare, confundase casa de bani a regimentului cu buzunarul propriu. Descoperit, ostașul luase o hotărâre curajoasă, și în momentul arestării își trăsese un glonț în cap. Suzanne Harburger, care de altfel fugise imediat, nu fusese urmărită de justiție.

Dar Coriolis cunoștea naivitatea femeilor. În curând avu la mână o scrisoare care îl anunța că dacă domnișoara Harburger s-ar face doar remarcată sau

ar cădea, din greşeala cea mai uşoară, în mâna poliţiei, aceasta s-ar arăta foarte curioasă faţă de trecutul ei şi ar ancheta-o în cazul Delamotte.

Între timp, camerista, mituită cu bani, descoperise ascunzătoarea unde îşi ţinea scrisorile „doamna". Coriolis, înarmat cu toate aceste informaţii, sosi într-o zi la amanta sa şi puse mâna cu o neglijenţă prefăcută pe cutia de farduri, amintire a vieţii ei trecute, de care se servea în fiecare zi sub nasul lui. Cu un gest precis acţionă un resort.

— Las-o, e a mea ! îi zise Suzanne.

Şi încercă să-i ia cutia din mână.

— Scrisori ! făcu el, respingând-o. Ale mele... şi ale altora.

Ea roşi.

— E a mea ! e a mea ! las-o !

— Şi dacă aş fi gelos ? făcu el foarte calm.

— Tu ! zise ea cu dispreţ. Mă faci să râd.

— Păi, râzi, micuţo ! făcu el, băgând în buzunar scrisorile.

Atunci ea se aruncă asupra lui cu unghiile înainte.

Dar el era mai puternic. Închise pumnii tinerei femei în mâinile lui şi, ţinând-o aşa, îi turnă în ureche tot ce aflase despre ea şi tot ce risca în cazul că ar vrea să-i facă cel mai mic necaz. Ea încercă să nege, să se apere, apoi plânse cu hohote mari. Toată viaţa ei mizerabilă o sufoca, îi arăta neputinţa în faţa acestui bărbat, căruia societatea i-ar fi apărat liniştea cu toate forţele ei, la cel mai mic semn.

Se gândea la acel mic subofiţer candid din serile de altădată, când era atât de frumoasă în bie-

tele rochițe plătite cu banii lui, apoi cu banii furați. Revedea degetele groase și amorțite de frig scormonind în portmoneul tare mic pe care ea l-ar fi dorit inepuizabil pentru fanteziile ei. Și-l închipuia, în sfârșit, mort, împușcat în cap, și parcă vedea și acum firicelul de sânge roșu întărit pe carnea ce devenea lividă.

Doar el o iubise, și nu putuse să-i fie fidelă. Chiar a doua zi a trebuit să suporte mângâierile infame și brutalitățile care o pregăteau pentru îmbrățișarea de o seară, ca să o arunce apoi și mai înjosită mizeriei. Iar de atunci, de-a lungul zilelor, fusese nevoită să solicite capriciul bărbaților care plătesc și, adesea, lihnită de foame, chiar să se abandoneze oricui.

Toate astea, toate mizeriile și umilințele fără număr care îi copleșau sufletul ca un venin, le acceptase fără să-i fi vătămat misteriosul ei orgoliu de evreică. Dar nimic nu i se păruse de o cruzime mai mare ca această ultimă lovitură.

Nu era deloc nevoie ca amantul să-i citească scrisorile josnice. Ceda ; lăsa să-i cadă sărmanele arme ; accepta ce voia el să hotărască, asta era tot.

Atunci, când o avu înaintea lui învinsă, îmblânzită, după cum urmărise, avu față de ea un capriciu de stăpân cinic. O forță să-și sacrifice lacrimile dorinței lui, să pronunțe din nou cuvintele tristei sale meserii, să suporte, în fine, cea mai cumplită umilință pe care o putuse cunoaște un suflet.

— Vezi bine că nu era vorba decât să ne înțelegem !

Ea îi zise da și, imediat reconfortată de bani, zâmbi.

— Poate voi veni să te văd din când în când !

Ea îl rugă, umilă, plină de blândeţe. Dar înflăcărarea surdă şi întunecată a rasei o făcu să fie stăpânită multă vreme de o ură tenace.

Apoi uită. Găsi iar viaţa plăcută pentru că era tânără. Începu din nou să cerşească bani, rochii, bijuterii.

Se împăcă până la urmă şi cu camerista.

XX

SPRE SFÂRȘITUL LUNII mai, Georges Mayéras se văzu nevoit s-o părăsească pe Annie și să facă o scurtă călătorie la Paris.

Primise o scrisoare de la Simone, care îi cerea stăruitor prezența, pentru ea și pentru el.

Pentru el era vorba de o afacere cu expoziții și tablouri, afaceri pe care Mayéras le-ar fi neglijat bucuros. Pentru ea — nu știa încă. Vrând-nevrând, a trebuit să se hotărască la această deplasare.

Tot timpul călătoriei gândul îi zbură numai la Annie. Și când ajunse la Paris, într-o dimineață cețoasă, încă rece, tremură în fața cerului urât și a palorii triste și mohorâte a zilei.

Pentru că se încurcase în mersul trenurilor, la gară nu-l aștepta nimeni. Ochii lui de un albastru atât de copilăresc se încețoșară deodată, plini de o deznădejde fără margini.

Cu umerii lăsați, cu sufletul bolnav de singurătate și de lucrurile din jur, pictorul avea aerul unui sărac, al unuia dintre acei emigranți care se duc cine știe unde.

Luă o trăsură și o găsi pe Simone în micul apartament mobilat, închiriat pe bulevardul Saint-Michel. Deși foarte devreme, tânăra stătea aplecată deasupra cărților, gravă și puțin cam palidă.

Se regăsiră, tată şi fiică, ca doi camarazi despărţiţi de multă vreme, care se iubesc totuşi mai mult ca orice pe lume, cu o dragoste liniştită şi sigură.

Mayéras, cu acelaşi gest pe care îl avea pentru Annie, îşi sprijini pe acel piept de femeie, totdeauna puţin matern, fruntea atât de grea.

— Dragul meu tată... zise ea simplu, cu o voce înăbuşită.

O secundă simţi în el o fericire confuză. Crezu că se simte bine în acea cameră unde totul părea că poartă amprentele unei ştiinţe austere şi a unui studiu plăcut. Crezu că nici o febră nu-l va mai putea atinge acolo lângă fata lui.

Simone ! I se părea foarte palidă şi dulce cum nu fusese niciodată. Ea îi părea Prietena, Refugiul. Fără cuvinte, pictorul îi încredinţa tot ce ar fi vrut să-i spună despre ameţitoarea şi nefericita lui dragoste.

Nu durà decât o clipă. Imediat amintirea amantei absente refulă în el. Ce putere avea imaginea proaspătă a Simonei în faţa ei ?

Atunci se îndepărtă de Simone, cuprins iar de înflăcărarea lui anxioasă, trezindu-se şi mai departe de ea, de parcă pustiul şi marea ar fi fost între ei.

Au rămas împreună câteva zile. Din când în când erau totuşi fericiţi. În vreme ce Simone se ducea la cursuri, el alerga după afacerile lui, apoi se întâlneau din nou. Şi făceau plimbări lungi, numai ei doi.

Simone mergea lângă el privind apa, copacii şi casele cu o expresie necunoscută. Nu ştia nimic de furtuna ce bântuia în sufletul tatălui ei. Şi chiar dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi părut oare propriul ei destin — şi pe drept cuvânt — lucrul cel mai important

din univers, singurul care merita osteneala de a fi luat în seamă ?

Mergea vizibil obosită.

— Lucrezi prea mult, Simone ? o întrebă el încetișor, folosind din întâmplare cuvintele atât de des auzite la doamna Brécourt.

Ea făcu da din cap. Poate că puțină tandrete ar fi descătușat povara acelei inimi neliniștite.

Dar ce putea face el pentru ea, el a cărui inimă era pustiită de o dragoste fără mândrie, el care nu putea face nimic pentru el însuși ?

Simone se simțea părăsită.

Nimeni nu-i putea veni în ajutor. Trebuia să meargă cu amărăciune pe drumul aspru, să dea singură propria ei luptă, față în față cu dragostea, remușcările, pericolul și imaginea destinului ei indescifrabil, ce-i apărea ca un obstacol pe care nu-l putea evita.

Cramponat în dragostea lui, pictorul consimțea să-și lase copilul să se piardă ca un vas clătinat de marea prea vastă.

În felul acesta, fără a se fi pronunțat o singură vorbă decisivă, Mayéras mai zăbovi câteva zile, apoi, terminând afacerile, se grăbi s-o părăsească.

Trenul se pierdu în depărtare, într-o seară roșie și furtunoasă.

Plecase. Se ducea s-o regăsească pe acea Annie de care avea o nevoie vitală. O bucurie febrilă îi accelera pulsul.

Și nu băgă de seamă silueta mică și disperată care, rămasă singură pe peron, se clătina...

XXI

CORIOLIS TOCMAI IEŞEA din biroul său când un curier îi înmână un bilet care, în mod evident, fusese mâzgălit de Soledad, fiica cameristei.

Reuşi să înţeleagă, cu tot jargonul penibil şi ortografia fantezistă, că Angelina ar fi vrut să-l vadă. Coriolis ridică nemulţumit din sprâncene.

„Acum o să-mi comande ea ?"

Îşi aprinse ţigara cu hârtia mototolită şi nu se mai gândi la asta. După două-trei zile primi câteva rânduri de la doctorul Lara.

Acesta îl informa pe scurt că doamna Angelina, clienta lui, era atinsă de ftizie cu evoluţie rapidă şi că tot ajutorul meseriei lui părea de acum înainte ineficace. Bolnava nu suferea prea mult, dar se agita şi îl cerea cu insistenţă pe domnul Coriolis, de care spunea că e ataşată prin vechi legături. Ca să-i facă pe plac şi din datorie îşi permisese..., etc., etc.

Vreme de trei zile Coriolis nu găsi nici un moment liber. Studia o afacere deosebit de grea. Iar seara trebuia să o însoţească pe Annie la cină la mama ei, apoi la teatru sau la concert. În sfârşit, a patra zi putu să dispună de o oră. După ce coborî din maşină, urcă agale, ca de atâtea ori, drumul ce ducea la Angelina.

În grădina mică şi plină de soare nu era nimeni. O pasăre cânta şi, ieşind din harababura de trandafiri, garoafe şi sângele-voinicului, două floarea-soarelui mari se legănau la capătul umbrelelor lor lungi. În aer se simţea o mireasmă puţin cam fadă de parfumuri supraîncălzite.

Intrând în casă, Coriolis fu izbit şi mai neplăcut de mirosul fetid care stăruia acolo.

— Ei bine, Angelina ? făcu el, aplecându-se spre pat.

— Ce târziu vii, Rafael ! făcu ea domol.

— Haide, haide, pentru o mică indispoziţie... un fleac acolo.

— Nu-i aşa, imploră ea, ridicându-se, nu-i aşa că n-o să fie nimic ?

Un acces de tuse o culcă din nou. Apăru Sompsion, camerista, şi numără nişte picături într-un pahar pe care îl întinse bolnavei.

În vreme ce Angelina îşi înghiţea picăturile, Coriolis îi privi sărmana faţă pustiită de riduri largi ca nişte brazde, căreia ochii, tot frumoşi, şi febra ridicată îi redădeau puţin din strălucirea de odinioară. Asta făcea şi mai vrednic de milă părul rar, care, nemaifiind îngrijit, albise ca nişte câlţi vechi ; ca şi corpul care fusese atât de frumos, făcut pentru toate mângâierile, dar care nu mai era acum decât o rămăşiţă jalnică.

— Sunt mulţumit că eşti bine îngrijită, zise el.

Ea făcu da din cap şi închise ochii.

Erau orele cinci, un ceas apăsător, încărcat de febră, când spiritul bolnavilor vâsleşte cu greutate pe sângele îngreunat, ca un fluviu deja funebru.

Afară, grădina era ca un parfum răspândit — mai fluidă —, ca o mângâiere pentru ochi.

În cameră, totul era calm, prăfuit, suspendat de ritmul acelei respiraţii nesigure.

Cele două animale, încolăcite ca două gheme triste, dormeau lângă pat. Sompsion aranja niște lucruri în cameră şi Coriolis se uita vag, pe masă, la vechiul album, emoţionant şi ridicol, unde se derula în câteva imagini fosta ei viaţă.

— La ce te gândeşti, Rafael ? întrebă ea pe neaşteptate.

El se înfioră la contactul cu mâna ei jilavă și moale.

— Mă gândesc la vremurile trecute, Angelina, zise el simplu.

Două lacrimi ţâşniră din ochii muribundei.

— Am fost aşa de fericiţi ! spuse ea.

— Așa e, mărturisi el.

Urmă un moment de tăcere, încărcată de amintiri, plin de acele lucruri trecute, devenite inutile, care fuseseră numai flacără, care constituiseră viaţa lor.

— Rafael, strigă ea deodată, nu mă lăsa să mor ! Nu vreau... nu vreau...

Se aruncă asupra lui ca o dementă. Îi promitea că putea să mai fie frumoasă şi dorită. Doar să fie salvată ! Se va îngriji, nu va mai fi nici lacomă, nici leneșă. Şi atunci, da, le va arăta tuturor ce înseamnă o femeie frumoasă !

Se agăţa de el dominată de groază, înnebunită de vidul pe care îl simţea mărindu-i-se în piept, de cercul negru care deja o înconjura.

— Nu vreau... nu vreau...

El încerca s-o liniştească ; vărsă câteva picături în pahar ca să nu o mai cheme pe Sompsion.

Exaltarea se stingea pe faţa muribundei. O secundă nu se mai auzi decât răsuflarea pieptului care lupta anemic. Recăzuse pe pernă, palidă ca un cadavru.

— Rafael, te-am iubit mult, zise ea cu o voce întretăiată. Dar s-a sfârşit... o să mor, o simt.

— Haide, haide, Angelina...

— Ascultă, o să-mi chem nepoatele... Vreau să mă împac, aşa cum am datoria, cu sora mea... Dar aceste două animale, adăugă ea, ce-o să se întâmple cu ele dacă mor ?

De parcă ar fi înţeles că era vorba de ea, papagaliţa deschise un ochi.

— Bolnavă... mămica... zise ea cu tristeţe.

Bolnava avu pentru ea un zâmbet palid, aproape fericit.

— Nu te nelinişti ! zise Coriolis. Ştii că te poţi bizui pe mine. Dar nu văd de ce te sperii aşa ?

— Nu se ştie nici cine trăieşte, nici cine moare ! zise ea cu un ton obosit... Le vei lăsa nepoatelor mele tot ce este aici, nu-i aşa ?

— Bineînţeles ! zise el, dând nepăsător din umeri.

Dar, gândindu-se mai bine, îşi aminti de bijuteria pe care i-o dăduse în ziua în care avusese în bancă primul milion.. Era un colier de rubine grele, cu montură veche. Aparţinuse, se spunea, frumoasei Aişa, favorita ultimului bei din Constantine, şi era mândria şi bucuria Angelinei.

Or, toate aceste bijuterii vechi, fiind din nou la modă, Annie, cu puţine zile în urmă, îşi exprimase dorinţa să aibă şi ea una şi se strâmbase în faţa giuvaierurilor aduse de bijutierul Mimoun a doua zi.

„Cine ştie, îşi zise Coriolis, poate că ăsta o să-i placă..."

— Bijuteriile tale sunt în siguranţă ? întrebă el cu voce tare.

Ea îi arătă, sub sulul de la căpătâi, un mic sipet lăcuit.

— Totul e acolo ! zise ea.

El deschise cutia, căută colierul cu rubine şi îi ceru să-l ia cu el.

— Era tocmai cel pe care-l preferam ! spuse ea cu un zâmbet timid.

— O ! doar ca să văd cât face. Am să ţi-l aduc înapoi când revin, îi promise el.

Ea îl privi cum strecoară bijuteria în buzunar.

— De ce mi-l iei ? întrebă ea cu ochii plini de febră.

— Doar pentru câteva zile ! zise el. Până atunci vei fi vindecată. O să ţi-l pui iar.

Ea nu răspunse. Morfina o domolea puţin câte puţin, târând-o într-un fel de somnolenţă.

Ziua se sfârşea uşor. Soledad şi Sompsion se agitau în jurul borcanelor cu infuzie. Un miros foarte puternic de cafea năvălea în încăpere.

Muribunda nu mai pronunţa decât vorbe fără şir, bâlbâite la întâmplare sub imperiul somnului sau febrei.

— Bolnavă, mămica... repetă papagaliţa.

Apoi adormi din nou. Maimuţa se purica, rânjind din când în când. Un cârd de copii ieşi dintr-o şcoală din apropiere. Apoi nu se mai auziră decât zgomote molcome. Departe, spre marea diafană, pânze leneşe navigau spre port.

Coriolis privi încă o dată la bolnava cuprinsă de un somn agitat, traversat de gemete.

Era tovarăşa lui de altădată. Cu ea cunoscuse zile de mizerie şi luptă, lângă ea trăise fericit după

munca zdrobitoare din timpul zilei pe cheiurile devorate de soare. Fusese odinioară tot avutul lui de pe pământ și toată dorința.

Erau săraci, dar tineri și cu vise pline de înflăcărare. Un ardei copt, o sardea, apă proaspătă din garguletele suspendate, un acord de chitară și mângâieri violente în seri istovitoare de febră și tinerețe, erau de ajuns pentru a-i încânta !

Şi Coriolis nu mai putu s-o suporte și nu mai suportă nici camera mică, nici mirosurile sufocante de o boală și de moarte apropiată.

Angelina adormise de-a binelea. Coriolis coborî încet, în vârful picioarelor. Femeile care flecăreau ridicară capul. Le dădu bani, o telegramă pentru nepoată și ordinul să vină veterinarul să ia animalele dacă Angelina murea. Apoi plecă repede. Trecu pe la bijutier și îi dădu colierul.

— Mai ales vreau să-l cureți cât se poate de bine. Nu se știe niciodată ce urme rămân pe astfel de lucruri !

Apoi, mulțumit de surpriza pe care urma s-o facă în curând nevestei sale, Coriolis se întoarse acasă. Annie era în salonaș, împreună cu Mayéras, domnul Lazare Bernhard și alți câțiva.

— Iată-te, în sfârșit, bărbat fericit ce ești ! exclamă marele avocat.

Coriolis zâmbi din tot sufletul și sărută mâna nevestei sale. Micul salon era plin de flori, de argintărie, de cristale. Toată dezordinea unei gustări rafinate stăruia încă pe mese. În acel cadru șic se afla o femeie frumoasă care era a lui, iar în jurul ei erau bărbați celebri, bine primiți, care îi pizmuiau fericirea. Sentimentul puterii, averii și bucuria lui îl

umpleau de o siguranță fără limite. Bătrânețea, moartea, toate angoasele bolnavilor și ale celor slabi erau pentru alții. El era bărbatul bogat, puternic, fericit, stăpân pe toate astea!

— E adevărat, făcu el, urmărind-o cu privirea pe Annie care se ridica să-i ofere ceai, e adevărat, dragă maestre, nimic nu lipsește fericirii mele.

Și nu uită să bată în lemn.

XXII

ASTFEL, VIAȚA REÎNCEPU pentru Mayéras gâfâietoare și tristă, cu toate dorințele care îl hărțuiau, cu rușinile înghițite încet una câte una, cu geloziile devoratoare ce nu îndrăzneau să se pronunțe și care îi sfâșiau totuși inima ca niște câini plini de ură.

Sigur, cu toată marea lui pasiune, nici un minut nu fusese cu adevărat fericit. Prea multe griji îl torturau. Acum se mai adăuga ceva la chinul lui. Și nu avea nume și nu era remușcare.

Simone ? Ce se petrecea cu ea la ceasul acela când reducea la tăcere în adâncul său vocea reproșului, ca să nu savureze decât otrava voluptății ?

Simone ? Era îngrijorat, dar nu chiar ca un tată. Ceva între ei se rupsese pentru totdeauna în urma despărțirii de la Paris, când fiecare alergase spre destinul lui. Dar se gândea la ea cu o inimă încărcată de experiență și tristețe, cu ceva aproape fratern în sufletul laș și neputincios și totuși ros de milă pentru acea ființă care se zbătea acolo singură.

Și își plecă fruntea dezgustat de el însuși.

— Ce ai ? îl întrebă cu nonșalanță Annie, puțin surprinsă. Ești foarte ciudat. Ceva neplăcut ?

El spunea că nu, aruncându-se și mai disperat în dragostea lui, vrând să uite tot.

Îi murmura numele ; o chema fără răgaz, de parcă în fiecare clipă i-ar fi fost frică că o pierduse.

— Annie...

Şi îi acoperea faţa şi ochii cu sărutări disperate şi avide.

— Annie !...

Poate că niciodată nu o iubise atât de mult. Era ceva în el care sorbea cu o sete mereu sporită fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii ei.

— Numai tu exişti pentru mine ! îi spunea el.

Şi se grăbea cu o nerăbdare inexplicabilă, ca un condamnat care profita de ultimile lui ore.

— Totuşi, ce ai ? repeta Annie, speriată uneori de exaltarea şi de paloarea lui.

El redevenea calm şi îi zâmbea.

— Te iubesc !... Nu am nimic...

Şi o acoperea cu mângâieri şi mai nebune. Ea ceda, foarte leneşă, incapabilă să ţină pasul cu o astfel de dragoste şi o astfel de durere.

Annie rămânea ceea ce era — la fel de graţioasă, cu acel zâmbet vag la marginea buzelor, cu ochii şi vocea care puteau să tulbure profund, care puteau promite beţii şi mai necunoscute, melancolii şi mai irezistibile — în sfârşit, toate acele lucruri care emanau din fiinţa ei fără ca ea să vrea.

Annie se aranja apoi în faţa oglinzii mari cu ramă somptuoasă, care se potrivea atât de bine cu frumuseţea ei plină de gingăşie.

— Pleci ! spunea el cu aceeaşi aviditate tristă.

Îl cuprindea o poftă sălbatică s-o închidă acolo, s-o reţină cu forţa, s-o păstreze numai pentru el.

— Te întorci curând ?

Ea făcea da din cap, puţin agasată de insistenţa lui.

— Când ?

Nu ştia... Va telefona. Îi dădea o ultimă sărutare puţin distrată, puţin grăbită, pe buzele lui reci. Apoi el asculta cu o nelinişte ciudată cum i se îndepărtau paşii, pierzându-se după cotul grădinii, huruitul maşinii care o ducea cu ea, lăsând după aceea liniştea atât de goală. Atunci totul devenea negru.

XXIII

ERA O SEARĂ CA TOATE celelalte.

Nu primea pe nimeni când Annie era acolo ; bătrâna servitoare o ştia prea bine. De aceea Mayéras nici nu se gândea că cineva ar fi putut să vină să-l surprindă şi o conducea fără teamă pe Annie prin grădină.

În seara aceea ea nu era grăbită. Soţul ei, plecat la proprietatea lui de la Bordj-Menaiel ca să facă socotelile cu intendentul, nu se întorcea decât noaptea târziu. Iar ea întârzia, profita cu o plăcere adevărată de asfinţitul şovăitor.

Annie râdea încetişor de spusele pictorului. El se credea fericit. Asculta râsul cristalin al amantei şi contempla cu încântare acea siluetă suplă în jurul căreia se desfăşura, ca o podoabă, toată grădina invadată de flori...

Poarta se deschise fără să întrerupă nici râsul ei, nici privirea extaziată a adoratorului. Amândoi tresăriră când, întorcând capul, auziră foarte aproape pasul grăbit al celui care sosea.

— Nu ştiu dacă mă recunoaşteţi, domnule, zise acesta. Sunt Raoul Alphéran.

Dacă îl recunoştea !

Mayéras nu răspunse imediat. Tânărul se apleca deja cu o răceală politicoasă...

— Doamnă...

Iar ea, foarte palidă, nu reuşi să-i răspundă.

O tăcere insuportabilă se aşternu între acele trei fiinţe, sugrumate de aceeaşi stinghereală.

— Ce vrei de la mine ? zise pictorul cu o asprime ciudată şi un soi de spaimă, dându-se înapoi.

— Am venit să vă aduc veşti de la Simone, făcu tânărul cu tonul cel mai natural.

„A spus Simone, Simone și atât", îşi zise Annie foarte atentă, trezindu-se imediat la realitate.

— Veşti de la Simone ?... A !... Veşti de la Simone, se bâlbâi pictorul.

Annie, revenindu-și prima, întrebă :

— O duce bine ?

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse tânărul parcă bravând.

— Prietene, îi zise Annie încet pictorului, dumneata şi domnul Alphéran aveţi fără îndoială multe să vă spuneţi. Vă las.

Zâmbetul ei umil și rănit, foarte blând, parcă ar fi cerut iertare.

— Cum doriţi, doamnă ! zise Raoul ceremonios.

— Pe curând ! făcu ea întinzând mâna lui Mayéras.

Acesta îi reţinu îndelung mâna mică care tremura.

— Merg să vă conduc. Îmi dai voie, nu-i aşa ? îl întrebă el pe tânăr.

Raoul se înclină.

— La revedere, domnule ! zise Annie.

Şi îl urmă pe Mayéras. Străbătură împreună marea alee unde umbra se făcea mai adâncă, misterioasă parcă, traversată de parfum. Din depărtare, porum-

bei răzleţi se întorceau la porumbar şi gângureau în vântul serii. Trandafirii îşi lăsau petalele să cadă. Magnolia îşi întindea la capătul crengilor puternice florile grele ca nişte păsări mari. Iar freamătul ramurilor de palmier abia atinse de adiere era legănător ca o muzică.

Totul era calm. Seara era albastră, adâncă, suavă, rănită de o blândeţe infinită. Viaţa, în ceasul acela liniştit, părea a fi doar un vis uşor ce nu te putea face niciodată să suferi.

Mergeau unul lângă altul prin grădina grea de seve, nesiguri, stângaci, rătăciţi prin umbră, aşa cum fusese probabil prima pereche de oameni pe cărările şerpuitoare ale acelui paradis ce trebuie întotdeauna să fie pierdut.

Nu-şi spuneau nimic. Ea îşi întoarse faţa şi privi în depărtare cu un mic zâmbet crispat. El o examină de foarte aproape, clocotind de pasiune. În ciuda atitudinii lui Raoul Alphéran faţă de ea, în ciuda tonului rece şi a puţinelor cuvinte pe care le schimbaseră, o senzaţie de catastrofă se strecurase în inima lui Mayéras, făcându-l să se simtă în faţa unui pericol mortal.

Raoul Alphéran se întorsese... Raoul Alphéran o întâlnise pe Annie... Iată ce nu ştiuse să împiedice. Şi acum... Ce se va întâmpla cu el acum ? Se-nfioră. Îl cuprinse o nevoie sălbatică de a se apăra şi de a se salva. O însoţi pe Annie până la poartă. Acum vorbea tare şi zâmbea cu aerul mulţumit, sigur de sine.

Cuvintele lui se auzeau clare în seara limpede, şi fiecare asculta trecând prin vocea celuilalt toate inflexiunile minciunii şi fricii.

La poartă se aplecă spre ea. O prinse de mâini şi se uită îndelung la faţa ei. La ce se gândea ? Asta

era întrebarea plină de angoasă pe care şi-o pusese de atâtea ori în momentele de luciditate şi de oboseală. Da, la ce se gândea ? Ce sentimente avusese pentru acest băiat mai demult ? Poate că nu fusese decât o copilărie, da, o copilărie, nu-i aşa ?

Se apleca spre ea, o reţinea acolo fără motiv, neîndrăznind nici s-o părăsească, nici să trezească acel trecut care venise atât de brusc să-i asedieze fericirea.

— Ei bine, la revedere, prietene !... zise ea foarte calmă, puţin plictisită. Ştii bine că te aşteaptă domnul Alphéran !

Şi îi întinse faţa mică şi palidă, indescifrabilă, cu privirea atât de profundă.

— La revedere.

Atunci el îi sărută mâinile. Se uită la ea cu un fel de moleşeală, îndelung, îndelung... Apoi se întoarse la vizitatorul lui. Mergea clătinându-se, alb la faţă, cu o privire de animal rănit care cerea îndurare destinului.

Ar fi vrut să-l împingă afară, să-l alunge, să-l vadă murind pe acest băiat ! Să-l alunge ca pe o fiinţă primejdioasă... Dar oare nu trebuia mai curând să-l ţină aici, să-l împiedice să ajungă lângă Annie ? Pictorul făcu un efort teribil asupra lui însuşi ca să-i arate o faţă amabilă şi să-i întindă amândouă mâinile.

— Ei bine, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite neaşteptate ? Dar intră, tinere !

Îl duse, nu în atelierul răvăşit unde mai stăruia încă parfumul frumoasei Annie, ci în salonaşul Simonei care nu mai fusese deschis de multă vreme.

— Domnule, începu Raoul Alphéran, sunt un băiat cinstit.

— Asta e bine... Povesteşte-mi tot !...

Mayéras ascultă până la capăt spusele lui Raoul Alphéran. Îşi ţinea fruntea în mâini — voia cel puţin să ascundă bucuria teribilă care îl cuprinsese. Dar zâmbi când ajunse în pragul uşii, conducându-l pe Raoul Alphéran.

— Nu, nu, linişteşte-o ! E totuşi o fetiţă bună. Totul se va aranja. Dumneata eşti un băiat de treabă.

Şi strânse cu efuziune mâna tânărului, ca unui salvator.

XXIV

RAOUL ALPHÉRAN IEŞI gânditor din casa lui Mayéras. Mergea cu fruntea în jos, gândindu-se la tot ce-i spusese pictorului adineauri. O crispare de indispoziție îi strâmba încă fața. Neliniştea lui era atât de mare, încât se împiedică de o piatră. Înălță capul și recunoscu imediat silueta din fața sa : Annie Coriolis. Tresări şi vru să treacă cu un salut distant, dar ea murmură foarte aproape de el, dintr-o răsuflare, cu glas îndurerat :

— Raoul...

Se opri. O secundă o privi în ochi ca pe vremuri.

— Raoul... repetă ea cu o voce imploratoare.

— Ei bine, ce vrei ? întrebă el cu brutalitate.

— Nimic... nimic ! făcu ea descurajată de tonul lui.

Făcu un gest umil, vrând parcă să plece. Mica maşină pe care o conducea ea însăşi gâfâia încet în praful drumului, de parcă ar fi implorat-o să plece cât mai repede.

Dar el repetă mai domol :

— Ce vrei ?

— ...Să-ți cer iertare... zise ea, lăsând fruntea în jos ca o păcătoasă.

— Iertare pentru ce ? întrebă el cu răceală.

Ea făcu un gest vag, apoi răspunse :

— Tot îmi mai porţi pică. Nu ştiam atunci...

Şi vocea ei se stinse.

— Nu ştiai, continuă el cu amărăciune. Da, la asta trebuia să mă gândesc înainte de a te iubi — că nu ştiai.

— Atunci nu eram decât un copil... O fată e atât de slabă. Mi-am ratat viaţa, asta e tot !

O iritare nebună se născu în el. Strânse pumnii.

— Ţi-ai ratat viaţa ! Haida-de !... Crezi că ai fi avut aceste bijuterii, această rochie dacă ai fi fost soţia mea ? Ţi-ai ratat viaţa ! Dimpotrivă, ai ales viaţa care ţi se potriveşte. Ia priveşte-te !

E adevărat că, fără să vrea, o găsea şi mai seducătoare ca altădată, cu acea umbră în care i se pierdeau ochii, cu gura moale, dar şi cu tot acel lux care o înconjura. Ghicea în jurul ei foşnetul mătăsurilor preţioase ; îi plăcea rochia îndrăzneaţă, îi plăcea până şi strălucirea bijuteriilor care o împodobeau cu un lux zdrobitor. Şi enumera cu furie toate acele lucruri.

— Şi asta ?... Dar asta ?... Ai fi avut-o cu mine în acest moment ? Nu regreta deci nimic, draga mea.

— Înseamnă atât de puţin... spuse ea.

El săltă neîncrezător din umeri.

— Nu te cred !

Dar se apropiase. Degetele îi descoperiseră uşor prin stofă corpul călduţ. Simţea prin parfumul ei preferat mirosul înăbuşitor al cărnii jilave. Şi deja îl învăluia o moliciune insidioasă cu vocea ei plină de tentaţie.

— Ce rău eşti ! murmură Annie.

— Crezi ? Tu ai fost foarte bună cu mine !

Ea ridică spre el nişte ochi plini de blândeţe care implorau.

— Vino, zise el mai potolit, ca altădată. Să nu stăm aici.

Şi după ce asigură maşina, o luă cu el pe docila Annie spre grădina Essai încă deschisă.

Acolo îi întâmpină o umbră verde-albăstruie, traversată de murmure, zgomote blânde, foşnete imperceptibile ; un miros umed de frunziş amestecat cu parfumuri mai grele şi, ici şi colo, copaci mari şi răsuciţi, fantastici. În preajma lor se legănau uneori flori enorme, întinzându-se în vârful ramurilor, tentante ca un păcat.

Nu-şi mai spuneau nimic. Mergeau pe alei fără să ştie încotro se îndreaptă, fără să ştie ce voiau să-şi spună. Pur şi simplu timpul se anulase. Nu mai era nici ură, nici trădare ; lumea şi viaţa, suferinţa şi fericirea, totul dispăruse. Numai ei supravieţuiau acestui naufragiu, pentru a-şi relua visul de unde îl lăsaseră, acolo, în acea grădină învăluită în noapte, care cunoscuse beţia lor de o seară.

Annie simţea în adâncul vinelor aceeaşi moliciune atotputernică, aceeaşi docilitate, aceeaşi sete de odinioară...

Şi aceeaşi voce epuizată şi obositoare striga în ea :

„În sfârşit ! În sfârşit !"

Toate zgomotele oraşului ajungeau până la ei estompate, domolite ; asfinţitul întârzia sub arbori cu o blândeţe infinită. Din când în când, în casa de tir de la marginea grădinii se auzea pocnetul sec al unei carabine întârziate. Apoi o flaşnetă făcu să stăruie în aer melodia ei blândă şi tânguitoare.

Era probabil o flaşnetă foarte veche, cărată de vreun sărman cu voce tremurată, ieşit din locuinţa

lui mizeră din cartierul Belcourt cu zadarnica speranță că va câștiga câțiva bănuți. Omul cânta cu o voce dogită romanțe vechi, de care nu avea să-și mai amintească nimeni după el. Îngână mai întâi *Frumosul vapor,* apoi jelania eternă a amorurilor trădate :

Ai preferat
Dragostei mele aurul josnic !

— Poveștile astea din romanțe se întâmplă uneori și în viață ! zise Raoul.

Iar ea îi răspunse vehement, mișcată până la lacrimi de cântecul acela vechi :

— Dacă ai ști cât am fost de pedepsită !... Rochii frumoase, bineînțeles, și bijuteriile, tot luxul ăsta zdrobitor ! Și totuși cât sunt de singură în mijlocul lor ! Ce repede te simți despuiat de tot, lipsit de tot și cu sufletul gol, atât de gol ! Ah ! Sunt zile, continuă ea apropiindu-și de tâmple mâinile încărcate de briliante, sunt zile când tremur în fața vieții mele ca în fața neantului !

— Dacă aș putea să te cred ! murmură el.

Ea continuă încet, ca pentru sine :

— Nu am nimic... nu iubesc nimic...

— Păi, pe soțul tău ! zise el cu o ironie aproape insultătoare în glas.

Ea dădu din umeri.

— E adevărat că nu-l iubești ?

— Te-am iubit pe tine, zise ea cu gravitate.

El tresări înainte cu auzul blocat de un huruit straniu. Porumbei gulerați treceau mereu în aerul iepuizabil. O fericire deplină coborâse peste seara palidă.

Din adâncul tulburării lui, Raoul recunoscu aleea pe care o parcursese plin de orgoliu şi durere în seara când aflase că Annie Brécourt se mărita pentru mulţi bani.

Toată ranchiuna se trezi în el cu brutalitate.

Totul era ca în seara aceea. Micul bazin rotund lucea mereu între frunze... totul era calm, pustiu şi blând ca atunci.

Se aplecă spre ea.

— Annie !

Era lividă ca o rănită, ca o muribundă. Recunoscu tulburarea pe care numai prezenţa lui o putea provoca. Un impuls crud trecu prin el dominându-l. Ca pe o amforă plină, îi prinse cu un gest brusc între mâini faţa palidă şi îi zdrobi gura cu furie. Ea nu rezistă. Scoase doar un geamăt slab şi blând.

— Lasă-mă ! Lasă-mă ! imploră ea. Poţi fi văzut.

Dar nu făcea nimic ca să scape de îmbrăţişare.

— Ascultă, îi zise el cu o voce dură, vreau să fii a mea imediat. Imediat. auzi ?

Ea gemu.

— Mâine.

— Nu, nu, am aşteptat destul. Asta era regretul vieţii mele, că nu fuseseşi a mea. Cel puţin n-ai fi uitat asta niciodată.

— Mâine, gemu ea din nou.

— Mâine ! bombăni el. Cu femeile mai întâi treci la fapte. După aceea discuţi, dacă e cazul. Tu m-ai învăţat asta ! adăugă el cu brutalitate.

Ea se îndepărtă de el, fără îndoială rănită, cu o amărăciune vizibilă. Dar o trase din nou spre el. Răsuflarea lui o ardea. Mâinile nervoase îi căutau sânii mici sub corsaj. Ea îl implora mereu.

— Nu ! Nu !

— Atunci nu mă iubeşti ! zise el cu asprime.

— Numai pe tine te iubesc, gemu ea.

— Atunci, vino ! Poţi ! poţi ! conchise el implacabil.

Ea îşi frângea mâinile.

— Soţul meu...

— Exact, soţul tău, făcu el respingând-o. Ei bine, întoarce-te la el ! E cel mai bun lucru. Cine ştie dacă nu mă aşteaptă şi pe mine cineva în altă parte ? zise el dintr-o dată grav. Du-te, întoarce-te acolo. Să ne despărţim.

Atunci ea i se agăţă de braţe. Îi spuse că era singura ei speranţă, fericirea vieţii ei. El fusese singura ei speranţă, fericirea vieţii ei. El fusse singura ei iubire. Numai pe el îl va iubi.

— O ştii bine ! o ştii bine !

— Nu, zise el. Întoarce-te la Coriolis al tău. Sau poate la acest Mayéras. Ce-mi făceai acasă la el, ai ?

Ea jură că venise să comande nişte tablouri. La ce se gândea ? Cât despre restul, nici nu putea fi vorba. Şi, victorioasă, ajunse până la gura lui. El nu mai ştia dacă măcar o iubea. Dar din toată inima lui sălbatică o dorea mai mult ca pe orice, făcând pentru asta tabula rasa din tot. Nu mai era în acel moment pe lume decât această femeie de învins şi plăcerea pe care se bizuia că o va obţin ca pe o răzbunare, el, cel umilit atât de mult de ea.

— Ascultă, îi zise el, ţinând-o la distanţă, e ultimul meu cuvânt : chiar în seara asta. Dacă nu, plec. N-ai să mă mai vezi. Şi voi şti că şi de data asta m-ai minţit.

Ea se înfioră.

— Soţul tău iese seara ?

— E plecat la Bordj-Menaiel, mărturisi ea încet. Nu se va întoarce decât în timpul nopţii. Dar nu ştiu la ce oră.

— Bine, zise el. O să duci maşina. O să spui ce vrei la servitori. Apoi vii să ne întâlnim, numai pentru o oră, la hotelul *Oriental*. Te voi aştepta. Vei trece prin grădină. N-o să te vadă nimeni...

Era o nebunie. El însuşi, care avea mai mult sânge rece decât ea, ar fi dat primul înapoi în faţa acestui proiect imposibil. Dar nu se mai gândea la nimic ; nu voia să se mai gândească la nimic.

— Te voi aştepta. Ne-am înţeles. Acum, vino !

O porniră din nou. Se făcea întuneric. Grădina se închidea. Cei rămaşi până la acea oră se grăbeau spre ieşire. Umbra devenea misterioasă, neagră, tremurătoare.

Raoul Alphéran o luă de braţ pe Annie. Nu-şi mai vorbeau decât la persoana a doua plural, de parcă ar fi recitat un protocol.

— Vă veţi duce devreme în Franţa anul acesta ?

— Nu ştiu, răspunse Annie. Dar, dumneavoastră, cum de vă aflaţi aici în perioada asta ?

— Tatăl meu a murit, zise el. Fraţii mei au ţinut să rezolve cât mai repede cu moştenirea. Apoi anumite afaceri m-au forţat la acest ocol prin Alger. Vă rog, să nu mai vorbim despre asta ! sfârşi el aproape cu blândeţe.

Ea înclină capul.

„Oare îl iubesc cu adevărat ? se întreba plină de linişte. Oare, în sfârşit, voi găsi dragostea, fericirea pe care am chemat-o atât de mult ?".

Nu ştia...

Parcurseră repede distanţa care îi despărţeau de ieşire. Apoi Raoul o aşeză pe tânăra femeie în maşină şi, păstrând îndelung pe buze mâinile mici şi tremurânde, murmură :

— Te aştept diseară.

Ea se pierdu fără apărare în această sărutare, cuprinsă iar de moliciune.

„Şi totuşi n-am să mă duc..." îşi zise ea.

XXV

ANNIE SE TREZI. CAMERA, ieşind puţin câte puţin din penumbră, se preciză ochilor ei încă înceţoşaţi.

Tânăra femeie îşi privi ceasul mic cu diamante, rămas la mână.

„E patru, mai am timp !“ îşi zise ea.

Printre perdelele trase se cernea domol lumina liniştită a frumoasei după-amieze. Dinspre terasă se auzeau câteva glasuri. O pasăre cânta. Hotelul era aproape pustiu în acest sfârşit de anotimp — peste câteva zile se închidea. Pe culoare se auzeau paşii uşori ai servitorilor ; un sunet de sonerie ici şi colo, urmat de o linişte moleşitoare. Annie asculta vag aceste zgomote.

Apoi îi fu prea cald. Aruncă de pe ea cearceafurile călduţe. Era goală. Corpul ei palid făcu un fel de lumină în cameră. Se privi cu mulţumire de sus până jos. Deodată îi veniră în minte versurile melancolice :

Pentru cine frumoasă tu vei fi ?
Cui îi vei da sărutările ?

Da, pentru cine ? Cui ?

Se întoarse spre cel ce se odihnea lângă ea. Bărbatul dormea satisfăcut, destins de plăcere, candid

parcă ; avea fața calmă, puțin buhăită. Se abandona fără să-i pese de ea, fără apărare, acelei lungi meditații a femeii care veghea alături. Ea îl privea așa cum ai spiona pe cineva, și, puțin câte puțin, se simțea cuprinsă de durere.

Oh ! Ce făcuse ? Ca să ajungă la clipa asta, când deziluzia era atât de profundă, riscase totul. Își amintea de întoarcerea acasă într-un suflet, în prima seară, abia cu cinci minute înainte de sosirea soțului ei. Și de atunci mereu aceleași riscuri, aceeași angoasă care îi tăia răsuflarea când se strecura în grădina hotelului și servitorii zâmbeau la trecerea ei. Terorizată tot timpul că un nimic, întâmplarea ; o întâlnire, o curiozitate a soțului ei ar fi putut s-o piardă. Toate astea ca să regăsească aici acele îmbrățișări din care ieșea, mai mult ca niciodată, cu trupul și inima amețitor de goale.

Fusese totuși marea dragoste a tinereții ei, speranța secretă care o făcuse să creadă în bucuria de a trăi ! Era o deziluzie mai amară decât celelalte, după care totul se prăbușea într-un neant mai trist, iremediabil — infinit.

Raoul se trezi pe jumătate și îi pronunță numele într-un suspin, apoi se lipi puțin de pieptul ei și adormi iar, mulțumit.

Și el, ca și soțul ei, ca și celălalt, o ținuse în brațe delirând de o bucurie care anula totul, în urma căreia nu mai rămânea decât acea sinceritate dezarmantă și totală ce îl făcea supus voinței sale. Avusese nevoie de așa puțin timp...

Căci prima dată nu o iubise, în seara aceea când o posedase cu sălbăticie, de parcă ar fi vrut s-o ucidă. Se înfiora reamintindu-și acea seară de coșmar : ea voia să plece, invocând pericolul, spaima, iar el răspundea că puțin îi pasă !

Şi o prindea iar şi o forţa să facă din nou dragoste cu el, în timp ce ea se pierdea toată de frică în tăcerea tot mai adâncă a hotelului.

Nu o iubea — se răzbuna pe umilinţa de altădată. O mângâia de parcă o insulta.

Dar îi fusese de ajuns graţia, farmecul misterios pe care îl răspândea ca pe o dulce otravă, plăcerea pe care i-o dăruia. Şi astfel devenise din zi în zi mai răbdător, mai împotmolit în aviditate şi moliciune, din zi în zi mai învins. Magia miraculoasă a dragostei !

Dar de ce nu se înfrupta şi ea din această încântare, condamnată mereu să o ofere fără să o simtă vreodată ? Dragostea la care visase, nu era oare decât singurătatea fără leac unde fiecare, zidit în el însuşi, lupta numai pentru sine ? Nu era decât acelaşi gest monoton, acelaşi fulger, ţâşnit pentru un altul, pe când în ea nu rămânea decât oboseala şi un dezgust plin de tristeţe ?

De ce ? De ce era exclusă de la această sărbătoare ? Ce o împiedica să fie fericită, să se acomodeze cu dragostea, ca atâtea femei cu o inimă simplă şi un trup mulţumit ? De ce toate promisiunile, chiar şi cele mai înflăcărate, se şi veştejeau abia realizate şi se prefăceau în cenuşă ?

Totuşi, stăruia în ea o sete. Crezuse că îl iubeşte pe acest băiat. Crezuse, tulburată profund de prezenţa lui, că nu va rezista vârtejului irezistibil... Dar totul trecuse...

De ce ? De ce ? Şi atunci ce căuta ea în acest pat oarecare ?

Annie îşi tot repeta aceste lucruri. Totuşi ştia că, atunci când amantul ei se va trezi, îi va spune aceleaşi vorbe mincinoase şi va face aceleaşi gesturi blânde. Va fi falsă şi dibace de parcă supune-

rea acelui bărbat ar fi fost singura ei şansă, singura posibilitate de răzbunare pentru sufletul ei în suferinţă.

Răspunzând parcă acestor gânduri, tânărul se trezi de-a binelea.

— Iubito... murmură el.

Întinse gura. Annie se aplecă spre el. Măcar nu mai simţea acea moliciune vagă ce, la început, o invitase să facă dragoste. Se lăsă totuşi acoperită de sărutări.

— Ce frumoasă eşti ! zise el.

Ea închise pleoapele, ca să-i ascundă, poate, cât de obişnuită era cu acest compliment, pe care alte voci îl repetaseră cu aceeaşi beţie, de atâtea ori.

— Dragostea mea ! şopti el din nou. Mă iubeşti ?

„Nu va găsi un singur lucru mai nou să-mi spună !" constată ea cu necaz.

— Cum să nu. O ştii bine... răspunse ea cu voce tare.

— Şi eu sunt hărăzit să te iubesc ! continuă el cu un ton visător. Uit totul pentru tine...

— La ce dată ai examenul ? întrebă ea imediat.

— Nu e vorba de asta...

Între sprâncene îi apăru un rid adânc.

Ea îl privi curioasă.

— Nu e vorba de asta ?

— Lasă, zise el, revenindu-i înflăcărarea. Te-am regăsit. E singurul lucru care contează... Am dreptul să fiu fericit.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea încet.

— Lasă, restul nu înseamnă nimic... Numai tu exişti... numai tu...

La urma urmelor, dacă avea secrete, putea să le spună ; dacă nu, asta îl privea. Recăzu lângă el pe pernă. Bărbatul se lipea de ea, ispitit de acea goliciune.

— Vrei ? Vrei ?

Ea îl respingea moale, se eschiva. Ştia că era pentru el în acel moment lucrul cel mai preţios — singurul lucru — din lume.

— Ascultă, zise el gâfâind, am visat că părăseai totul ca să rămâi cu mine. Ne duceam în Maroc. Eram fericiţi. Nu-i aşa că ar fi ideal ?

— Ești nebun ? făcu ea plictisită.

— Văd că nu mă iubești !

Ea dădu din umeri, întinse gura, încetă să se mai eschiveze — asta evita totdeauna o discuție !

Cu ochii închiși se gândea la lucruri îndepărtate, la viața pe care ar fi putut s-o aibă, la orașele ciudate din misteriosul Maroc, la seri mai violente, pline de culoare și de cântece.

— Dragostea mea... dragostea mea... repeta mecanic tânărul, cufundat în beţia lui.

Apoi recăzu, trist, ca toate ființele după efortul voluptății, simțind acel „ceva amar“ care izvorăşte din toate plăcerile oamenilor.

— Nu mă iubeşti, pentru că nu vrei să vii cu mine...

— Ești nebun, repetă ea.

Annie se întreba dacă nu cumva dragostea era mijlocul cel mai intens de a simţi tot patetismul lucrurilor, și atâta tot.

— Și totuși, continuă tânărul, ce fericiți am fi ! Am uita totul. Ascultă...

Aplecat spre ea, Raoul se mărturisea într-unul din acele momente de abandon atât de total şi atât de van pe care îl provoacă dragostea. Ea stătea acolo

zâmbitoare, cu ochii pe jumătate închişi. Ştia bine că nu erau decât vorbe, proiecte inutile ce nu se vor îndeplini niciodată. Totuşi, ca să-i facă pe plac, se făcea că ia parte la această iluzie pe care el voia să şi-o creeze. Îl săruta îndelung, îl legăna cu dulci mângâieri.

Bineînţeles ! Bineînţeles, după ce-şi va da examenul... se vor gândi...

Apoi, când îl simţi definitiv dezarmat şi docil, alunecă din pat şi se îmbrăcă în grabă.

El îi urmărea de departe toate gesturile. Îmbrăcându-se, lui Raoul i se părea că ea devine puţin câte puţin o altă femeie.

O jenă vagă, aceeaşi nelinişte bănuitoare şi mirată trecu prin ochii amândurora. Annie se aplecă spre el şi îl sărută în grabă, fără efuziune, cu buze reci.

— Pe mâine, da ? întrebă el fără să vrea, plin de nelinişte.

— Da, răspunse ea scurt, sigur, pe mâine.

Apoi ieşea foarte repede din hotel, fără să se uite în urmă, stăpânită mereu de aceeaşi teamă.

Se simţea ostenită, cu nervii moleşiţi, gura amară, fără înflăcărare, fără bucurie. Şi se întreba dacă această dragoste merita osteneala. Dar nu voia să-şi răspundă — atât de sigură era că nu !

XXVI

— MAI DUREAZĂ MULT ? întrebă Annie cu tonul ei copilăresc.

Mayéras zâmbi.

— Imediat, iubito !

Ea suspină și își reluă poziția.

Sub pretextul că avea nevoie de schițe pentru portretul ei, pictorul o întinsese goală pe divan și făcea încă o dată unele crochiuri, dintre acelea de care albumul lui secret era arhiplin.

— La ce te gândești ? întrebă Mayéras.

Era gata să răspundă : „La tine..." Dar asta era pentru soțul ei.

— La nimic... făcu ea cu o mică strâmbătură.

— De ce nu vrei să-mi spui la ce te gândești ?

— Ți-am spus că nu mă gândesc la nimic ! repetă ea încăpățânată, încruntându-se.

Lui îi fu frică, ca totdeauna, că o enervase, și nu îndrăzni să meargă mai departe.

— Mai durează mult ? repetă ea ca un refren.

— O clipă, dragostea mea.

Și se ridică s-o sărute.

— Nu, nu !

— De ce ?

— Pentru că nu vreau ! exclamă ea cu hotărâre.

Şi scutură cu un gest scurt ceva invizibil de pe micul sân gol.

El îşi reluă locul, ascultător şi trist.

— Mă respingi cam mult în ultima vreme, copilaşul meu !

— Lucrează ! îi răspunse ea zâmbind.

Nu se auzea decât foşnetul uşor al hârtiei şi, pe zid, o porumbiţă îndrăgostită care se tânguia. Era ora caldă a siestei. Zgomotele îndepărtate ajungeau până la ei parcă aţipite.

— Fetiţa mea e tot prost dispusă ? întrebă pictorul cu un ton umil.

— Nu ! zise ea, de parcă se trezea dintr-un vis.

— Atunci mărturiseşte-mi totul ! Se pare totuşi că nu prea eşti încântată că soţul tău mi-a comandat să-ţi fac portretul.

— Consideram că putea să aştepte toamna şi întoarcerea noastră din Franţa.

— De ce ? Oricum, tot veneai aici, nu ? Aşa că ce importanţă are dacă e acum sau mai târziu ?

— Aşa ! zise ea muşcându-şi buzele.

Înainte cu patru zile, într-o seară, la Annie acasă, ieşind din fumoar unde conversaseră împreună, Coriolis îşi anunţase soţia că Mayéras se angajase să-i facă portretul. Şedinţele de pozat începeau imediat, a doua zi.

— Dar de ce de mâine ? întrebase Annie.

— Pentru ca pânza să fie gata până la plecarea voastră, explicase pictorul cu un aer nevinovat. Domnul Coriolis îmi spunea că veţi merge la Aix-les-Bains foarte devreme anul ăsta.

Urmase un amestec de vorbe. Doamna Brécourt raliindu-se bunelor motive expuse de Mayéras, Annie fusese nevoită să cedeze.

De atunci venea în fiecare zi la Mayéras pentru pozat. Doamna Brécourt își manifestase la început intenția de a o însoți. Dar fiind prea cald la ora aleasă de Annie și deci nu prea favorabil fardului său, mama ei se mulțumea să vină s-o ia către orele patru. Astfel Mayéras rămânea singur cu amanta lui și portretul nu promitea să progreseze prea repede.

Lucrul cel mai grav era pretenția vicleană a lui Mayéras de a vedea care pe care. Se temea, era clar. Începuse aceste ședințe de pozat cu gândul meschin că cel puțin în acele ore era sigur că o are, că o păstrează pentru el.

„Ce prostie !" își zicea Annie enervată.

Îi purta o pică sălbatică. I-ar fi plăcut, într-un moment de enervare, să-i mărturisească totul, cu vorbe care l-ar fi făcut să strige de durere.

Să-i mărturisească totul... Oare nu asta ar fi trebuit să facă din prima zi ?

Desigur. De altfel, sosise la atelier cu această intenție, foarte hotărâtă să-i spună totul, s-o rupă în sfârșit cu el... În timp ce traversă grădina, hotărârea ei devenea din ce în ce mai fermă și își alegea cuvintele cu care să-i vorbească.

Apoi...

Apoi îl găsise cuprins de o neliniște atât de mare, ridicase spre ea niște ochi atât de îndurerați !

„Niciodată nu voi avea curaj !" își zise ea, lăsându-se să cadă pe divan.

Și cedase și de data asta propriei lașități. Acceptase ca și în celelalte zile ceaiul de mentă, bomboanele, sărutările. În sfârșit, suportase încă o dată îmbrățișarea cerșită de el. Da, făcuse asta ! Apoi plecase plictisită de moarte, năucă și alergase să-l liniștească pe Raoul...

De atunci, în fiecare zi avusese loc această luptă surdă a femeii pândită de atâtea dorințe și primejdii.

Îngrozitor locru !

Sigur, ar fi dat orice pe lume să nu mai sufere acest chin. Dar sufletul ei laș ceda mereu, fără să-i sugereze vreo soluție.

Tremura de frică. Dar în adâncul ei asista nepăsătoare, indiferentă la lupta obscură a cărei miză era. Ceda totdeauna celui care era acolo, ca să fie liniștită, să nu-i mai audă protestele și rugămințile. Ingeniozitatea o ajutase să îndepărteze momentul când totul s-ar fi putut afla.

„Raoul o să plece peste câteva zile. Iar noi vom pleca la băi. Cu siguranță că totul se va uita. Cu siguranță că la întoarcere îmi voi relua viața simplă de altădată... mă voi simți eliberată de ei toți... Iar până atunci nu se va afla nimic !" își zicea neobosita ei inerție.

— L-ai revăzut pe Raoul Alphéran ? întrebă Mayéras pe neașteptate.

Ea abia tresări.

— Dar tu ? făcu ea cu o voce calmă.

— Nu. E chiar destul de curios.

— De ce ? Poate că a plecat.

— Atunci i-aș fi văzut numele pe lista de îmbarcare.

— Ce te interesează domnul ăsta ! făcu ea cu nonșalanță.

— Bineînțeles. Nu ți-am spus că se va căsători cu Simone ?

Annie rămase neclintită.

— Adevărat ? Felicitările mele, dragă prietene. Nu mi-ai mai spus nimic din ziua aceea, nici despre domnul în cauză, nici despre această căsătorie...

— Sunt destul de îngrijorat. Am primit o scrisoare de la Simone. Îşi aştepta logodnicul la Paris de mai bine de o săptămână. N-a ajuns. Şi nu are nici o veste...

— O ! nu cred că e prea grav. Totul se va aranja. Îi voi scrie Simonei ca s-o felicit.

— Îl iubea de multă vreme. Ba chiar...

— Dar e perfect ! îl întrerupse Annie. Schiţa avansează ?

— E gata, zise el ridicându-se.

— Atunci pot să mă îmbrac ?

— Nu, nu ! Cât eşti de grăbită. Acum îmi datorezi o sărutare.

Mayéras se apropie. Ea lunecă printre mâinile lui cu acel râs puţin răguşit şi sacadat.

— Lasă-mă.

Dar el se prinse în joc, înnebunit de acel corp proaspăt care se răsucea eschivându-se. Până la urmă reuşi s-o prindă,

— Lasă-mă ! bombăni ea. Îţi interzic...

Dar el nu o mai asculta. O răsturnă pe divan.

— Nu, ascultă ! zise ea, sculându-se cu o mişcare bruscă, înspăimântată.

El ascultă cu atenţie. În grădină se stârnise deodată un zgomot rapid de paşi şi se auzi o voce tânără care răspundea guvernantei mâniate.

— Nu, nu, te înşeli, draga mea, consemnul nu e pentru mine. Trebuie să fie în atelierul lui ; o ştiu, sunt sigură !

— Dumnezeule, e Simone... zise stins Mayéras.

Intr-adevăr, aproape în aceeaşi clipă uşa se deschise cu mare zgomot.

— Haide, mă faci să râd, e tatăl meu !

Şi Simone apăru în pragul atelierului. Tânăra femeie privi uluită câteva clipe dezordinea celor doi amanţi. Apoi, fără să spună nimic, reînchise uşa ; şi se îndepărtă, precum copilul din legenda biblică care a ascuns goliciunea tatălui său.

XXVII

RAOUL ALPHÉRAN STĂtea pe ganduri, singur, în camera lui de hotel. Annie tocmai îl anunţase, la telefon, că nu va veni în dupăamiaza aceea. Primise mesajul într-o dispoziţie groaznică. Nu-i convenea deloc perspectiva celor câteva ore pe care le avea de stat singur, singur cu gândurile lui şi — cine ştie ?, — poate cu remuşcările.

Nu ştia ce să facă. Să iasă ? Era o după-amiază fierbinte ce stingea orice energie şi te făcea să doreşti camere întunecoase, linişte, răcoare.

În hotelul pe jumătate pustiu nu se mai auzea nici un zgomot. Grădina dogorea dincolo de jaluzelele trase.

Tânărul îşi îmbrăcă pijamaua, ceru o oranjadă. apoi încercă să aleagă ceva dintre cărţile şi hârtiile ce zăceau pe masă. Adusese cu el un tratat de mecanică, dar nu se atinsese de el. Deschise cartea, încercă să citească, dar îşi dădu seama foarte repede că se gândea mai ales la Annie : cum se aşezase ea în calea vieţii lui !

Trecuseră zile întregi de când, de la un vapor la altul, îşi tot amâna plecarea. Şi ştia bine că e o nebunie.

Venit în Algeria să asiste la înmormântarea tatălui său, nu avusese intenţia să rămână mai mult de câteva zile.

Apoi, grija de a lichida cât mai repede cu moştenirea, îl făcuse să întârzie puțin. Tatăl era abil în speculaţii și discret în privința speculațiilor ; încât copiii lui se pomeniseră, în urma socotelilor, în faţa unui patrimoniu important.

Mai delicată fusese situaţia spaniolei. Fiindcă îl îndopase cu biscuiți şi supe grase, primul ei copil murise. Dar era din nou însărcinată, jura că de pe urma bătrânului și, încurajată de un cortegiu de oameni de afaceri, cerea în gura mare salvarea intereselor viitorului copil.

Din nefericire pentru ea, se lăsase surprinsă chiar în aceeaşi seară cu primul rândaş, şi cuplul, primind o mică despăgubire, cedase în faţa scandalului.

Fraţii respirară uşuraţi. Foarte uniţi, hotărâseră să-și regleze repede afacerile, și Raoul, vânzându-și partea de pământ fratelui mai mare, se afla acum în posesia unui capital care îi permitea să aştepte viitorul fără temeri.

Esențialul pentru el era să-şi termine în mod strălucit studiile. Cea mai elementară judecată l-ar fi trimis înapoi la ele. Dar Annie era acolo, şi el întârzia ; viaţa părea că se restrânge în fiecare zi la ziua următoare, când trebuia s-o întâlnească. Părea că îl atrage în propria ei moliciune, pentru a-l dezorienta, aşa cum vrăjitoarele din toate timpurile i-au atras, ca să le ia puterile prin plăceri, în grădini pline de licori fermecate, pe cavalerii „prost înarmaţi".

Era şi el stăpânit de această magie. Lângă femeia elegantă, rafinată, obişnuită cu cultul tuturor plăcerilor, atât de aţâţătoare cu sufletul ei plămădit din viciu şi ochii uneori atât de trişti, de nevinovaţi, uita de lucrurile esenţiale ale vieţii lui şi chiar de îndatoririle care ar fi trebuit să-l alunge de-acolo.

Acum se gândea foarte serios la toate astea. Lăsă cartea. Expresia de pe faţa lui era încordată şi plină de griji. Se ridică, făcu câţiva paşi prin încăpere, apoi ridică jaluzelele.

Oraşul îi apăru alb, cu coline domoale, leneşe, cu case şi grădini ce te făceau să crezi în fericirea de a trăi. Iar marea se întindea aspră, ca o piatră, brăzdată de valuri rare şi de aripi moi.

Unde putea să-l ducă dragostea în care se aruncase ? Sigur, cel mai bine ar fi fost să nu vadă în ea decât o aventură banală, de câteva zile, pe care s-o rupă cât mai repede. Totul îl îndemna să fugă de ea. Fără a mai vorbi de cei doi.

Coriolis, marele nabab, sigur de el, şi Simone. Îi vedea pe amândoi uniţi, coalizaţi, cu drepturi sigure împotriva acestei pasiuni. Simone ! Ce-i mai apăsa şi ea pe inimă !

Acum, în acest ceas de singurătate, revedea tot romanul lor. Cu puţine zile înainte de întoarcerea sa la şcoală o regăsise la Paris. La început nu fusese decât o bună camaradă. Ieşise cu ea, o tratase exact ca pe un bărbat de vârsta lui. Ajungea simplu la ea, în acea mică locuinţă de pe bulevardul Saint-Michel, care i se părea destul de ciudată, cu picturile lui Mayéras pe pereţi, câteva mobile de un modernism destul de surprinzător, cu perne în culori vii

şi cu Simone redevenită mai mult ca oricând ştrengărița de altădată.

Ore de intimitate veselă şi liniştită, de pericolul cărora nu avusese habar.

Puţin câte puţin, devenise pentru el o obişnuinţă, aproape o nevoie de a fi lângă ea. Treptat, intimitatea comportării lor se alterase : ochii se evitau și mâinile se căutau. Şi, într-o bună zi, mai înainte ca unul dintre ei să se fi gândit la ce se întâmpla, Simone căzu în brațele lui cu un suspin adânc.

Sigur, era o fetiță bună. Sigur, îl iubea din toată inima. Dar, chiar și în dragoste, rămânea același camarad puțin cam repezit.

Dragostea lângă ea era ceva fără mister, aşa de simplă, încât, în ceea ce-l privea, îndeplinea gestul aproape fără să ia seama, repede și rău, cu o plăcere mult mai mică chiar decât înlănţuirile întâmplătoare pe care le cunoscuse până atunci.

Din fericire, studiile îi obligau să se despartă, și această îndepărtare redădea Simonei puțin prestigiu. De aceea, când avea vreo vacanţă, sau libertatea să se ducă la ea, tânărul urca cu inima bătându-i cu putere scara întunecoasă mirosind a pivniţă şi a viaţă meschină. Orele pe care urma să le petreacă, îmbrăţişările îi păreau lucruri nemaipomenite pe care credea că le va savura la nesfârşit.

O regăsea pe Simone, o acoperea cu sărutări şi o răsturna să facă dragoste imediat.

Un biet elan, atât de repede epuizat ! Bucuriile pe care le aşteptase îi păreau acum derizorii, deja sfârşite. Acele ore minunate promiteau să fie ameţitor de goale.

Ieşeau în oraş. Nu erau decât un cuplu ca multe altele, mohorât şi veştejit, legat totuşi cu lanţurile triste ale obişnuinţei. Vorbea fiecare de studiile lui ca de lucrul cel mai important.

Totuşi, din când în când, Simone, după ce îi descria un program foarte activ pentru a doua zi sau pentru săptămâna viitoare, murmura :

— Sunt fericită... Dar tu ?

El lăsa capul în jos.

— Spune că eşti fericit ! îi cerea ea cu hotărâre.

El spunea că da.

Apoi se grăbea s-o ducă înapoi acasă şi să se întoarcă la camarazii lui, la râsetele şi bruftuielile lor şi la toată acea intimitate aspră care nu avea nevoie de menajamentele dragostei.

Raoul simţi foarte repede dorinţa de a se elibera de această legătură. Dar ştia bine că Simone îl iubeşte. Şi ezită până în ziua când ea îi aduse la cunoştinţă că era însărcinată.

Surpriza, nemulţumirea, un anumit orgoliu totuşi şi, de asemenea, senzaţia lipsită de motiv că este atras într-o capcană, toate aceste lucruri Simone putu să le citească pe faţa tânărului ca într-o carte deschisă.

Dar greşi reproşându-i cu prea multă însufleţire acest accident şi rugându-l, în termeni hotărâţi, s-o ia de nevastă cât mai repede.

El era destul de cinstit ca să nu admită, nici măcar o secundă, gândul de a se sustrage propriilor responsabilităţi. Simone, totdeauna dintr-o bucată, ataşată intereselor ei ca orice fiinţă tânără şi com-

bativă, îl jignise având aerul că pune în cumpănă buna lui credinţă. Astfel încât, atunci când o părăsi, chemat la căpătâiul tatălui său, ea se putu teme de o ruptură.

De atunci, printr-o scrisoare rece, dar foarte limpede, o asigurase de contrariul : se va căsători cu ea după terminarea şcolii.

La toate astea se gândea Raoul în faţa acelui decor plin de veselie, plin de soare, şi simţi deodată gustul amar al vieţilor ratate.

Cineva bătu la uşă.

— Domnule, vă caută o doamnă...

— Ei bine, spune-i să urce repede, haide ! zise el cu nerăbdare.

Ce surpriză frumoasă îi făcea Annie ! Auzi zgomotul ascensorului şi un pas mic şi grăbit pe covor. Se duse să deschidă larg uşa. Dar se dădu înapoi roşind.

— Tu eşti ! Tu eşti ? !

Într-adevăr, era Simone. Tânăra femeie intră. Avea faţa obosită şi sub rochia de călătorie, sarcina, deja vizibilă, îi îngreuna mişcările.

— Dar, cum ai aflat ? întrebă el cu o oarecare uimire.

— Dintr-o întâmplare. Ţi-am întâlnit fratele pe stradă. Se ducea cu nişte colegi la tenis la familia Altoviti. Mi-a spus că s-ar putea să fii aici, la *Oriental*... Ei drăcie, dar frumos te mai instalezi de când ai primit moştenirea !

El îi aduse un fotoliu.

— Cum te-ai hotărât să vii ?

Simone făcu un gest vag.

— Am venit să fiu lângă tine...

— Ai făcut bine..., spuse el fără convingere.

— Mi se pare că întârzii cam mult aici! Şi examenul tău ?...

— Ştiu eu ce am de făcut ! zise el brutal.

Ea îl privi gânditoare.

— Raoul, zise Simone încetişor, cum se face că nu mă mai iubeşti ? Sper că nu din cauza copilului meu ?

Raoul se uită la ea. Văzu acea sărmană fiinţă crispată, cu faţa marcată de durere şi oboseală.

— Te iubesc mult, biata mea micuţă !

Şi o îmbrăţişă cu o mare dorinţă de a o proteja, pentru că la urma urmelor era bunul său.

Atunci ea plânse îndelung pe braţul lui. Plânse ghemuită lângă el, aşa de slabă, aşa de lamentabilă, încât Raoul simţi o mare milă pentru ea. Iar Simone avea senzaţia că în ziua aceea soseşte peste tot ca o intrusă.

— Gata, gata, micuţa mea, făcu Raoul, bătând-o uşor cu palma peste ceafă. Ce ai ? Oboseala ?...

Ea făcu da din cap.

— De ce nu m-ai anunţat că soseşti ?

— Nu ştiam...

— Ai fost la tatăl tău ?

Ea dădu iar din cap. Apoi spuse, parcă ezitând :

— Nici acolo n-am anunţat. Ştiu că nu-i place să se deranjeze...

— Poate că ai fi făcut mai bine să rămâi la el ş să-mi trimiţi vorbă.

— Nu ştiu... l-am găsit cu Annie...

— Ce ? zise el pălind.

— Ei bine, da !... Annie Brécourt, Annie...

— Dar m-a asigurat...

Îşi muşcă buzele.

— Ce ? întrebă Simone la rândul ei.

— Nimic, făcu el. Doamna Coriolis este foarte legată de tatăl tău.

Ea râse răutăcios.

— A ! da, nu mai spune !

— Simone ! strigă el, prinzând-o de mâini. Te implor, ce înseamnă asta ? Explică-te !

Ea se ridică brusc în picioare.

— Tu ai să te explici, prietene. Ce ai tu cu Annie Coriolis ? Mi se pare că te interesezi cam mult de ea !

— Nu ! strigă el nesigur. Dar vii aici, vorbeşti, arunci bănuiala asupra celei mai bune prietene...

— Ce te priveşte pe tine ? întrebă ea din nou cu brutalitate.

El lăsă fruntea în jos. Tânăra femeie continuă vehement, cu mâinile crispate :

— Ah ! Mi-e frică să ghicesc ! Pentru ea, nu-i aşa, eşti aici ? Pentru ea întârziai ? Ei bine, frumoasă treabă ai reuşit, dragul meu... Pot să-ţi aduc la cunoştinţă lucruri drăguţe despre ea, dacă vrei.

— Simone ! izbucni el, făcându-se alb la faţă.

— A, da ! Frumoasă treabă, frumoasă ! repetă ea. Şi vei avea veşti proaspete ca să te edifici bine. Am văzut-o goală în atelierul tatălui meu.

— Taci !... taci !.... zise el, repezindu-se spre ea. Dar mă voi duce acolo !

Atunci ei i se făcu frică. Îi bară uşa cu braţele întinse.

El văzu acel pântece proeminent ivindu-se deodată în fața lui. Fu gata să-și piardă cumpătul și s-o lovească cu pumnii. O secundă — apoi mâinile îi căzură în jos. La față arăta îngrozitor.

— Mă va face totdeauna să sufăr ! Totdeauna !... gemu el.

Atunci Simone se apropie și îi puse mâna pe umăr.

— Raoul, te voi apăra. Îmi voi apăra copilul ! zise ea.

XXVIII

ANNIE ÎI PĂRĂSISE PE Mayéras în cea mai mare confuzie.

— Mi-e rușine !... mi-e rușine !... repeta ea, ascunzându-și fața în mâini.

El se străduia s-o liniștească. Erau puțin cam comici și își dădeau seama de asta.

— Aranjează-te mai întâii, o rugă el. Poate să pice mama ta, haide !

Până la urmă ea se îmbrăcă, tremurând de furie. El o ajută cu stângăcie. Știa bine că ea strângea din dinți ca să nu-i spună vorbe urâte, după clasicul : „Tu ești de vină !"

Când fu gata, puțin mai calmată, pentru că în fine își recăpătase, odată cu hainele, o parte din respectabilitate, el încercă s-o mângâie.

— Îi voi explica Simonei... Ea mă respectă mult... afirmă el cu gravitate... Ea știe că viața mea personală...

— O șterg... îl întrerupse Annie. Am o corvoadă teribilă diseară : câtiva amici de-ai soțului meu la cină. Plus părinții mei... Ah ! tot tacâmul ! La revedere !

El vru să implore o întâlnire pentru a doua zi. Dar ea îi răspunse cu nervozitate. Așa că avu înțelepciunea să priceapă că e mai bine să nu insiste.

Annie își luă deci mașina și demară în mare viteză. Urmă o cursă nebună. Totuși, coborând în fața peronului, trebui să constate :

— Am întârziat...

Dădu fatalistă din umeri. Hotărât lucru, totul merge prost. Avea zile din acelea nenorocite...

„Din fericire, își zise ea, mereu optimistă, mama va sosi cu siguranță mai devreme. O să mă ajute."

— A fost aranjată masa ? îl întrebă ea pe majordomul care trecea prin hol.

— Da, doamnă, răspunse omul. Și mai trebuie s-o înștiințez pe doamna că Mariette mi-a spus că o doamnă vă așteaptă în salonul mic.

— Cine e în salonul mic ? o întrebă Annie pe camerista care venea în grabă.

— O doamnă care mi-a spus că e o prietenă a doamnei, răspunse camerista, întinzându-i tava.

Annie își mușcă buzele când văzu cartea de vizită a Simonei. Totuși, reuși să se stăpânească.

— Bine. Spune-i că vin.

Trecu mai întâi pe la cabinetul de toaletă.

„Ce ridicol ! Ce vrea de la mine ? își zicea ea fără cea mai mică dorință să-și răspundă la întrebare. Această Simone n-a avut niciodată tact."

Și Annie încercă în fața oglinzii să facă pe furioasa și să ia aerul cel mai insolent. Dar mâinile îi tremurau în timp ce-și aranja șuvițele de păr și inima îi bătea cu putere.

Își dădu cu puțin roșu, pentru a-și ascunde paloarea, și, în fine, se hotărî.

— Ce bine îmi pare că te văd ! zise din prag cu impertinență mondenă tinerei femei care o aștepta.

— Fără aere ! zise cealaltă, ridicându-se în picioare nervoasă. N-am venit pentru asta... L-am lăsat pe Raoul la *Oriental*... Mă înțelegi ?

— Nu ! Deloc... zise Annie pălind sub fard. Nu pricep...

Dar se dădu înapoi sub privirile Simonei, îngrozitor de schimbată la față.

— Ei bine, am să-ți explic eu, micuțo ! Mi-ai luat tatăl și logodnicul... Amândoi e prea mult... Cât despre tatăl meu, bineînțeles, asta te privește. Dar Raoul, nu !... E al meu, e tatăl copilului pe care îl voi avea...

Năucită, Annie se uită la pântecele umflat al tinerei femei.

— Ei bine, da, da, copilul meu... voi avea un copil. Mai întâi că nu toată lumea poate să fie șireată ca tine. Și apoi, cel puțin eu eram liberă. Și nu-l iubeam decât pe el... Sunt femeia unui singur bărbat, draga mea, așa să știi ! Asta probabil că te uimește pe tine, care nu ești decât o ticăloasă ! Tu care semeni cu târfele de pe stradă, tu...

Îi vorbea de foarte aproape, față lângă față, și, stăpânită de nervi, Simone arunca cuvintele cu o voce ascuțită ce părea că mai urcă cu un ton la fiecare frază.

— Taci ! Taci ! o imploră Annie.

— Să tac !... strigă Simone. Nu-ți ajungeau soțul tău și tatăl meu și poate și alții încă !... A trebuit să-l abați din calea lui pe acest băiat care e al meu, care mi-a promis că se va căsători cu mine ! Și care se va căsători cu mine !... apăsă ea furioasă și hotărâtă pe fiecare cuvânt. Căci eu voi ști să mă apăr, micuța mea ! Să fie foarte clar !...

— Dar, se bâlbâi Annie, nu pretind nimic. Nu văd, de altfel, ce-ai venit să-mi reproșezi ?

— Vrei să intru în detalii ? Vrei ? Nu ţi-e ruşine ! Ştiu totul ! Totul !... Înţelegi ?

Annie închise ochii înspăimântată.

— Şi lor... le-ai spus ? întrebă ea cu un murmur imperceptibil.

— Bineînţeles ! Vor şti cel puţin ce-au iubit !... Meriţi cel mai mic menajament ?... Gata... M-am răzbunat !... exclamă ea cu o voce ciudat de răguşită şi pasionată.

Annie se înfioră şi lăsă umerii în jos.

— Mă întreb ce voiai de la ei !... continuă Simone necruţătoare. Ai avut totul în viaţă : frumuseţe, bogăţie, căsătorie şic, un soţ pe care-l duci de nas... Nu-ţi ajungea ! Îţi trebuia fericirea altora ; trebuia să le iei mica lor parte, fără să te sinchiseşti dacă suferă sau nu. De ce-ai făcut asta ? Din manie ? Din nevoia de mai bine ? Sau pur şi simplu din viciu ? Din viciu, da... asta e !

Annie asculta albă la faţă ca varul. Uneori făcea un gest ca să oprească parcă acel portret pe care i-l făcea Simone şi pe care îl decupa parcă cu muşcături.

Dar nu era adevărat ! Nu mai recunoştea, deformată de această gură amară, imaginea patetică a tinereţii ei avide, şi a singurătăţii până şi în dragoste, mai ales în dragoste !

Nu, ea nu a vrut niciodată suferinţa celorlalţi ! Fusese împinsă fără să ştie de ce, în ciuda ei, în pofida a toate ; fusese împinsă de acea dorinţă copleşitoare ce o purta în ea spre o fericire nomadă, care mereu fugea...

Mai mult ca niciodată, toată durerea, toată slăbiciunea de pe lume se oglindeau în ochii ei.

— Ce vrei să fac acum ? bâigui ea.

— Poţi să-ţi iei pe cine vrei, dacă asta te amuză ; pe tatăl meu şi pe alţii ! Dar Raoul, nu ! E al meu ! Nu ţi-o voi ierta niciodată.

— Nu ştiam...

— Vei şti acum. Deci, iată, îi vei scrie o scrisoare hotărâtă de ruptură şi-l vei ruga să nu te mai revadă. Şi apoi, făcu ea cu jumătate de glas, ca pentru sine, îl voi duce departe de aici ; îşi va regăsi datoria, mă va iubi... Dacă nu, bombăni ea, dacă preferi scandalul, spune-o, o să-l fac.

— Nu, nu, voi scrie ! zise repede Annie.

— Din seara asta ? Vei trimite scrisoarea ?

— Da, voi...

Dar Annie se opri, lividă de parcă urma să moară : tocmai văzuse în oglindă, în spatele draperiei pe jumătate ridicată, faţa lui Coriolis care asculta acest dialog.

Niciodată Coriolis nu era acasă după-amiază : orele de la birou, apoi cele de la club erau sacre.

Dar în ziua aceea tocmai aflase de moartea Angelinei. Ciudat lucru ! Deşi o îndepărtase de multă vreme din viaţa lui pe această femeie, nu primise fără emoţie vestea totuşi prevăzută. Cu cea care îi fusese tovarăşă dispărea acum o întreagă epocă din viaţa lui, pentru totdeauna. Şi în plus, în mod egoist, această trecere a morţii, atingându-l uşor, îl lăsa descumpănit, tremurând, trist.

„Ce înseamnă omul !" îşi zise el.

Asta îl făcea, fără să vrea, să se gândească la el, şi la viaţa lui care avea şi ea un sfârşit.

Ca să alunge aceste gânduri negre care nu-i plăceau, ca totdeauna, nu o avea decât pe Annie : numai ea, tinereţea ei strălucitoare şi împodobită, mi-

roşul de voluptate care stăruia în rochia preţioasă puteau să-l apere împotriva acestei amărăciuni.

— Acasă ! zise el şoferului. Şi repede.

Câteva clipe mai târziu se repezea spre Mariette.

— Unde e doamna ?

Doamna era în salonul mic cu o prietenă : dorise să fie imediat lângă ea. Cele două femei, prinse în focul discuţiei, nu-i auziseră paşii, de altfel înăbuşiţi de covoarele groase.

El, netemându-se de nimic, nu se gândea să spioneze. Dar feţele lor profund tulburate, vocea răguşită a Simonei, paloarea lui Annie... Şi auzise câteva cuvinte teribile. Restul îl ascultase cramponat de draperie, ca să nu cadă.

Annie se uita la el. Simone se întoarse şi ea foarte palidă, surprinsă. Între aceste trei fiinţe se lăsă o tăcere cu adevărat înfricoşătoare. În sfârşit, Coriolis, cu faţa străbătută de un rânjet, făcu câţiva paşi.

— Dumneata, ieşi ! zise el cu brutalitate Simonei.

Tânăra femeie se supuse, înspăimântată parcă... Cu un pas ţeapăn, de automat, străbătu cele două saloane ; apoi uşa se închise în urma ei. Atunci Coriolis se uită la Annie.

Mică de tot, cu umerii lăsaţi, menţinându-se în picioare printr-un efort teribil, îşi fixă asupra lui, ca o oarbă, ochii îngroziţi.

— Deci, e adevărat ? Mi-ai făcut mie asta, mie ?

Ea plecă fruntea şi se dădu înapoi.

— Ticăloaso ! mârâi el.

Ea nu răspundea şi se retrăgea mereu din faţa lui.

El se repezi brusc şi pumnii grei se abătură cu furie asupra ei. Nu se mai auzeau decât loviturile

surde, care cădeau la întâmplare peste trupul fraged, deja vătămat.

Annie căzu pe divan. El se aplecă ; o bătea așa cum altădată, în port, ar fi tăbărât asupra unei târfe recalcitrante. Ea se îndoia la fiecare lovitură, dar încerca mereu să-și protejeze fața cu mâinile.

— De ce-ai făcut asta ?

Ea tăcea. Până la urmă bărbatul se opri și îi aruncă printre dinți cuvântul infam cu care sunt desemnate prostituatele.

— Și eu care te iubeam atât de mult, gemu el. Eu... Nimic nu era prea frumos pentru tine. Averea mea, și eram fericit pentru asta, nu era decât pentru tine. Numai tu existai în viața mea. De ce aveai să te plângi ? Ți-am refuzat vreodată ceva ? Am fost vreodată brutal sau avar, sau odios ?

Ea tot nu răspundea. De la o zdrelitură, aproape de buză, sângele curgea domol. Rochia ridicată lăsa să se vadă picioarele fine prin mătase, catarama jartierei, toată dezordinea prețioasă a femeii tinere și elegante, care îi sugera lui realități odioase. Și simțea cum furia face loc altei amețeli.

— Atunci, nu-ți ajungea ?

Deja ochii i se tulburau, mâinile i se înmuiau, vocea se bâlbâia.

Ei îi fu frică și se făcu mică de tot pe divan. Dar, cu un elan brusc, el se aruncă asupra acelui corp răsturnat și-l dezgoli cu brutalitate.

Ea apăru așa de albă, pe catifeaua groasă, cu rețeaua voluptoasă de vene palide, cu semne care ici și colo se învinețeau.

— Voiai mai mult pesemne ?

Ea încercă să se sustragă și se ondulă toată ca o năpârcă care se întinde. Dar mâini violente o strân-

geau, acel corp puternic o domina, îi învineţea genunchii, îi stăpânea braţele. Annie cedă cu un mare suspin.

A urmat o înlănţuire sălbatică, ca între două animale furioase, care luptă să ucidă. A fost ceva cumplit, ca un masacru, în care el îi spunea o sumedenie de cuvinte infame. În sfârşit, bărbatul se ridică clătinându-se.

Afară, un grădinar uda liniştit peluza. Păunii ţipau. Ziua era limpede ca un izvor.

Nu mai spuneau nimic. Annie îşi ascundea faţa între mâni. El, pe marginea divanului, cu sufletul şi trupul stupefiate, gâfâia cu greutate. În fine, îndepărtă braţele lui Annie.

Aceasta plângea fără un suspin, fără o vorbă. Sângele curgea mereu de la buza tumefiată.

— Acum ce să fac cu tine ?

— Pot oricând să vă redau libertatea, zise ea ridicându-se.

— Mai întâi, draga mea, făcu el, fără acest „vă" grandilocvent. Nu eşti decât nevasta mea şi amanta altor doi sau trei. Aerele mari nu-ţi vor reda virtutea. Fără fasoane. Poţi să tutuieşti în continuare. Te informez că femeile de teapa ta fac totdeauna aşa.

— Voiam să spun : există divorţul.

— Divorţul, făcu el visător. Atunci, ca să se ajungă la asta ai...

La gândul dragostei violente pe care o avusese pentru ea — el, bruta fără scrupule, aventurierul —, la gândul acelei iubiri care fusese poate singura din viaţa lui şi care-l subjugase ca să-l omoare mai bine, la acest gând simţea o durere sălbatică prinzându-l de gât.

Recăzu greoi lângă Annie : plângea, poate pentru prima dată în viața lui.

— Te iubeam aşa de mult ! te iubeam aşa de mult !

Și era atât de sfâşietor, în ciuda plângerii lamentabile a colosului rănit, încât Annie însăşi fu emoţionată.

— Rafael, murmură ea, am să fac ce vrei tu !

El înălță capul şi o privi cu ură.

— Trebuie să mă gândesc... bâigui el.

În acel moment cineva bătu la uşă.

— Imediat ! Lăsaţi-mă în pace ! bombăni el.

— Rafael, zise ea timid, în seara asta avem invitaţi !

— Și ce-mi pasă ?

— Poate vei fi de părere să nu lăsăm să se vadă încă acest... această... acest conflict dintre noi.

— A ! da, aparențele, uitasem. La asta se ţine mai ales, nu-i aşa, în lumea voastră ? Aparenţele. Și mârşăviile pe dedesubt !

Ea privi pe furiş cât era ceasul şi înţelese că trebuie să fie energică şi să salveze situaţia cel puţin în seara asta.

— Eu, făcu ea privindu-se în oglinda venețiană, voi spune că am căzut. Vrei să-i anunţ că ţi-e rău ? Astfel nu va fi nevoie să apari.

— De ce ? Mă găseşti mai puţin strălucitor decât vreunul dintre amanţii pe care îi ai, ca să nu mă pot arăta în salonul tău ? E adevărat ! Ce sunt eu ? Un bădăran, bun numai să câştige bani şi să fie încornorat. Ai, nu-i aşa ? Mărturiseşte-o, fii sinceră cel puţin o dată ! făcu el cu un râs amar.

Ea dădu din umeri.

— Dacă vrei, pot să ies chiar în clipa asta din casa ta. Totul mi-e egal acum.

El îşi trecu mâna peste frunte.

— Nu, ai dreptate, zise el. Vom discuta puţin mai târziu. Deocamdată, îmbracă-te. O să-mi pun şi eu smoking-ul.

Coriolis se ridică greoi. Avea aerul unui atlet rănit.

— Da, da, zise el sătul. Voi şti să mint la fel de bine ca tine.

XXIX

SEARA ACEEA A FOST îngrozitoare pentru Coriolis. Totuşi, reuşi să ascundă destul de bine furtuna din inima sa.

Dintre cei de faţă, numai doamna Brécourt poate simţi ceva ; dar bineînţeles că nu arătă nimic. Annie era foarte frumoasă, în rochia ei de mătase pe care erau pictate orhidee răsucite în mod bizar. O rochie care părea că o înveşmântă cu splendori himerice — ciudate ca privirea ei. Se plângea că se lovise pe când ieşea din maşină şi tot timpul, sub pretextul febrei, se înfăşura într-un şal splendid, pe care soţul ei tocmai i-l făcuse cadou.

Nu i se vedeau nici umerii, nici braţele. Doar semnul mic pe buza învineţită amintea de accidentul neplăcut. În rest, nimic. Făcea onorurile mesei cu aceeaşi graţie şi acelaşi farmec infinit.

La sfârşitul mesei invitaţii trecură pe terasă, unde se serveau cafeaua şi lichiorurile reci. De acolo se vedea parcul întunecos întinzându-se sub lumina lunii. Trandafirii parfumau seara.

În marele salon deschis, ramele, lucrurile aurite, toate bibelourile fastuoase, mobilele grele erau impregnate de acea siguranţă preafericită pe care o conferă banul. Totul dovedea viaţa uşoară, îndestulată, mulţumită. Iar în optimismul începutului de

digestie, musafirii lui Coriolis lăsau să se vadă puţin din admiraţia lor invidioasă.

Doamna Brécourt se umfla în pene. Annie se mişca cu acel surâs inimitabil, suspendat pe buza rănită. Îi întinse lui Coriolis ceaşca mică şi preţioasă în care fumega cafeaua maură.

— Haide, poţi să-l săruţi, zise doamna Brécourt, vulgară poate pentru prima oară în viaţa ei. Noi nu ne uităm... Copiii ăştia sunt aşa de înduioşători ! adăugă ea către ceilalţi.

Prietenii lui Coriolis râseră zgomotos. Annie se aplecă şi atinse uşor cu buzele fruntea soţului ei. El îi înapoie sărutarea cu o crispare care nu se văzu.

Suferea cumplit în vanitatea lui. În timpul acestor câteva ore înţelesese, în linişte, toată amărăciunea situaţiei. El, frumosul Rafael, pentru care femeile fuseseră totdeauna o pradă uşoară, era tratat ca un oarecare, cu orgoliul nimicit pentru totdeauna, devenit un biet bărbat ridicol. Iar mâine va fi un bătrân. Nu va mai interesa niciodată femeile ; poate doar pentru banii lui, şi se va sfârşi cu zâmbetele şi cu sărutările lor !

Se gândea la ea, fumând una din acele ţigări groase cu care prietenii săi se delectau extaziaţi. Vorbea, cita cursuri de bancă, se pronunţa asupra unor afaceri. Dar gândul, în întregime la visul lui interior, îl hărţuia fără încetare.

În fond, în mijlocul acelui lux era la fel de nefericit ca un sărac. Atunci, la ce bun ? Şi se întreba, cu o nelinişte care creştea mereu, dacă adevărata avere în lume, singura mândrie pentru o fiinţă, nu era cumva tinereţea radioasă, corpul proaspăt, tot torentul sângelui înflăcărat în vinele puternice.

Trăia momente cumplite, în care toate renunţările se impuneau fără consimţământul lui. Trecuta

lui viață de luptă, dar și de triumf, se năruia în spatele său într-o umbră inutilă. Atunci de ce? Ce-i rămânea?

În câteva secunde, inima lui care fusese atât de nemiloasă față de slăbiciunile altora, învăță, în fine, ce e vitregia soartei, prăpastia fără fund a unei dureri. Înțelese, poate, ceva din agonia în care se zbătuse, singur, în camera de hotel jalnică, Paul Juliani, acel negustor de făină, pe care îl deposedase de tot ce avea, înainte de a-l împinge la sinucidere. Simți poate în ființa lui, acel fior al înfrângerii pe care o provocase, într-o luptă fără milă, atâtor bărbați ale căror interese îl jenau.

Dar de ce trebuia ca lovitura să-i vină de la această Annie, pe care o adorase, de la singura ființă în fața căreia fusese fără reproș? De ce? De ce?

— Ei bine, dragul meu, pari distrat! îi zise Moissac, negustorul de vinuri. Vreo lovitură la Bursă?

Coriolis făcu un gest vag.

— Ei aș! zise el, luând un trabuc. A trebuit să câștig câteva sute de bancnote la lichidare.

— Și apoi, zise Angioli, bancherul, toată lumea știe că de curând s-a găsit plumb argentifer pe proprietatea dumitale de la Bou-Kornein.

Și-l bătu ușor pe genunchi cu subînțeles:

— Nu te ambala, dragul meu, nimeni nu știe cât va ieși din asta!

— Doamna Coriolis e într-adevăr minunată azi, îl întrerupse Moissac, pe care perspectiva unei astfel de discuții nu-l amuza.

— Adevărat! zise Angioli, luând un alt trabuc. Hotărât lucru, dragul meu, ai toate noroacele din lume.

— E foarte posibil ! făcu Coriolis.

Invidia, pe care o vedea fremătând în jurul lui, îi biciuia vanitatea, punea un balsam peste mânia şi durerea sa.

„Ea e totuşi a mea !“ gândea el plin de mândrie.

Coriolis ceru şerbetul lui de vişine preferat.

Annie se sculă să-l servească zâmbind. Coriolis îi învălui silueta într-o privire insistentă.

— Aranjează să-i văd plecaţi mai repede ! o rugă el încet.

— Da, zise Annie.

Şi se îndepărtă.

Conversaţia reîncepu. Doamna Brécourt îşi dădea aere între doi cunoscuţi care ştiau bine că elogiul frumoasei Annie era obligatoriu în casă.

— Desigur, zise ea. Graţia însăşi... Şi apoi, îşi iubeşte atât de mult soţul:..

„Dacă s-ar putea şti..., îşi zice Annie înfiorându-se. Închise ochii înspăimântată. Ce voi face dacă vrea să ne despărţim ?“

Dar incurabila ei moliciune învinse. Avea o putere sigură asupra lui Mayéras ca şi asupra lui Raoul. Se va căsători cu unul sau cu celălalt, dacă va vrea. Cum, în fond, îi erau indiferenţi, puţin îi pasă cu care...

„Şi apoi, cine ştie ce va face Rafael ?“

Făcea aceste calcule, având mereu aceeaşi faţă blândă, cu privirea melancolică, zâmbind mereu celor din jur şi răspândind bună dispoziţie.

Puţin după miezul nopţii se retrase şi ultimul invitat. Doar doamna Brécourt întârzia, poate temătoare, „adulmecând“ atmosfera cu mare atenţie. Domnul Brécourt perora despre problemele administrative aproape numai pentru el. Coriolis nu spunea nimic. Annie puse capăt situaţiei.

— Ah ! făcu ea răsturnându-se în fotoliu, ce obosită sunt !

— Într-adevăr, e ora de mers la culcare, nu crezi Geneviève ? întrebă domnul Brécourt.

— Ba da ! declară aceasta ridicându-se.

Annie îi însoţi până la maşină.

„În sfârşit !" îşi zise ea privind de pe peron lumina farurilor pierzându-se în parc.

— Domnul o aşteaptă pe doamna în budoar, o anunţă camerista.

— Bine, zise Annie. Nu voi avea nevoie de tine în seara asta. Te poţi duce la culcare. Noapte bună, Mariette.

Camerista se retrase. Annie se duse la soţul ei.

— Rafael... zise ea încetişor.

Imediat, bărbatul o trase cu brutalitate la el şi repetă injuria, deşi pe un alt ton.

Ea îl privi cu o întrebare chinuitoare în adâncul ochilor.

— Ei bine, da... da... ştii bine că te voi păstra ! izbucni el.

La ce bun să discute ? Nu dovedise ea în timpul acestei seri că îl stăpânea prin dorinţă, prin vanitate ca şi prin frica de scandal ? Prea era om de afaceri ca să risipească timpul în discuţii inutile. Ea era cea mai puternică — avea nevoie de ea, de prezenţa ei tânără. Şi aici intra în joc marea lege a cererii şi ofertei. În faţa căreia el se înclina.

Era mai puţin frumoasă, mai puţin atrăgătoare dacă îl înşelase ? Nu. Dimpotrivă. S-ar fi zis că în jurul acelui trup care fusese al altora plutea vag o seducţie aţâţătoare.

— Haide ! făcu Coriolis, trăgând-o după el. Vino să-ţi desăvârşeşti victoria, gata !

Ea zâmbi, fie că uitase, fie că era nerăbdătoare.

— Mă ierţi ?

— Nu, preciză el, te doresc.

Încet, ea îşi întinse gura, gâtul, îşi desfăcu braţele.

— Poate că te-am cam neglijat din cauza afacerilor mele, continuă el. Dar de acum înainte, fii liniştită, mă voi ocupa de tine. În fiecare dimineaţă o să-mi spui cum îţi vei petrece ziua. De altfel, e interzis să ieşi fără mine sau fără mama ta. În plus, desfiinţez telefonul din camerele tale ; şi eu îţi voi deschide scrisorile. Astea sunt condiţiile mele. Trebuie să accepţi. Dacă nu...

La ce bun ? Ea tremura de umilinţă, dar consimţea tot ce voia el — accepta totdeauna tot ce i se impunea prin forţă.

— Ce frumoasă eşti ! şopti el cuprins iar de dorinţă.

Iar ea îşi zicea, copleşită de plictiseală şi amărăciune :

„De câte ori în viaţa mea va trebui să aud aceste cuvinte ?"

XXX

PRIN FERESTRELE DESchise, adierile nopţii pătrundeau încărcate de parfum. Totul se domolea în deşert şi pe colinele apropiate unde, în grădinile pârjolite de soarele zilei, flori ostenite își dădeau ultima suflare.

Doar în depărtare, izvorând nu se știe de unde, susura un suspin de flaut. Dinspre vile se auzea glasul tânguitor al unui câine. Apoi totul amuţi. Şi briza nocturnă trecu din nou, uşoară ca faldul unui vis de tinerețe. În urma ei, cântecul flautului reîncepu, răzleţit parcă ici și colo. Era un cântec care vorbea despre viața simplă şi despre noaptea blândă a inimilor binevoitoare.

Annie nu putea să doarmă. Pleoapele îngreunate o ardeau, vânătăile cărnii o dureau, iar mica julitură de la buză, redeschisă de sărutări, sângera domol.

Se ridică puțin în cot ca să-și poată opri sângele. Apoi își privi soțul culcat lângă ea. Acum dormea. Vedea, vag luminate de genele de lumină de afară, fața calmă, maxilarele puternice de luptător destinse și dulcea osteneală binefăcătoare care coborâse asupra acelui bărbat pentru a-l face să uite totul : durerea, dorința. Dormea fără apărare, liniștit ca un copil. De multe ori veghease astfel, după ce făceau dragoste, acest somn de bărbat dezarmat, încrezător.

De multe ori simţise, în adâncul trupului ei laş, fremătând aceeaşi ură surdă, aceeaşi amărăciune neputincioasă. Dar în seara asta !

Se gândi la Georges Mayéras care veghease probabil singur în vila lui tăcută, plin de furie şi durere. Se gândi la Raoul Alphéran care va cădea din nou în braţele Simonei şi va sfârşi copleşit de un dezgust definitiv. Da, totul era împotriva ei, ca s-o umilească şi s-o reducă la tăcere. Şi totuşi o revoltă surdă mârâia în adâncul ei.

La urma urmelor, de ce aveau să se plângă aceşti bărbaţi ? Le dăduse iluzia savantă că sunt iubiţi, le dăduse toate bucuriile pământului. Datorită ei, corpului ei perfect, datorită acelui farmec pe care îl răspândea în jur, petrecuseră ore pline de o fericire nemaipomenită, încât îi simţise tremurând între sânii ei. De ce se plângeau ei, care cel puţin cunoscuseră aceste voluptăţi înflăcărate ?

Asta nu le fusese de ajuns ? Le trebuiau jurăminte, fidelitate totală, un abandon definitiv ? Trebuia ca fiinţa închisă între braţele lor să nu fie ea însăşi, ci o creatură în întregime construită după dorinţa lor şi în acelaşi timp sinceră, de o sinceritate totală şi disperată. Dar de ce ? De ce i-ar fi iubit cu această dragoste pe care i-o cereau ? Pentru care motiv profund să aparţină mai curând unuia decât altuia, sau să fie pentru ei şi zână fermecată, şi soţie şi servitoare ? De ce ? Ce dădeau ei în schimb, ei care primeau totul ? Fusese gata să-şi piardă situaţia, bogăţia, tot ce însemna viaţa ei, siguranţa zilelor într-o societate rafinată, foarte hotărâtă să nu admită greşeala femeii, cel puţin când aceasta e în mod deschis pedepsită. Insulte, umilinţe, lovituri, iată tot ce căpătase de la dragoste — de la acea dra-

goste care o solicitase atât de mult cu cântecul sălbatic şi trist al dorinţei.

Dragostea ! Plecase spre ea cu înflăcărare, naivă, gata să aştepte totul şi să dea totul, cu frumoasa generozitate a tinereţii. Dragostea ! Numai numele, numai gândul trezise în ea voci care promiteau o fericire nebună. Dar nimic ! Nu avusese nimic !

Trupul ei care risipea atâta încântare asistase la această sărbătoare mereu tristă. Întregul edificiu al dragostei — atât de apăsător, atât de fragil — se sprijinea pe ea, cerând totul : frumuseţe, tinereţe, graţie. În schimb nu primise nimic. Şi rămânea în suflet cu revolta, dezgustul şi deziluzia fără leac — asta era tot ce-i lăsau îmbrăţişările lor.

Ah ! sigur, acum ştia că dorinţa ei nu era decât o fantomă, o amăgire amărâtă în care ar fi fost nebună să mai creadă, o capcană care aducea moartea.

Astfel, ridicată într-un cot, în seara blândă, ridiculiza pasiunea care fusese pentru ea, altădată, un motiv atât de fascinant de a trăi.

În acest timp, în jurul ei, noaptea extraordinar de luminoasă cădea ca o mângâiere peste grădinile scăldate de razele lunii.

Ai fi zis că, trăgând puţin cu urechea, vei desluşi, o dată cu respiraţia pământului, acea pulsare imensă şi liniştită a vieţii universale.

Era una din acele ore când fiinţa tânără simte în ea un fel de comoară inepuizabilă — înflăcărarea ; una dintre acele ore în care auzi cântând, o dată cu sângele pe marginea tâmplelor ostenite, promisiuni deznădăjduite, mai mari decât universul.

Doar pentru că ghiceşti în jurul tău opera magică a vieţii, doar pentru că participi la ea cu tot trupul, da, doar pentru că viaţa e acolo, „simplă şi liniştită", ameţitoare şi de necuprins, doar pentru asta bei, ca

pe o licoare fermecată, splendida şi sfânta bucurie de a trăi.

Şi Annie, ca atâtea alte fiinţe tinere care, în acea seară, respirau noaptea pe marginea ferestrelor deschise, puţin câte puţin, uita totul şi se lăsa din nou sedusă de dorinţa de a iubi.

Da, pentru că trăia, fericirea era încă posibilă ! Va veni cu siguranţă, va coborî în trupul ei obosit, ca un Zeus ! Fericirea... pasiunea... dragostea ?

Şi Annie îşi aminti încă o dată de versurile repetate de atâtea ori şi care îi promiseseră totul.

Din nou asculta cântând în ființa ei anticele cuvinte ale poetului. Auzea din nou îndemnul patetic emis de toate lucrurile frumoase, care povățuia ființele tinere să culeagă zilele ca pe niște fructe, să iubească dragostea, să iubească viața...

Uitând deja de toate amărăciunile, de toate primejdiile, se gândea, cu toată ființa palpitând de bucurie, la dorinţa triumfătoare care trebuia să vină — care va veni.

Știa bine că, puțin câte puțin, supravegherile geloase vor slăbi. De altfel, era sigură că până atunci va găsi mijlocul de a-l înșela din nou. Totul va reîncepe, ca înainte.

Și, în adâncul venelor ei leneșe, în adâncul trupului încă învinețit, al sufletului încă umilit, fără să fi învățat nimic, încăpățânată să creadă, asculta discotind toate promisiunile reînviate de suflul dorinței.

ÎN EDITURA Z:

SERIA MERCENARUL

Hank Frost, un om pe care viața l-a obligat să devină mercenar. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu Aventura. Cu toate aventurile — din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu moartea.

SERIA BLADE

Încotro, Richard Blade, călător în infinit ? În ce dimensiune te va trimite creierul fără suflet al ordinatorului ? În ce lumi trecute sau viitoare ? În ce universuri necunoscute până acum ?

Un șirag de aventuri uluitoare, în care e prinsă această ființă neobișnuită, Richard Blade — MERCENARUL TIMPULUI.